

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

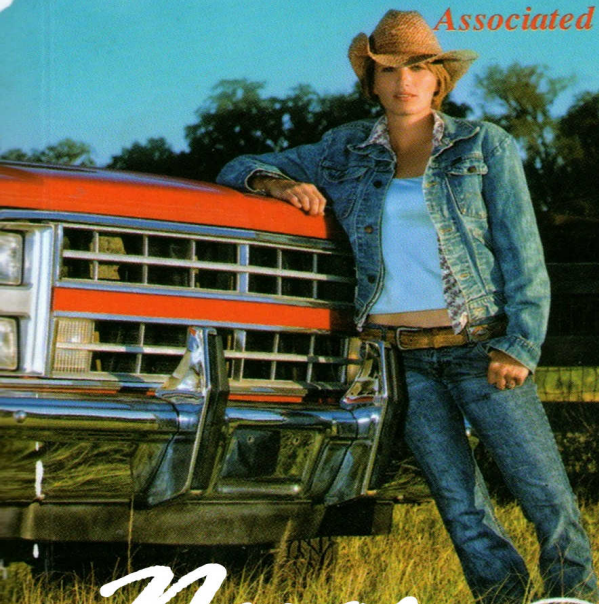
NEW YORK TIMES BESTSELLER

SANDRA BROWN

Hep Aşk Vardı

“Sandra Brown, birinci sınıf bir yazar olduğunu bir kez daha kanıtıyor.”

Associated Press

Çeviri: Nilgün Birgül

Nygr Only

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Sevgili Okuyucu,

Bu kitabı okuyor olmanız beni heyecanlandırıyor, çünkü yazdığım tüm kitaplar içinde Teksas Üçlemesi benim en sevdiğim arasında yer alıyor.

Bir üçleme yazmak için yola çıkmadım. Aslında standart uzunlukta bir aşk macerası yazmaktan başka niyetim yoktu. Ancak Lucky Tyler'ı bir Doğu Teksas barında, viski bardağının içine gözlerini dikmiş, bir süre sonra patlak verecek -sorun çıkacaktı, lanet olsun, hiç havasında değildi- arbede yüzünden neşesizce otururken "görünce" anında ona âşık oldum. Lucky'yi içine düştüğü karışıklıktan kurtarmak üzere Chase sahneye çıkana kadar bir ağabeyi olduğunu bile bilmiyordum. Çok geçmeden Sage kendini takdim etti ve artık bir şeyler olacağını hissediyordum. Kısa bir aşk öyküsü büyüüp gelişerek, üç bölümde anlatılan bir aile destanına dönüştü.

1990'lardan bu yana Tyler ailesinin öyküleri tüm dünyada sayısız dilde basıldı. Yeryüzünün herhangi bir noktasındaki farklı kişiler, Lucky, Chase ve Sage'i, tıpkı kendilerini ba-

Sandra Brown

na tanıttıklarında olduğu gibi, eğlenceli ve çekici buldular. Hayranlarım bana sık sık bu kitapları tekrar tekrar okuduklarını, çünkü Tylerları özlediklerini söylüyorlar. Buna inanmakta zorluk çekmiyorum, çünkü onları ben de özleyorum.

Umarım bu kitabı okurken, siz de benim yazarken aldığım keyfi alırsınız.

Sandra Brown

GİRİŞ

"Chase, lütfen çıkalım buradan. Onu rahatsız etmemeliyiz."

Fısıltıyla söylenen bu sözlerin ona ulaşması için acı ve uyuşturucu engellerini aşması gerekiyordu. Nitekim öyle de oldu. Marcie Johns şişmiş gözlerini zorlukla araladı. Hastane odası loştu, ancak kapalı jaluzilerden sızan gün ışığı acı verecek kadar parlaktı. Gözlerinin buna uyum sağlaması biraz zaman aldı.

Chase Tyler, Marcie Johns'un yatağının yanında duruyordu. Tanışmadıkları halde kim olduğunu tahmin ettiği genç kardeşi Lucky de yanı başındaydı. Chase gözünü ayırmadan ona bakıyordu. Lucky ise bu bakışlar karşısında endişeli görünüyordu.

Saati tam olarak kestiremese de, ölümcül araba kazasının ertesi sabahı olduğunu tahmin etti. Daha öncesinde becerikli hastane görevlileri onu St. Luke Metodist Hastanesi'nin yoğun bakımından çıkarıp bu standart odaya yerleştirmişlerdi.

Her biri kendi alanında uzman bir grup doktor onu tet-

kik etmiş, yaralarının ciddi olduğunu ama ölümcül olmadığını rapor etmişlerdi. Kırık bir kol ve köprücük kemiği, beyin sarsıntısı ve şoktan muzdaripti.

Yaşadığı için şükreliyordu ve tamamen iyileşeceği yönündeki öngörüler onu rahatlatmıştı. Ancak hiç kimse Tanya'dan söz etmiyordu. Yoğun bakım ünitesinde bilinci açıldığından bu yana umutsuzca onun hakkında sorular soruyordu. Sonunda ona gerçeği söylemişlerdi: Tanya Tyler kaza anında ölmüştü. Yaz tatili için evine dönen bir Teksas Teknoloji Üniversitesi öğrencisi kırmızı ışıkta geçmiş ve arabaya yandan çarpmıştı.

Marcie emniyet kemerini takmış olmasına rağmen çarpışmanın etkisiyle savrulmuş, başını ön cama çarpmıştı. Yüzünün her bölgesi ezilip parçalanmıştı. İki gözü de mosmordu. Burnuyla dudakları hırpalanmış ve şişmişti. Omuzu, kırık kolunu havada tutacak biçimde tasarlanmış bir alçıya alınmıştı. Kendisine bu kadar zarar veren çarpışma, Chase'in karısını anında öldürmüştü.

Chase, yirmi dört saatten daha kısa bir sürede en az yaralı Marcie kadar fiziksel değişim geçirmişti. Yakışıklı yüzü acıyla hırpalanmıştı. Saçı sakalı birbirine karışmış, gözleri kan çanağına dönmüştü. Eğer hayatının büyük bir bölümünde onu tanımamış olsaydı, eğer bu yüz her zaman çok sevdiği bir yüz olmasaydı, Marcie onu tanımakta zorluk çekebilirdi.

Marcie, Tylerların emlak danışmanı olarak tutulmuştu ama daha çok Tanya'yla çalışıyordu. Son birkaç hafta içinde sayısız ev bakmışlardı, ama Marcie'nin kafayı taktığı bir ev

vardı ki, Tanya da görür görmez âşık olmuştu. Chase'in de onunla aynı görüşte olup olmadığını öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Chase Tyler ve Marcie Johns devlet okulunda on üç sınıfı birlikte okumuşlardı ama Tanya'yla beraber Tyler Sondaj'daki ofisine beklenmedik bir ziyaret yapana kadar birbirlerini yıllarca görmemişlerdi.

"Kaz Kafalı!" Ayağa kalkıp masasının etrafından dolanmış, önce elini sıkıp sonra da sıkıca sarılmıştı.

Eski lakabıyla anılmasına gülerek, "Selam, Chase," demişti. "Seni görmek ne güzel!"

Chase, "Neden sınıf toplantılarımızın hiçbirine katılmadın?" diye sorduktan sonra gülümseyerek ilave etmişti, "Bu arada muhteşem görünüyorsun." Bunları söylerken yüzünde beliren gülümseme ikna ediciydi.

"Ona bu kadar korkunç bir şekilde hitap ettiğine inanmıyorum," diye haykırmıştı Tanya.

"Gücenmedin, değil mi?" diye sormuştu Chase.

"Tabii ki hayır. Eğer senin bu tavırlarına hassas ve içine kapanık bir yeni yetme iken katlanabilmişsem, olgun bir yetişkin olarak katlanmamam hiç de doğru olmaz, değil mi? Sınıf toplantılarına gelince, yıllarca Houston'da yaşadım ama hiçbir toplantı benim için uygun olmadı."

Chase onu bir kez daha süzüp, "Gerçekten harika görünüyorsun Marcie," demişti. "Geçen yıllar sana iyiden öte, çok cömert davranmış. İşinin de iyi gittiğini duydum."

"Teşekkürler ve evet, kendi işimi yapmaktan çok mem-

nunum. Geçtiğimiz bir iki yıl ekonomi her şeyi yavaşlattı ama hâlâ ayaktaım."

"Keşke ben de iş konusunda aynısını söyleyebilsem," demişti Chase muzipçe.

"Ah, sanırım kutlayacağınız *çok* özel bir durum var."

"Ona bebekten söz ettim," diye bilgilendirmişti Tanya. "Bütçemiz kısıtlı olduğu halde bir ev alabileceğimize ve ev almanın en uygun zamanı olduğuna beni ikna etti. Şimdi tam alıcı piyasası," demişti, Marcie'nin daha önce ona söylediklerini tekrar ederek.

Chase, "Bu durumda çek defterimi mi çıkarmam gerekiyor?" diye sormuştu dalga geçerek.

"Henüz değil. Marcie ve ben, bana dün gösterdiği evi gelip görmeni istiyoruz. Bence bizim için mükemmel bir ev. Gelecek misin?"

"Nasıl yani, hemen şimdi mi?"

"Lütfen."

"Üzgünüm hayatım ama mümkün değil," demişti Chase.

Tanya'nın neşeli yüzü bir anda kederle gölgelenmişti.

"Başka bir zaman olsa gelirdim, ama bugün sigorta şirketinden bir temsilci bekliyorum. Öğle yemeğinden sonra burada olması gerekiyordu ama arayıp gecikeceğini bildirdi. Geldiğinde burada olmak zorundayım."

Marcie, "Sabah gazetelerinde kardeşinin şu saçma kundakçılık suçlamalarından amlandığını okudum" dediğini hatırladı.

"Başka bir sorun var mı Chase?"

Tanya'nın ellerini avuçları arasında güvenle sıkarak, "Hayır," demişti. "Kaybettiğimiz envanterin üstünden geçip, talep etmemiz gerekenleri konuşacağız."

Tanya hayal kırıklığıyla içini çekti. "Tamam, belki yarın."

"Hatta belki bugün ilerleyen saatlerde," diye öneride bulunmuştu Chase. "Neden gidip eve tekrar bakmıyorsunuz? Hâlâ seni heyecanlandırıyorsa, beni ara. Belki temsilci gidince buluşabiliriz. Yani, sen de uygunsan Marcie."

"Tüm öğleden sonramı Tanya ve sana ayırdım."

Tekrar gülümseyen Tanya kollarını Chase'in boynuna dolayıp onu hararetle dudaklarından öpmüştü. "Seni seviyorum. Sen de bu evi seveceksin."

Chase beline doladığı kollarıyla ona sımsıkı sarılmıştı. "Muhtemelen seveceğim, ama seni sevdiğim kadar değil. Beni ara."

Chase onları kapıya kadar geçirip el sallamıştı.

Tanya ve Chase'in birbirlerini son görüşü, son dokunuşu, son öpüşüydü bu. Tanya ve Marcie onu almadan gitmişler, boş evde bir saat kadar daha vakit geçirmişlerdi.

"Chase bunu sevecek," demişti, geniş odalardan birinde dolaşırken. Tanya'nın heyecanı, sır saklayan meraklı bir çocuk gibiydi. Gülüşü çok sevimliydi. Yaşamın geneline coşkuyla parlayan gözlerle bakıyordu.

Oysa şimdi ölmüştü.

Geride bıraktığı acı dolu, dul eşin görüntüsüyle Marcie'

nin yaralı göğüs kasları kalbini biraz daha sıkıştırdı. "Chase, üzgünüm," diye hırıldadı. "Çok üzgünüm."

Uzanıp ona dokunmak istedi ve köprücük kemiğiyle kolunun alçı içinde kımıldayamaz durumda olduğunu fark etmeden önce bunu denedi de. Bu kadar dikkatsiz bir sürücü olduğu için onu azarlamaya mı gelmişti? Kaza için onu mu suçluyordu? Gerçekten *suçlu muydu*?

"Biz... biz onu görmedik bile." Belli belirsiz çıkan ince sesi kendi bile tanıyamadı. "Sadece... bir gürültü... ve..."

Chase yatağın yanındaki iskemleye çöktü. Yatakta yatan bu adam önceki gün gördüğü adama hiç benzemiyordu. Her zaman dik ve hükümran duran adam iki büklüm olmuştu. Yüzüne bir gecede derin çizgiler kazınmış gibiydi. Çarpıcı gri gözleri kan çanağına dönmüştü. Kederli görünmekten öte, içlerinde yaşam belirtisi yoktu. Onlar da ölmüşçesine, hiç ışık yansıtıyorlardı.

"Bana Tanya'dan söz et." İsmi söyleyirken sesi çatladı, güçlkle gırtlakını temizledi. "O nasıldı? Ne söylüyordu? Son sözleri ne oldu?"

Lucky sızlandı. "Chase, lütfen kendine bunu yapma."

Chase, Lucky'nin omzuna koyduğu eli aksice itti. "Söyle Marcie, ne yapıyordu... o herifin ölümüne sebep olmadan önce... ne söylüyordu?"

Lucky alnını avuçlarının arasına alıp, parmaklarıyla şakaklarını ovdu. En az kardeşi kadar üzgün olduğu belliydi. Tylerlar yakın bir aileydi, birbirlerini savunmayı, korumayı ya da desteklemeyi asla ihmal etmezlerdi. Marcie onların Cha-

se için ne kadar endişelendiklerini tahmin edebiliyordu, ama Chase'in genç karısının son anlarını bilme ihtiyacını da anlayışla karşılıyordu.

"Tanya gülüyordu," diye fısıldadı.

Ağrı kesicinin etkisi geçmeye ve heceler karışmaya başlamıştı. Beyni, ağzına büyük gelen diline doğru sözcükleri aktarmakta güçlük çekiyordu. Konuşabilmesi çok zordu ama anlaşılır olmak için çaba göstermesi gerekiyordu, çünkü Chase'in onun ağzından çıkacak her anlamlı söze sıkıca sarılacağını biliyordu.

"Evden söz ediyorduk. O... o bu konuda... çok heyecanlıydı."

"O evi alacağım." Chase gözlerini Lucky'ye çevirdi. Bakışları çılgın ve boştu. "Lucky, o evi benim için satın al. Tanya o evi çok istiyordu ve onun olacak."

"Chase..."

"Git ve o lanet evi satın al!" diye kükredi. "Tartışmaya girmeden benim için bunu yapmanı istiyorum."

"Tamam."

Haykırarak söylenen bu öfke dolu sözler Marcie'nin travma geçiren sistemini sarsıyordu. Yaralı bedenine yönelik bir başka saldırıdan ürktü. Yine de onu bağışlıyordu, çünkü kaza yüzünden Marcie'nin yaşadığı travmayı farklı bir biçimde ve aynı şiddette o da yaşıyordu.

Tanya ile Chase'i birlikte görenler, daha ilk bakışta çok özel bir sevgi paylaştıklarını anlardı. Tanya ona tapıyordu, Chase ise ilk bebeklerini bekleyen Tanya'nın üstüne titriyor-

du. Kaza, sevdiği iki şeyi birden ondan çalmıştı.

"Kavşağa girmeden... hemen önce... hangi rengin uygun olduğunu sordu..." Kolundaki ani bir zonklama yüzünü acıyla buruşturmasına sebep oldu. Bütün istediği, gözlerini kapayıp damarlarına süzülen ağrı kesicinin uyuşturucu etkisine kendini bırakmak, bilincini ve ona eşlik eden acıyı ortadan kaldırmaktı.

Yine de, Chase'in acısını az da olsa bastırma isteği bastırılmaz geldi. Eğer Tanya'dan söz etmek onu bir nebze rahatlatacaksa, en azından bunu yapmalıydı. Ağrılarına ve bilinçsizliğin cazibesine karşı koyabildiği sürece konuşmaya devam edebilirdi.

"Bana... bebek odasını ne renk boyamalı... diye sordu."

Chase elleriyle yüzünü kapadı. "Tanrım." Gözyaşları parmak aralarından süzülerek ellerinden aşağı akmaya başladı. Yaşadığı kederin bu somut görüntüsü Marcie'ye geçirdiği trafik kazasından daha fazla acı verdi.

"Chase," diye fısıldadı perişan bir halde. "Beni suçluyor musun?"

Chase elleriyle gözlerini kapatarak başını salladı. "Hayır Marcie, hayır. Tanrı'yı suçluyorum. Tanya'yı o öldürdü. Bebeğimi o öldürdü. Neden? *Nedeni* Onu öyle seviyordum ki. Öyle..." Cümlesini tamamlayamadan hıçkırıklara boğuldu.

Lucky, ağabeyine yaklaştı ve elini tekrar sarsılan omzuna koyup teselli etmeye çalıştı. Marcie onun da gözlerinin dolu olduğunu fark etti. Kendi kederiyle savaşır gibi bir hali vardı. Lucky yakın zaman önce Tyler Sondaj'da bir garajı

Hep Aşk Vardı

kundaklamakla suçlanmıştı. Daha sonra suçlamalar düşmüş ve gerçek zanlılar gözaltına alınmıştı; ancak belli ki bu çetin sınavdan hayli yara almıştı.

Söyleyecek başka şeyler bulmaya çalıştı ama rahatlatıcı sözcükler soyuttu ve akla gelmiyordu. Ambale olmuş kafası onları yakalayamıyordu. Zaten fark etmezdi; söyleyeceği her şey basmakalıp olacaktı.

Tanrım, nasıl yardımcı olabilirim?

Çaresizlikten nefret eden biri için fazlasıyla başarılıydı. Chase'e yardım etme konusundaki beceriksizliği onu umutsuzluğa düşürdü. Önüne düşmüş başına baktı, ona dokunmak, sarılmak ve tüm kederini kendi içine çekmek istedi.

Huzur dolu bilinçsizliğe doğru kayıp gitmeden önce, bir gün, bir biçimde, ne yapıp edip Chase Tyler'ı yaşama geri döndürmeye yemin etti.

BİRİNCİ BÖLÜM

"Baylar bayanlar, bu gece bir grup huysuz boğamız, ama aynı zamanda onlara hükmetmeye hazır sıkı kovboylarımız var." Sunucunun genizden gelen aksanlı sesi Will Roger'in Fort Worth Teksas'taki stadyumunun tribünlerinde yankılandı.

"Sekiz saniye; bir kovboyun gördüğünüz boğanın üstünde durması gereken süre. Kulağa fazla gelmeyebilir ama düşünebileceğiniz en uzun sekiz saniye bu. Burada, benimle hemfikir olmayan tek bir kovboy yok. Kesinlikle! Rodeo dünyasındaki en zorlu, en tehlikeli, en heyecanlı olayın içindediniz. O yüzden en iyiyi en sona sakladık."

Marcie iki konuğuna baktı, eğlendiklerini görünce mutlu oldu. Onları rodeoya getirmek iyi bir fikirdi. Katışksız, saf Teksas kültürünü tanıtmanın daha iyi bir yolu var mıydı? Ateşle imtihan gibi bir durumdu bu.

Sunucu, "Bu gece ilk binicimiz Utah, Park City'den ge-

liyor ve boğaya binmediği zamanlar Larry Shafer kayak yapmayı seviyor. Baylar bayanlar, Cyclone Charlie'nin üstünde üç numaralı kapıdan çıkacak olan genç adam gerçek bir maceraperest! Göster kendini Larry!" diyerek konuşmasına devam etti.

Brahman boğası, sıçrayan sırtına tünemiş kovboyyla birlikte kapıdan salındığında Massachusetts'li çift soluklarını tutarak izlediler. Birkaç saniye sonra Utah'dan gelen kovboy-kayakçı boğanın çiftelerinden korunmak için yerlerde sürünüyordu. Ayağa kalkmayı başardığı anda çite doğru koşup üstüne tırmandı ve boğayı açık kapıya doğru sürüp arenadan çıkarma işini iki rodeo palyaçosuna bıraktı.

"Hiç böyle bir şey görmemiştim," dedi kadın dehşet içinde.

"Bu genç adamlar eğitim alıyorlar mı?" diye bilmek istedi kocası.

Marcie kısa bir süredir rodeoyla ilgilenmeye başlamıştı ve bilgileri sınırlıydı. "Evet, eğitim alıyorlar ama fazlasıyla yeteneğe ve bir o kadar da şansa ihtiyaçları var."

"Ne gibi?"

"Özel bir gecede kovboyun hangi boğaya bineceği gibi."

"Bazıları diğerlerinden daha mı huysuz?"

Marcie gülümsedi. "Hepsi rodeo için özel olarak yetiştiriliyor, ama her birinin ruh hali ve kişisel özellikleri farklı."

Boğanın sabrının taşıdığı ve kovboyun üstüne bile binmesine izin vermeyecek kadar hırsla zıpladığı bir başka ka-

pıya dikkatlerini yönelttiler. Massachusetts'li kadın endişeye yüzünü yelpazelemeye başladı. Kocasını ise büyülenmiş gibi oturuyordu.

"Baylar ve bayanlar, bir sonraki kovboyumuzun zamana ihtiyacı var gibi," dedi sunucu. "Onun yerini almak isteyen gönüllü var mı?" Kısa bir duraklamadan sonra kıkırdadı. "Pekâlâ, hepiniz aynı anda gönüllü olmayın."

"Oysa bu kovboyumuz haşin bir boğadan korkacak gibi görünmüyor. Aslında, biniş ne kadar zorlu olursa o kadar çok keyif alıyor gibi. Emekli olmadan önce yıllarca rodeo yaptı. Yaklaşık bir buçuk yıl önce geri döndü ve boğa binicilerinin çoğundan on yaş daha büyük olması gözünü korkutmuş gibi değil."

"Sizleri Doğu Teksas'tan selamlıyor. Aranızda Milton Pointli olan var mı? Eğer varsa, alkışlarınızı hemşerinizi olan bu genç adamdan esirgemeyin; Chase Tyler, yedi numaradan çıkan Ellll Do-ra-do'ya biniyor!"

"Aman Tanrım!" Marcie farkında olmadan ayağa fırladı.

Kapı açılıp alacalı gri boğa arka ayaklarını aşağı yukarı teperek ve başını sağa sola sallayarak dışarı salındığında, sunucu sesini seyircilerin kulak zarlarını patlatacak kadar yükseltti.

Marcie, kovboy şapkasının Chase'in başından uçarak boğanın ezici toynakları altında toza toprağa karışmasını izledi. Kuralların gerektirdiği gibi serbest sol eli havadaydı ama hayvan sıçradıkça kontrolsüzce düşüyordu. Tüm vücudu ha-

vaya fırlıyor, sonra boğanın sırtına geri iniyordu. Dizleri boğanın iki yanında dik açıyla havada, kuyruk sokumu üstünde ileri geri, yukarı aşağı sarsılıp duruyordu.

Kalabalık çılgınca tezahürat yapıyor, devam etmesi için Chase'i yüreklendirmeye çalışıyordu. Marcie'ye beş yıl gibi gelen beş saniye boyunca yerini koruyabilmişti. Bitiş düdüğünden önce hayvan başını öylesine eğdi ki adeta yere değdi, ardından hızla binicisini tekrar savurdu. Bu manevranın ardındaki dayanılmaz kaba kuvvetle Chase yere savruldu.

Yeri döven toynaklardan kurtulmak için yan tarafa yuvarlandı. Askılarla tutturulmuş, şalvar gibi bir pantolon giyen rodeo palyaçosu hemen harekete geçti ve plastik bir beysbol sopasıyla hayvanın burnuna vurdu. Boğa öfkeyle burnundan soluyarak eşindi ve oyuncu hayvana nanik yaparak kaçmaya başladı.

Her şey eğlencenin bir parçası gibi görünüyor, kalabalık kahkahalarla gülüyordu. Ne var ki taktik işe yaramayınca palyaçonun işinin ciddiyeti birden ortaya çıktı. Burun delikleri büyüyen ve ağzının iki yanından salyalar saçan gözü dönmüş boğa birden yön değiştirdi. Boğaya arkası dönük olan Chase yerden şapkasını alıp, pantolonuna çarparak silkeledi. Bir uyarı nidası yükseldi, ama artık çok geçti. Başını yere indiren boğa arkasındaki bir tonluk enerjiyle Chase'e saldırdı.

Chase öfkeli boynuzlardan korunabilmek için hızla yana kaçtı ama boğanın kafası yandan omzuna çarptı ve onu yere yıktı. Hayvanın ön toynakları şiddetle Chase'in göğsüne indiğinde bütün seyirciler soluğunu tuttu.

Marcie önce çığlık attı, sonra elleriyle ağzını kapadı. Chase'in kızıl kahve toprağın üstüne baygın halde serilmesini izledi.

Palyaçolar, iki atlı gözlemciyle birlikte tekrar içeri girdi. Atlılar eyer kaşlarının üstüne eğilmiş dörtnala boğanın üstüne giderken aynı zamanda kementlerini savurdular. İçlerinden biri ilmeği boğanın boynuzuna geçirmeyi başardı ve ipi sıkıca çekti. İyi eğitilmiş atı doğruca kapıya yöneldi ve boğayı zoraki arkasından sürüklemeye başladı. Cesur palyaçolarından biri hayvanın sağrısına süpürgeyle vururken, diğeri yaralı kovboyun yanında diz çökmüştü.

Marcie telaş içinde en yakın koridora ulaşmaya çalışırken sayısız bacak ve ayakla mücadele ediyor, rampadan aşağı koşarken önüne çıkan herkesi itip kakıyordu. Aşağı ulaştığında gördüğü ilk adamın kolunu kavradı.

"Hey, yavaş ol..."

"Hangisi... insanların dışarı çıktıkları yol?"

"Sarhoş musun be kadın? Kolumu bıraksana."

"Ahırlar. Oyuncuların geldiği yer. İşleri bitince boğaların gittiği yer."

"Şu taraf," diye işaret etti ve mırıldandı, "çatlak karı."

İzin belgesi ve hatıralık eşya almak için bekleyen yoğun kalabalığı yarararak kendine yol açtı. Bu arada sunucunun yaptığı genel anonsu duydu, "Arkadaşlar, Chase Tyler'in durumuyla ilgili bir haber alır almaz sizi bilgilendireceğiz."

Üstündeki YETKİLİ OLMAYAN GİREMEZ tabelasını umursamadan devasa metalik kapıdan içeri daldı. Keskin

saman ve gübre kokan ahırların yanından geçerken ağzından derin bir nefes aldı. Neredeyse havasızlıktan boğulmak üzereyken, karşı tarafta ambulansın ışığını fark edince ahırın labirent gibi bölmelerini adeta uçarak geçti.

Merkez koridora ulaştığında, meraklı seyircileri dirsekleriyle itip kakarak kendine yol açtı ve nihayet Chase'in sedyede baygın yattığını gördü. İki sağlık görevlisi eğilmiş onunla uğraşıyordu. Bir tanesi koluna bir iğne sokuşturmaya çalışıyordu. Chase'in yüzü hâlâ bembeyazdı.

"Hayır!" Sedyenin yanında diz çökerek Chase'in bükülmüş eline uzandı. "Chase? Chase?"

Sağlık görevlilerinden biri, "Geri çekilin, bayan!" diye emretti.

"Ama..."

"Yolumuzdan çekilirseniz kendisini daha iyi hissedecek."

Biri kollarını arkadan kavrayıp onu ayağa kaldırdı. Arkaya döndüğünde rodeo palyaçolarından birinin, en son Chase'in üstüne eğilirken gördüğü gülünç yüzüyle karşılaştı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu palyaço.

"Bir arkadaşım. Durumu nasıl? Nesi olduğunu söylediler mi?"

Adamın ona karşı olan şüpheli bakışlarından ortamın yabancı olduğu belliydi. "Muhtemelen birkaç kırık kaburga, o kadar. Sağlam bir darbe aldı."

"İyileşecek mi?"

Çiğnediği tütünü, üstü samanla kaplanmış beton zemine

tükürdü. "Muhtemelen. Birkaç gün boyunca kendisini iyi hissedeceğinden şüpheliyim."

Palyaçonun teşhisleri Marcie'yi kısmen rahatlatmıştı. Sonuçta profesyonel değildi. Chase'in iç kanaması olmadığını nereden bilebilirdi ki?

Sedye ambulansın arka kapısından yüklenirken, "Bu akşam binmemeliydi," dedi palyaço. "O haldeyken bir boğaya binemeyeceğini söyledim. Umursamadı. O boğa, El Dorado, tam bir baş belası. Geçen hafta içinde ..."

"Ne haldeyken?" Palyaço çevresi beyaz boyayla çerçelenmiş gözlerini merakla ona dikip süzmeye başlayınca, Marcie yılgınlıkla sorusunu tekrarladı. "'O haldeyken' dediniz. Chase ne haldeydi ki?"

"Neredeyse küfelikti."

"Yani sarhoş muydu?"

"Evet, bayan. Akşam sıkı bir parti vardı. Chase henüz toparlanmamıştı."

Marcie daha fazlasını duymak istemedi. Sağlık görevlisi tam kapıları kapamak üzereyken ambulansın arkasına atladı.

Adam şaşkınlıkla karışık otoriter bir tavırla, "Üzgünüm, bayan. Maalesef..."

"Burada durup konuyu mu tartışacağız, yoksa bu adamı hastaneye mi yetiştireceksin?"

"Hey! Neler oluyor?" diye seslendi diğer sağlık görevlisi. Sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırmıştı bile.

Marcie'nin kararlılığını gören yardımcısı tartışmanın sadece zaman kaybı olacağına karar verdi.

"Yok bir şey," dedi ekip arkadaşına. "Gidelim." Kapıları çarparak kapadı ve ambulans hızla stadyumu terk etti.

"Şey... otele sağ salim dönebilmenize sevindim."

Marcie ankesörlü telefonu kulağına bastırdı, Massachusetts'li beyefendiden özür dilerken şakaklarını ovmaya çalıştı. Muhtemelen bir satışı kaçırmıştı, ama Chase'i toz toprak içinde baygın yataarken görünce konukları aklından tamamen çıkmıştı. Gerçekten de hastane koridorunu turlamaya başladığı birkaç dakika öncesine kadar onları hatırlamamıştı bile.

"Bay Tyler çok eski bir arkadaşımdır," diye açıklamaya çalıştı. "İsmi anons edilene kadar rodeoya katıldığını bilmiyordum. Ailesi burada olmadığı için, kendimi hastaneye kadar ona refakat etmek zorunda hissettim. Umarım anlarsınız."

Anlayıp anlamamaları umurunda bile değildi. Eğer bu gece Başkan ve eşinin huzurunda bile olsaydı, yine aynı şeyi yapardı.

Telefonu kapadıktan sonra hemşirelerin bölümüne geri döndü ve bir kez daha Chase'in durumunda değişiklik olup olmadığını sordu.

Hemşire bıkkınlıkla kaşlarını çatı. "Doktor gelir gelmez. .. Ah, işte nihayet burada." Marcie'nin omzunun üstünden bakarak, "Bu Bayan, Bay Taylor hakkında bilgi almak için bekliyor," dedi.

"Tyler," diye düzeltti Marcie ve genç stajyeri selamlamak üzere arkasını döndü. "Ben Marcie Johns."

"Phil Montoya." El sıkıştılar. "Akrabası mısınız?"

"Sadece iyi bir arkadaş. Bay Tyler'in Fort Worth'da akrabası yok. Hepsi Milton Point'te yaşıyor."

"Hımmm. Pekâlâ, nihayet kendine geldi. Kafasına sağlam bir darbe almış ama çok şükür ciddi bir hasar yok."

"Boğanın göğsüne indiğini gördüm."

"Evet, birkaç kırık kaburgası var."

"Bu tehlikeli olabilir, değil mi?"

"Sadece kırık bir kaburga iç organlardan birine saplanırsa..."

Marcie'nin benzi öyle sarardı ki, özenli bir makyajla kamufle ettiği çilleri dahi sert bir kontrast oluşturdu. Doktor te-laşla onu rahatlatmak zorunda kaldı.

"Neyse ki öyle bir şey olmamış. Organlarda kanama yok. Onu bandajladım. Önümüzdeki birkaç gün kendini pek iyi hissetmeyecek. Bir süre kesinlikle boğaya binmemesi gerekiyor."

"Bunu ona da söylediniz mi?"

"Elbette. Bu söylediğime karşılık olarak bana küfretti."

"Çok üzgünüm."

Doktor omuzlarını silkip nazikçe, "Alışığım," dedi. "Burası devlet hastanesi. Psikopatlar, yolunu şaşırmış uyuşturucu kurbanları, sahipsizler hep buraya gelir. Sözlü tacize alıştık."

"Onu görebilir miyim?"

"Yalnızca birkaç dakika. Konuşmaması gerekiyor."

"Fazla konuşmam."

"Güçlü bir ağrı kesici aldı, nasıl olsa kısa süre sonra kendinden geçecektir."

"Eğer sizin için bir sakıncası yoksa," dedi Marcie yumuşak bir sesle, "bu gece yanında kalmak isterim."

"Ona iyi bakılacak," dedi arkasındaki hemşire.

Marcie kararlıydı. "Sizin izniniz var mı, Dr. Montoya?"

Doktor kulak memesini çekiştirdi. Marcie ödün veremeyeceğini açıkça ifade eden gözlerini doktora dikti. Alıcılar, satıcılar ve aracılar bu sabit mavi bakışa defalarca maruz kalmışlardı. On kişiden dokuzu bu bakışlara boyun eğdi. O akşamki sağlık görevlisi de onunla tartışmaya girememiştir.

"Sorun olacağını sanmıyorum," dedi stajyer doktor en sonunda.

"Teşekkür ederim."

"Muhabbet asgari olsun."

"Söz veriyorum. Hangi oda?"

Chase yarı-özel bir odada yatıyordu ama yanındaki yatak boştu. Marcie odaya girip, yatağının yanına kadar parmak uçlarına basarak yürüdü.

İki yıldan beri ilk kez Chase Tyler'ın yüzüne bakıyordu. Onu son gördüğünde, durumları tam tersiydi. Kendisi bir hastane odasında yatıyor, Chase başucunda dikilmiş, kazada ölen karısı için gözyaşı döküyordu.

Marcie'nin yaraları iyileşip taburcu olacak duruma geldiğinde Tanya Tyler'ın cenazesi defnedilmişti. Birkaç ay son-

ra da, Chase bilinmeyen bir iş için Milton Point'i terk etmişti. Rivayete göre, ailesine büyük üzüntü vermek pahasına rodeo liginde yarışıyordu.

Marcie bir süre önce Lucky'nin eşi Devon'la bir markette karşılaşmıştı. Marcie kendini tanıttikten sonra Devon, Chase'le ilgili dedikoduların doğru olduğunu onaylamıştı. Aileye olan sadakati, kişisel sorunları bir yabancıyla açıkça paylaşmasına engel oluyordu, ama Marcie satır aralarında onun ne dediğini gayet iyi anlamış, Chase'in nazik ruhsal durumu ve giderek artan alkol sorunuyla ilgili ipuçlarını yakalamıştı.

"Laurie onun için endişelenmekten çılgına döndü," demişti Devon, Chase'in annesini kastederek. "Sage, Chase'in kız kardeşi..."

"Evet, biliyorum."

"O da okul için evden ayrıldı. Lucky ve ben, Laurie'yle baş başa kaldık. Laurie'ye göre Chase, Tanya'nin acısıyla yüzleşip onunla başa çıkmak yerine kaçmayı tercih ediyor."

Chase aile şirketinin yönetimini de kardeşinin eline bırakmıştı ve eğer söylentiler doğruysa Lucky başa çıkmakta güçlük çekiyordu. Tyler Sondaj güçlü bir petrol ekonomisine bağımlı olduğundan, şirket yıllardır iflasın eşiğinde sallanıyordu.

Marcie, aklından hiç çıkmayan soruyu Devon'a sordu. "Chase kaza için beni suçluyor mu?"

Devon emin bir tavırla kolunu kavramış ve "Asla," demişti. "Böyle bir suçu üstlenmeye kalkma. Chase'in savaşı

kaderle, seninle değil."

Oysa şimdi, Marcie onun uyurken bile acı içinde olan yüzüne baktığında, Chase'in sevgili Tanya'sının ölümünden onu sorumlu tutup tutmadığını merak ediyordu.

"Chase," diye fısıldadı kederle.

Chase kıpırdamadı, soluğu derin ve düzenliydi. Damar-dan verilen sakinleştiricinin işe yaradığı belli oluyordu. Marcie, kendi hasta yatağında uzanırken duyduğu arzuya teslim oldu ve büyük bir dikkatle parmaklarını onun koyu renk saç-larının arasından geçirip, terli alnına düşen dalgalı perçem-leri geriye doğru itti.

Olduğundan daha yaşlı görünse de, hâlâ Marcie'nin bu-güne kadar gördüğü en yakışıklı erkekti. Anaokulunun ilk sı-nıfında bile böyle düşünmüştü. Bayan Kincannon'un, ondan kendisini sınıfa tanıttığını istediğinde nasıl gururla ayağa kalkıp ismini söylediğini gayet iyi hatırlıyordu. Marcie ona vurulmuştu. O günden bu güne, değişen hiçbir şey yoktu.

Siyah saçlı, açık gri gözlü, lider ruhlu bu afacan çocuk dört dörtlük bir erkeğe dönüşmüştü. Yüzünde güç, kare çen-esinde ise Tyler erkeklerinde kalıtsal gibi görünen, agresif-liğe eğilimli inatçı bir gurur vardı. Çabuk sinirlenmeleri ve hemen savunmaya geçmeleriyle nam salmışlardı. Chase'in alt çenesinde şu anda mosmor bir yara vardı. Kafatasını kır-maya ne kadar yaklaştığını düşününce Marcie'nin tüyleri ür-perdi.

Chase ayağa kalktığında, normal standartlarda uzun ka-bul edilen adamlara bile birkaç santim fark atardı. Geniş

omuzluydu. Marcie bu omuzların genişliğine hayret ediyordu. Göğsü gibi onlar da çıplaktı. Üst kısım tıraşlanmamıştı ve buradaki yumuşak, kıvrıkcık tüylerin yoğunluğu Marcie'yi şaşırttı.

Kırık kaburgalarını sarmalayan bandaj göğüs uçlarının tam altında bitiyordu. Marcie hayranlıkla onları seyrettiğini fark etti.

Üşüdüğünü düşünerek örtüyü çenesinin altına kadar çekti.

"Olamaz, öldü mü?"

Tiz ses onu öylesine korkuttu ki, Marcie elindeki örtüyü düşürdü. Kapı eşiğinin hemen içinde genç bir kız duruyordu. İncik boncuk doluşturulmuş, uzun ve tuhaf görüntülü takma tırnaklarla ağırlaşan elini, dekolte kazağından fırlamaya çalışan göğüslerinin üstüne yaymıştı. Omuzlarına ucuz, sahte bir kürk manto atmıştı. Kürk, uyluklarının yarısına ancak gelen eteğinden daha uzundu.

Chase uykusunda inleyip, örtünün altındaki bacaklarını oynattı.

"Kes sesini!" diye tısladı Marcie. "Onu rahatsız edeceksin. Kimsin? Ne istiyorsun?"

"Ölmedi mi?" diye sordu kız. Marcie, iri yuvarlak gözlerini hızla kırpıştıran kızın bir şekilde inanılmaz budala görüldüğünü düşündü. Kirpiklerindeki yapışkan, asfalt zifti kadar koyu ve siyah rimel düşünülürse, yaptığı kolay iş değildi.

"Hayır ölmedi. Sadece çok kötü yaralandı." Marcie, kız

kabarık gümüş rengi saçlarından, mücevherlerle donatılmış gümüş rengi çizmelerine kadar tepeden tırnağa inceledi. "Chase'in arkadaşı mısınız?"

"Sayılır." Sahte kürkünü çıkardı. "Rodeodan sonra herkesin takıldığı barda buluşacaktık. Ortalıkta görünmeyince sıkıldım ve Pete -bilirsiniz, palyaço- Chase'in boğa tarafından yaralandığını söyledi. Ben de gelip durumuna bakmak istedim, anlarsın ya."

"Anladım."

"Nesi olduğunu söylediler mi?"

"Birkaç kaburgası kırık ama düzelecek."

"Vay be! İşte bu iyi haber." Gözleri, yatakta sırtüstü uzanmış gövdeden Marcie'ye kaydı. "Siz kimsiniz?"

"Ben... onun... onun... karışтым."

Marcie bu kadar cesur bir yalanı nasıl söyleyebildiğinden emin değildi. Belki de kadını korkutup kaçırmanın en kolay yolu olduğu içindi. Ayık ve akıllı başında olduğu günlerde Chase'in böyle bir sürtükle işi olmayacağına emindi. Chase'in medeni durumu kızın kalbini kırmamış, aksine onu kışkırtmıştı.

Kalçasına yumruğunu dayadı. "Seni hergele. Bak, bana evli olduğunu hiç söylemedi, tamam mı? Sadece biraz eğlenmeye çalışıyordum, hepsi bu. Ciddi bir şey değil. Biraz huy-suz olsa da çok yakışıklı, anlarsın ya."

"Onu ilk tanıdığımda çok sıkıcı olduğunu düşünmüştüm. Yani, hiç konuşmuyor, bir şey yapmıyordu. Sonra 'boş ver' dedim. Eğlenceli biri olmasa da en azından yakışıklı."

"Yemin ederim sadece üç kez yattık ve her defasında dümdüz seksti, sapkın bir şey yoktu, anlarsın ya. Demek istediğim hep misyoner pozisyonunda."

"Aramızda kalsın," sesini alçaltarak ekledi, "Seks konusunda pek de iyi değildi. Üçünde de sarhoştı. Senin de iyi bildiğin gibi, alet edevat *etki*-leyici, ama..."

Marcie'nin ağzı kurudu. Sahip olduğunu bile bilmediği bir soğukkanlılıkla, "Sanırım gitsen iyi olur. Chase'in dinlenmeye ihtiyacı var," dedi.

Keyifle "Tabii ki, anlıyorum," dedi ve mantosunu tekrar üstüne aldı.

"En azından şimdilik rodeo macerası sona ermiş olabilir, ama arkadaşlarına Chase'in iyileşeceğini söyleyebilirsin."

"Şimdi hatırladım da," dedi kız, "Pete yarın karavanla Calgary'ye yola çıkacağını söylememi istedi. Kendisi oralı, anlarsın ya. Galiba Kanada'da bir yerde, ben hep Calgary'nin İncil'le bir ilgisi olduğunu sanırdım." Neredeyse göğüslerini dekoltesinden çıkaracak şekilde omuzlarını silkti. "Her neyse, Pete, Chase'in eşyalarını ne yapacağını soruyor."

Marcie başını salladı, kadının ipe sapa gelmez konuşmasından bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. "Sanırım adresine gönderebilirsiniz."

"Tamam. Adres ne? Pete'e vereyim."

"Ben..." Marcie kendi yalanının tuzağına düşmeden durdu. "Düşündüm de, Pete'e her şeyi stadyumdaki görevlilere teslim etmesini söyleyebilirsin. Yarın hepsini alırım."

"Pekâlâ, söylerim. Görüşürüz. Ah, bir dakika!"

Çantasını karıştırmaya başladı. "İşte Chase'in anahtarları. Kamyoneti hâlâ stadyumun otoparkında." Anahtarlığı Marcie'ye doğru attı. Marcie anahtarlar Chase'in savunmasız vücuduna inmeden önce uzanarak onları yakaladı. "Teşekkürler."

"Gerçekten üzgünüm, anlarsın ya, kocanı becerdiğim için. Evli olduğunu hiç söylemedi. Erkekler! Hepsi aşağılık pezevenkler, anlarsın ya."

Marcie kadının gerçek olduğuna inanmakta zorluk çekerek, arkasından kapadığı kapıya bakakaldı. Tanya'nın ölümlüyle gelen keder ve yalnızlık Chase'i bu tür kadınlarla düşüp kalkacak kadar küçültmüş olabilir miydi? Batağın en dibine saplanana kadar kendini cezalandırmaya devam edecek miydi?

Marcie anahtarlığı odadaki küçük dolabın rafına, boğanın onu sırtından attığı zaman giydiği güderi eldivenlerin yanına koydu. Örselenmiş şapkası da oradaydı. Dolabın zemininde bir çift aşınmış kovboy çizmesi vardı.

Giysileri birkaç askıda asılıydı. Açık mavi gömleği kir pas içinde kalmıştı. Kayıt numarası hâlâ üstünde iğneliydi. Solmuş kot pantolonu toz içindeydi. Boynuna bağladığı fu-ların da pantolonundan farkı yoktu. Dayanıklı deriden yapılmış kovboy pantolonuna dokundu ve boğanın inip kalkan bögürlerinde dalgalanan bacaklarına nasıl çarptıklarını hatırladı.

Anıların tazelenmesiyle titredi. Dolabın kapağını, Chase'in toz toprak içinde yerde baygın yattığı anının üstüne ka-

padı.

Yatağa geri döndüğünde Chase'in elinin göğüs kafesini sımsıkı saran bandajın üstünde kıpırdadığını gördü. Kendisini incitmesinden endişelenerek elini kavrayıp yanına doğru indirdi ve kalçasının yanına koydu.

Chase'in gözkapakları titreyerek açıldı. Kafasının karışık olduğu belliydi, uyum sağlama ve nerede olduğunu anlama çabasıyla gözlerini defalarca kırıştırdı.

Sonra Marcie'yi fark etti. Marcie parmaklarıyla Chase'inkileri sıkarak onu rahatlatmaya çalıştı. Chase konuşmak istedi ama zayıf bir hırıltıdan başka bir ses duyulmadı.

Yine de onun lakabını unutmamıştı. Tekrar bayılmadan önce "Kaz Kafalı," diyebildi.

İKİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Marcie hastane odasından içeri girdiğinde, Chase bir hemşireyi canından bezdirmekle meşguldü. Marcie'nin geldiğini fark ettiğinde hakaretlerine uzunca bir süre ara verdiyse de, sonra kaldığı yerden tekrar başladı.

"Duş alıp tıraş olursan kendini daha iyi hissedeceksin," dedi hemşire onu razı etmeye çalışarak.

"Çek ellerini üstümden. Örtüyü de yerine bırak. Sana yıkanmak istemediğimi söyledim. İyi ve hazır olduğumu hissettiğimde kendim tıraş olurum. Son defa söylüyorum, defolup gider ve beni yalnız bırakırsan giyinebilirim."

"Giyinmek mi? Bay Tyler, hiçbir yere gidemezsiniz!"

"Öyle mi? Seyret o zaman!"

Marcie müdahale etme zamanının geldiğini fark etmişti. "Belki Bay Tyler bir fincan kahveden sonra tıraş olmak isteyebilir," dedi.

Hemşire gitmesi için kurnazca yapılmış öneriyi mem-

nuniyetle kabul etti. Polyester hışırtıları ve kauçuk taban gıcırta-
lıkları içinde kayboldu. Marcie ve Chase baş başa kalmıştı.
Yüzü fırtına bulutu kadar kararmıştı ve bunun çenesindeki
çürükle ya da kirli sakalıyla ilgisi yoktu.

"Seni rüyamda gördüğümü sandım," dedi.

"Hayır, gerçekten buradayım. Et ve kemik olarak."

"Etin ve kemiğin ne halt etmek için burada?" Marcie
onun kahveyi sade içtiğini tahmin ederek termostan bir fin-
can kahve koydu ve portatif masayla beraber Chase'in önüne
uzattı. Chase dalgınlıkla fincanı kavrayıp bir yudum aldı.

"Eee?"

"E tamamen tesadüf," dedi Marcie. "Akşam sen boğayla
dans ederken ben de rodeodaydım."

"Öncelikle, Fort Worth'da ne işin var?"

"Müşteriler. Kuzeydoğulu bir çift buraya taşmıyor. Fort
Worth'da yaşayacaklar ama hafta sonları kaçmak için Milton
Point civarında göl manzaralı bir ev bakıyorlar. Biraz yok-
lama çekmek için dün buraya geldim. Dün gece onları Mek-
sika lokantasına, sonra biraz eğlenmek için rodeoya götür-
düm. Umduğumdan daha fazla heyecana maruz kaldılar."

"Bir dakikalık heyecan," diye homurdanarak, arkasın-
daki yastık yığınının daha rahat bir pozisyona getirmeye çalış-
ırken acıyla ırkıldı.

"Hâlâ ağrın var mı?"

"Hayır, kendimi harika hissediyorum." Dudaklarını çev-
releyen ince çizgi Chase'in söylediğini yalanlıyordu ama Mar-
cie tartışmadı. "Bu, rodeoda ne yaptığını açıklıyor. Burada

ne yapıyorsun? Yani hastanede?"

"Seni uzun zamandır tanıyorum Chase. Çevrede seninle ilgilenecek hiç kimse yoktu. Eğer seninle hastaneye gelmeseydim ailen beni asla affetmezdi. Daha doğrusu ailen beni affetse bile ben kendimi affetmezdim."

Chase elindeki boş kahve fincanını kenara koydu. "Akşam elimi sıkan sen miydin?" Marcie başını evet anlamında salladı. Chase uzaklara baktı. "Sandım ki... sandım ki..." Yüzünü buruşturacak kadar derin bir iç çekti. "Saçmalık işte."

"Tanya mı sandın?"

Onun ismi geçince bakışları yine Marcie'ye döndü. Marcie rahatlamıştı. Artık eski karısının ismini yüksek sesle söylemekten korkmuyordu. Bitmişti. Tıpkı yüksek bir trampelden atlarmış gibi, ilki en zoruydu. Sonrası giderek kolaylaşıyordu.

Ancak, gözlerindeki derin kederi görünce Marcie, "Aca-ba Chase, Tanya'nın trajik ölümünü atlatabilecek mi?" diye düşündü.

"Biraz daha kahve ister misin?"

"Hayır. İstedğim tek şey," dedi üstüne basarak, "bir kadeh içki."

Ortada gülecek bir durum olmadığı halde Marcie bunu şaka olarak yorumlamayı tercih etti. "Sabahın sekizinde mi?"

"Daha erken başlarım," diye mırıldandı Chase. "Beni bir şişe içki alabileceğim bir yere bırakabilir misin?"

"Tabii ki hayır!"

"Öyleyse birini aramam gerekecek." Sancı eşiğini zor-

layarak etajerin üstündeki telefona uzandı.

"Eğer Palyaço Pete'i aramayı düşünüyorsan boşuna zahmet etme. Bugün Calgary'ye gidiyor."

Chase elini indirip Marcie'ye baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Bir arkadaşın söyledi. Rodeodan sonra randevuna gitmeyince buraya seni görmeye geldi. Kocaman saçlı. Kocaman göğüslü. İsmi sormadım."

"Dert değil. Ben de sormadım," diye itiraf etti Chase. Marcie hiçbir şey söylemedi. Chase bir an için onun tepkisiz yüzünü inceledi. "Ne var? Vaaz vermeyecek misin?"

"Hiç işim olmaz."

Chase burnundan soludu. "Keşke vaaz verme konusunda ailemle bir konuşsan. Kafa ütölemeye bayılırlar. Hepsi beni kendimden korumak için uğraşıyor. Oysa tek istediğim yalnız kalmak."

"Seni seviyorlar."

"Bu benim hayatım!" diye haykırdı Chase öfkeyle. "Neden hiçbiri nasıl yaşamam gerektiğini söylemekten vazgeçmiyor, ha? Özellikle de Lucky."

Kaba bir biçimde homurdandı. "Devon yoluna çıkana kadar fermuarı vızır vızır çalışıyordu, Doğu Teksas'ta hareket herkesi şişliyordu, belki kaçıp kurtulan olmuştur. Şimdi kalkıp çok erdemliymiş gibi davranması beni hasta ediyor."

"Ama inanıyorum ki... fermuarı şimdi daha da fazla çalışıyor." Gözlerini tekrar Marcie'nin gözlerine çevirdi. "Devon'u ne zaman görsem gülümsüyor."

Marcie'nin soğukkanlılığı konunun müstehcenliğiyle

örtüşmüyordu. Durum böyle olunca Chase için de öfkeyi sürdürmek zordu. Hâlâ kaşlarını çatsa da, dudaklarının bir köşesinden anlık bir gülücük geçti. "Haklısın, Kaz Kafalı. Gerçekten iyi bir spor."

Marcie ilgisizce gözlerini devirdi. "Her kadının gizli tutkusu."

"Ben bunu kompliman olarak söylemiştim."

"O halde teşekkürler."

"Hâlâ aramız iyiyken, neden süper beynini biraz çalıştırıp, iyi bir şey yaparak beni bulduğun yere bırakmıyorsun?"

"Bana ihtiyacın olduğunda seni bırakırsam ne tür bir arkadaş olurum?"

"Her zaman arkadaş olduğumuz için senden gitmeni istiyorum. Fazla oyalanırsan, gerçekten korkunç şeyler olabilir. Nefret edeceğim şeyler."

Hafif bir tebessümle, "Ne gibi şeyler?" diye sordu Marcie.

"Seninle düşman olmak gibi."

Marcie'nin ifadesi ciddileşti. "Asla, Chase."

Belli belirsiz homurdandı. "Pete eve mi dönüyor demiştin?"

"Doğru."

"Bütün eşyalarım karavanda kaldı."

"Gereken yapıldı." Yatak tepsisinden bir kâse muhallebi alıp üstündeki folyoyu sıyırdı. "Bu sabah şehirden ayrılırken her şeyi stadyuma bıraktı. Ben de hepsini aldım."

Ne yaptığının farkında bile olmadan Chase kendisine

uzatılan bir kaşık muhallebiyi almak için ağzını açtı. "Bunca zahmete benim yüzümden mi katlandın?"

"Zahmet değil."

"Ailemi aradın mı?"

"Hayır. Önce sana sormak istedim."

"Arama."

"İstedığinin bu olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

"Bilmek isterler, Chase."

"Yakında öğrenirler. Öğrendiklerinde de iyice büyütürler."

"Eh, büyütmeliler de. Ölebilirdin."

"Büyük trajedi olurdu, değil mi?" diye sordu alay ederek.

Marcie muhallebiyi kaşıklamayı bıraktı. "Evet. Olurdu."

Chase konuyu tartışmaya hazır gibiydi, ama başını çevirerek önündeki yatak tepsisini öfkeyle geri itti.

"Bak Marcie, sana minnettarım..."

"Kaz Kafalı'ya ne oldu?"

Chase dikkatle onu süzdü. Anaokulundaki havuç rengi saçlar aralarında altın regî geçişler olan yumuşak bir kırmızıya dönüşmüştü. Hâlâ evcilleşmemiş, doğal kıvrıkcık saçlardı ama onları sanatsal bir biçime dönüştürmeyi öğrenmişti.

Yıllar boyu umutsuzca bronzlaşmaya çalışmıştı. Çillerinin yok olması için dua ederdi. Sayısız ciddi güneş yanığı ve haftalar süren berbat görünümlü peeling operasyonlarının ardından sonunda pes etmişti. İkoncanların parlak, altın rengi

cildine ulaşamayacağını anladığında ters yönde ilerlemeye ve açık renk teninden en iyi biçimde yararlanmaya karar vermişti. Cildi neredeyse şeffaftı ve yıllarca güneş altında kalan akranı kadınlar muhteşem bronz tenlerinin bedelini çizgi ve kırışıklarla öderken ona gıptayla bakıyorlardı.

Gözlükler yerini kontakt lenslere bırakmıştı. Yıllarca taşıdığı diş tellerinin sonucu ise kusursuz bir gülümsemeydi. Fasulye sırtı gövdesi sonunda filizlenmiş ve içi dolmuştu. Hâlâ zayıftı ama bu talihsiz bir sıskalık değil, şık bir incelikti. Pahalı ve şık giysilerinin altındaki kıvrımlar abartısız ama çarpıcıydı.

Diğer bütün çocukların Kaz Kafalı diye çağırdığı Marcie Johns, münasebetsiz kitap kurdu günlerinden bu yana hayli yol kat etmişti. Sınıftaki diğer popüler kızlar ponpon kız ya da bando şefi olurken, o münazara ekibinin şefi ve Latin Kulübü'nün başkanı olmuştu.

Sınıftaki yuvarlak hatlı kızlar Mezuniyet Kraliçesi ya da Sevgililer Günü Kraliçesi seçilirken o üstün başarı ödülleri topluyordu. Ailesi, bu ödüllerin diğer popülerite yarışmalarını kazanmaktan çok daha önemli olduğunu söylemişti, ama Marcie onlardan daha iyisini bilecek kadar zeki idi.

Elmas taklidi bir taç ve sınıf başkanı Chase Tyler'dan bir kutlama öpücüğü için tüm başarı ödülleri vermeye hazırdı. Sınıf birincilerinin bilimsel takdir dışında bazı şeylerin hasretini çektiğini fark eden fazla kimse yoktu. Aslında, kimin umurundaydı ki? Kaz Kafalı her zaman Kaz Kafalı'ydı ve hiç kimse onun ne kadar zeki olduğu dışında başka bir şey

düşünmezdi.

Oysa şimdi, Chase bunun farkına varmıştı. Marcie'nin görüntüsünü kafasında toparlayıp, "Senin gibi hoş bir bayana Kaz Kafalı ismi yakışmıyor," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Şimdi, diyordum ki..."

"Beni sepetlemeye çalışıyordun."

Chase elini söz dinlemeyen saçlarının arasında gezdirdi. "Yaptıklarını takdir etmiyor değilim, Marcie. Ediyorum."

"Sadece yalnız kalmak istiyorsun."

"Doğru."

"Sefil yaşantısına dönmek için."

"Bu da doğru. Pekâlâ, üstümde kaburgalarımı saran bandajlar dışında bir şey olmadan yataktan çıktığımda orada olmaya hazır değilsen, veda edip gitmeni öneririm."

"Hastaneyi terk etmek konusunda ciddi olamazsın."

"Olurum."

"Bu sabah doktor seni görmedi bile."

"Birkaç kırık kaburgam olduğunu o söylemeden de biliyorum. Kırıklarım yatakta bir iki gün içinde iyileşmeyecek kadar kötü değil. O süreyi viskinin bu kadar kıt olmadığı başka bir yerde geçirmeyi tercih ederim."

Chase oturma pozisyonuna geçmeye çalışırken ağrı soluğunu kesti, gözlerine yaşlar doldu. Acısı biraz hafifleyene kadar dişlerini sıktı, yüzü acıyla burkuldu.

"Söz ettiğin 'yer'e nasıl gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Marcie. "Bu halde araba kullanamazsın."

"Bir yolunu bulurum."

"Ve muhtemelen yolda kendini öldürürsün."

Chase başını çevirip, şimşek çakan gözlerle onu süzdü.

"Belki de senden güvenli sürüş dersleri almalıyım."

Bundan daha kırıncı bir şey yapamaz ya da söyleyemezdi. Marcie bu acımasız sözlü saldırıdan kendini korumak istercesine iki büküm oldu. Beynindeki kan öylesine hızlı çekildi ki, bayılacağını hissetti.

Sözler ağzından çıktığı anda Chase başını öne eğip, birkaç gereksiz küfür daha geveledi. Bunun ötesinde, odanın içinde bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Sonunda başını kaldırdı. "Özür dilerim, Marcie."

Görmeksizin boşluğa bakarken Marcie sinirle ellerini açıp kapatıyordu. "Kaza için beni suçlayıp suçlamadığını merak ediyordum."

"Hayır. Yemin ederim, hayır."

"Belki bilinçli olarak değil; ama derinlerde bir yerlerde..."

"Kesinlikle hayır! Düşüncesizce sarfedilmiş, aptal bir cümleydi. Seninle düşman bile olabileceğimi söylemiştim. Yapamam..." Çaresizce ellerini kaldırdı. "Bazen öylesine öfkeye kapılıyorum ki, iğrenç birine dönüşüp o anda çevremde kim varsa zulmediyorum. O yüzden iyi bir arkadaş değilim. O yüzden sadece yalnız kalmak istiyorum."

Çektiği duygusal acı öylesine açıktı ki, sarfettiği kırıncı sözleri bağışlamamak imkânsızdı. Yardım için kimseyi ya-

nına yaklaştırmayan, köşeye sıkışmış yaralı bir hayvan gibiydi. Tanya'nın ölümünden beri geçen iki yıl boyunca yalamaya devam ettiği yaralar henüz kapanmamıştı. Yalnız kalmaya devam ettiği sürece de kapanmayacak, daha da azarak kötüye gidecekti. Chase artık kendine yardım etmekten acizdi.

"Hastaneyi terk etmekte kararlı mısınız?"

"Evet," dedi. "Sürünmek zorunda kalsam bile."

"O halde seni eve, Milton Point'e götüreyim."

"Unut gitsin."

"Mantıklı ol, Chase. Nereye gideceksin? Eğer Kanada'ya giden şu palyaçoyla kalıyorsan, artık o da olmadığına göre nereye gideceksin?"

"Beraber kalabileceğim başka rodeocu dostlarım da var."

"Öyle olsa bile bu halinle kimse sana doğru dürüst bakamaz." Yaklaşıp çıplak eliyle onun omzuna dokundu. "Chase, bırak seni Milton Point'e götüreyim."

Çenesi inatla kasılırken, "Eve gitmek istemiyorum," dedi.

Bilmediği şey, Marcie'nin de en az kendisi kadar inatçı olabileceğiydi. Kişiliğinde, başka şansı kalmadığı sürece ortaya çıkarmadığı ve bu yüzden pek fazla kimsenin bilmediği boyun eğmez bir yön vardı.

"O halde Lucky'yi arayıp seninle ne yapacağımı soracağım."

"Cehennem ol!" diye kükredi. Yatağından çıktı, ayakları yere basar basmaz sendeledi. "Ailemi bundan uzak tut. Kendi başıma hallederim."

"Ne demezsin! Ayakta bile duramıyorsun!"

Acı ve hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdattı. "Lütfen git ve beni yalnız bırak."

Marcie dikleştı. "Böylesine hassas bir konuya girmek istemezdim Chase, ama bana başka bir şans tanımıyorsun. Para söz konusu."

Chase afalladı. Bir an boş gözlerle ona baktı, sonra kaşlarını çatıp, "Para mı, ne parası?" diye homurdandı.

"Hastaneye yatıp tedavi olmanı sağlayan para. Yeşil kartlı hasta muamelesi görmek istemeyeceğini düşünerek tüm masrafları ben üstlendim."

"Ne yaptın?"

"Cüzdanında sigorta kartın yoktu. Yeterli para da yoktu, o yüzden faturayı ben ödedim."

Alt dudağını çiğnerken Chase'in sıkıntısı açıkça belli oluyordu. "Giriş ücreti yüzlerce dolardı, ödemeseydim ro-deoya katılamazdım. Nakitim o yüzden azaldı."

"Öyleyse iyi ki yoluna çıkmışım, değil mi?"

"Paranı alacaksın."

"Doğru, alacağım. Milton Point'e varır varmaz banka hesabından çekebilir ya da kardeşinden ödünç alabilirsin."

"Marcie," dedi, tartışmaya hazır bir sesle.

"Seni kendi haline bırakmıyorum, Chase. Sağlam kaynaklardan edindiğim bilgiye göre, aşırı içiyormuşsun. Kendine bakmazsan bünyen nasıl toparlanabilir?"

"Toparlanıp toparlanmaması umurumda değil."

"Benim umurumda."

"Neden?"

"Çünkü beş yüz yetmiş üç dolar altmış iki sentimi geri istiyorum." Bunu söyledikten sonra kapıya yürüyüp ardına kadar açtı. "Giyinmene yardım etmesi için bir hemşire gönderceğim." Gözlerini belli bir noktaya dikerek, gerçekten de kaburgalarını saran beyaz bandaj yığını dışında çıplak olduğunu ona hatırlattı.

"Kamyonuma ne oldu?"

Marcie gözlerini yoldan ayırmadı. Yağmurla birlikte aralıklarla dolu yağıyordu. "Gereğini yaptım."

"Çektiriyor muyuz, ya da ne yapıyoruz?"

Marcie'nin önerdiği gibi arka koltukta uzanmayı reddetmişti, ama yola çıktıklarından beri başını koltuğun kafa-lığından kaldırmamıştı. Arabası ferah ve lükstü çünkü onu müşterilerini gezdirmek için kullanıyordu. Stereo radyosunda yumuşak bir müzik çalıyordu, ısıtıcı ise termostatlardı. Chase, olabilecek her türlü konforla sarmalanmıştı. Uyumadığı halde gözleri kapalıydı.

İki buçuk saatlik bir yolculuğun ilk yarım saatini kat etmişlerdi. Yoğun sabah trafiğini atlatmış olsalar da, giderek kötüleşen hava, yolculuğu zora sokuyordu. Ocak ve şubat aylarında kuzey Teksas'ı esir alan arsız karla karışık yağmur şiddetini artırıyordu. Fort Worth Hayvancılık Fuarı ve rodeo gösterileri her zaman bu havanın müjdecisi olmuştu.

Marcie direksiyona sımsıkı yapışmış, gözlerini kaput-

taki amblemin ötesinde uzayan asfalttan ayırmadan Dallas'ı çevreleyen otoban labirentinde asgari hızda ilerliyordu. Başlangıç ve varış noktalarının ortalarında bir yerlerdeydi.

"Aracını bu hafta Milton Point'e götüreceğ birini kiralamadım," dedi, Chase'in sorusuna cevap olarak. "Kullanabilecek duruma geldiğinde, orada olacak."

"Yani *sen, benim* kamyonumu kullanması için birini mi kiraladın?"

"Aha!" diye dişlerini gıcırdattı Marcie, yanından yıldırım hızıyla geçen on sekiz tekere konsantre olarak.

"Hâlâ işin ehlisin, değil mi?"

"Söyleme biçiminden bu sözlerinin bir iltifat olmadığı düşüncesine kapılıyorum."

"Ah, yeteneğine saygı duyuyorum. Sadece, kendine yetebilen çok başarılı kadınlar erkeklerin gözünü korkutur." Ona bakabilmek için başını yastıkta döndürdü. "O yüzden mi hiç evlenmedin? Zekâ departmanında sana uygun bir erkekle karşılaşmadın mı?"

Özel hayatını onunla tartışmak niyetinde değildi, özellikle de görünüşte zararsız olan sorudaki ince alayı sezdikten sonra.

"Uyumaya çalışmalısın, Chase. Yola çıkmadan önce sana verdikleri ağrı kesiciye karşı mücadele ediyorsun."

"İsmi neydi?"

"Demerol."

"Hayır, bir kadın erkek gibi olmaya çalıştığında verilen isim neydi? Bir çeşit hasetlik. Hah, tamam, penis hasedi."

Otobanın yoğun trafiğine ve cam gibi zeminine rağmen, Marcie dönüp ona baktı. Söylediğiyle gurur duyan küstah ifadesi dayanılır gibi değildi. Ağzının payını vermek için dayanılmaz bir istek duydu.

Dikkatini yola verip güçlükle yutkundu. "Aslında Chase, bir zamanlar nişanlandım ve evlenmek üzereydim."

Chase'in art niyetli gülücüğü dudaklarında dondu. "Sahi mi? Ne zaman?"

"Yıllar önce, hâlâ Houston'da yaşarken. O da benim gibi emlakçıydı. Ben konut işlerine bakıyordum, o ise ticari gayrimenkulle ilgileniyordu."

"Ne oldu? Kim ayrıldı, sen mi yoksa o mu?"

Marcie doğrudan gelen soruyu geçiştirdi. "Nişanlanmadan önce aylarca flört ettik. Çok hoş, zeki, mizah duygusu gelişmiş bir adamdı."

"Ama yatakta uyumlu değildiniz."

"Aksine. Son derece uyumluyduk."

Chase başını bir yana devirdi. "Seni yatakta tahayyül etmek çok zor."

"Ne güzel şeyler söylüyorsun," dedi. Ses tonu aksini vurguluyordu.

"Öyle, çünkü lisede pek flörtün yoktu."

"İstemediğimden değil. Kimse sormadığı için."

"Çünkü tek düşüncem, bütün derslerden A almaktı."

"Pek sayılmaz."

"Görünen oydu."

"Görüntü yanıltabilir. Güzel ve popüler olup diğer bütün

liseli kızlar gibi özentili bir hanzoyla çıkmak isterdim."

"Hımm. Houston'daki adama dönersek, neden evlenmediniz?"

Hüzünle gülümsedi. "Ona âşık değildim. Düğüne bir hafta kala, son prova için gelinliği giymiştim. Annem ve terzi son düzeltmeleri yapıyor, etrafımda telaşla koşuşturuyorlardı. Odanın içi düğün hediyeleriyle doluydu.

"Aynada kendime baktım ve gelinle aramda bir bağ kurmaya çalıştım. Gelinlik muhteşemdi. Ailem elinden geleni yapıyordu, ama o kişi *ben* değildim.

"Kendimi mihraba yürüyüp nişanlıma sonsuza dek bağlılık ve sevgi yemini ederken düşlemeye çalıştım. İşte o an yapamayacağımı anladım. O kadar ikiyüzlü olamazdım. Onu çok seviyordum. Çok düşkündüm... ama âşık değildim.

"Sakince üstümdeki beyaz saten kreasyonu çıkardıktan sonra, anneme ve şaşkınlık içindeki terziye düğünün gerçekleştirmeyeceğini söyledim. Tahmin edersin ki bunu söyleyince kıyamet koptu. Ardından gelen birkaç gün kâbus gibiydi. Tüm düzenlemeler, çiçekler, yiyecek, içecek, hepsi iptal edilmek zorunda kaldı. Hediyeler özür notlarıyla birlikte gönderilere iade edildi."

"Peki ya o? O nasıl karşıladı?"

"Gayet iyi. Ah, önce itiraz etti ve konuşarak çözmek istedi; tereddütlerimi evlilik öncesi gerginliğe bağlayarak görmezden geliyordu. Ancak enine boyuna tartıştıktan sonra doğru olanı yaptığımı karar verdi. Sanırım o da fark etti ki... yani, onu olması gerektiği gibi sevmiyordum."

"Bu yaptığın korkunç bir şey, Marcie."

"Biliyorum," dedi Marcie üzüntüyle. "Bunu yaptığım için kendimle gurur duyduğumu söyleyemem."

"Hayır, demek istediğim gerçekten korkunç *bir şey*. Son dakikada koparıp atmak gerçekten yürek ister."

Marcie başını salladı. "Hayır, Chase. Eğer yürekli olsaydım, masum bir adamı böyle bir işe karıştırmadan önce evlilik için uygun olmadığımı kendime itiraf ederdim."

Marcie'nin işine gelen bir sessizlik oldu, zira yol kayganlığın ötesine geçmiş adeta buz pistine dönüşmüştü.

Çok geçmeden Chase inleyerek, elini kaburgalarının üstüne koydu. "Bu şerefsiz çok kötü ağlıyor."

"Bir hap daha al. Doktor iki saatte bir alabileceğini söyledi."

"Süslenmiş aspirinden başka bir şey değil bu. Dur da, bir şişe viski almama izin ver."

"Tabii ki hayır. Bu araba Milton Point'e varana kadar hiçbir yerde durmayacak."

"İlacı viskiyle yutarsam daha çabuk etki eder."

"Benimle pazarlık etme. Ayrıca, ilaç ve alkolü karıştırmak için aptal olmak lazım."

"Tanrı aşkına bana vaaz verme. İlk çıkışta bir büfe var, orada dur. Bir saniyemi bile almaz..."

"Yanımda olduğun sürece içki almana izin vermiyorum."

Chase, "Yanımda olmayı ben istemedim, değil mi?" diye bağırdı. "Zorla işime burnunu soktun. Bir içki istiyorum ve

hemen, şimdi istiyorum."

Marcie ayağını gazdan çekti ve arabayı otobanın banketine doğru çevirdi. Tamamen duruncaya kadar aracı yavaşça frenledi. Takviyeli deri direksiyonu kavrayan gergin, beyaz parmaklarını açtı ve yüzünü ona döndü.

Chase, tokadı beklemiyordu. Marcie'nin soğuk avucu sakallı yanağında patladı.

"Lanet olsun!" Bütün vücudu titriyordu. Dökemediği gözyaşları göz pınarlarında parlıyordu. "Lanet olsun sana, Chase Tyler, gelmiş geçmiş en bencil, en egoist, en ahmak adama lanet olsun! Şu ellerime bak!"

Avuçlarını açarak neredeyse Chase'in burnuna dayadı. "Bak, sıırıslıklam. Ölümüne korkuyorum. Herhangi bir koşulda, ama özellikle bu koşullarda araba kullanmanın benim için kolay olmadığını anlamaktan aciz misin?" Çılgınca, ön camın ardındaki sert havayı işaret etti.

"Karşıma çıkan her aracın bize çarpacağını sanıyorum. Aynı şeyin tekrarlanacağı dehşetiyle yaşıyorum. Özellikle de Tanya'nın oturduğu koltukta bir yolcu varsa.

"O çocuk kırmızı ışıktaki geçtiğinde ben de aynı arabanın içindeydim, Chase. Hâlâ öten lastiklerin sesini duyduğum, çarpışmayı ve ölüm korkusunu tekrar tekrar yaşadığım kâbuslar görüyorum. Direksiyon başına tekrar geçene kadar haftalarca terapi görmek zorunda kaldım."

"Bir an önce evine gitmen gerekmeseydi, şu anda Fort Worth'daki otel odamda ilk kuru ve güneşli günü bekliyor olacaktım. Bu buz fırtınasında ne kendi hayatımı ne de baş-

kasının hayatını asla riske atmazdım."

Sustu ve titrek bir soluk aldı. "Haklısın, yardım istemedin, ama ben sana en azından bu kadarını borçlu olduğumu hissettim, seni sağlığına kavuşturacak olan ailene sağ salim teslim etmek istedim."

Chase yumruğunu sıkıp Marcie'ye doğru salladı. "Tanrı aşkına, en azından çeneni kapat ve dırdır etmeyi kes!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"... yine de uyandırmayalım diye düşünüyorum. Paldır küldür içeri daldığımızda bile uyanmadıysa, bu uykuya ihtiyacı var demektir."

Elleri alışveriş torbalarıyla dolu olan Marcie, Chase'in oturduğu dairenin kapısına gelince duraksadı. Kapının ardından yükselen sesleri duyabiliyordu.

"Peki, buraya nasıl geldiğini kimden öğreneceğiz, anne? Ayrıca şu haplardan kaç tane içtiğini nereden bileceğiz? Belki de o yüzden ölü gibi uyuyor."

"Sakin ol, Lucky," dedi üçüncü bir ses. "İlaç kutusu neredeyse dolu, fazla almış olamaz. Laurie haklı. Şu an için uyuması gerek."

"Göğsündeki berbat görüntülü bandaj da neyin nesi?" dedi Laurie Tyler. "Yatak istirahatine ihtiyacı olduğu ortada. Onu kimin getirdiğini öğrenmek için kendiliğinden uyanmasını beklemek en iyisi."

"Belki de son manitasıdır," diye mırıldandı Lucky.

Marcie konuşulanları yeterince duymuştu. Kapı koluna uzanıp çevirmeyi başardı ve alışveriş torbalarının ağırlığı altında ezilmiş bir halde içeri doğru yalpaladı. Üç kafa şaşkınlıkla ona bakakaldı.

"Bayan Johns!"

"Merhaba, Bayan Tyler."

Laurie Tyler'in onu tanınması Marcie'nin gururunu okşamıştı. Okul süresince Chase'le aynı sınıfla olsalar da, arkadaş grupları aynı değildi. Marcie, hastaneden taburcu olduktan sonra Laurie'yi ziyaret edip, Tanya'nin ölümü için özür dilemek istemişti. Sonunda bu fikrinden vazgeçmiş, bu üzücü karşılaşma olmadan da yaşayabileceklerine karar vermişti.

Laurie Tyler şaşkına dönmüş küçük oğlunu, "Lucky, şu torbaları al," diyerek sert bir biçimde uyardı.

"Marcie, burada ne işin var?" Lucky elindeki torbaları alıp, küçük mutfak salondan ayıran tezgâhın üzerine bırakarak onu rahatlattı.

Marcie cüzdanını ve anahtarlarını açılmamış mektuplar ve gelişigüzel atılıp artık toz tutmuş giysilerin olduğu bir koltuğa bıraktı. Mantosunu çıkarırken "Öncelikle Chase'in yeni manitası olmadığımı belirtiyim," dedi.

Lucky bir an için hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. "Bunu duyduğun için üzuldüm, ama neler oluyor? Buradaki ev sahibini ona göz kulak olması için tembihlemiştik. Yaklaşık yarım saat önce telefon edip Chase'in kamyoneti ortalıkta görünmediği halde evde ışık olduğunu söyledi. Hemen

koşup buraya geldiğimizde ise, Chase'i yalnız ve dünyadan bihaber bulduk."

"Ve bandajlı," diye ekledi Devon. "Yarası ciddi mi?"

"Kendisini iyi hissetmediğine kuşku yok ama yarası ciddi değil. Dün gece Fort Worth'daki rodeoda boğadan tekme yedi."

Marcie onlara kazayı ve tesadüfen nasıl orada olduğunu anlattı. Geceyi hastane odasında geçirdiğinden hiç söz etmedi. Chase'den sadece oteline dönüp düş alarak, bavulunu topladığı ve stadyuma giderek eşyalarını aldığı süre içinde ayrı kalmıştı.

"Bu sabah hastaneye döndüğümde hemşirelere terör estiriyordu. Tıraş olmayı reddediyordu, düş ise söz konusu bile değildi. Sadece gitmek istiyordu."

"Çıldırılmış!"

Devon sindirici bir bakışla kocasını susturdu. "Sanki sen daha uyumlu bir hasta olurdun. Gözümde yatak banyosu isteyeceğini canlandırabiliyorum." Tekrar Marcie'ye dönerek, "Öylece yürüyüp çıktı mı?" diye sordu.

"Niyeti öyleydi ama doktoru çağırdım. Tam zamanında geldi, Chase'i muayene edip birkaç gün daha hastanede kalması gerektiğini söyledi. Duvarla konuşsa daha iyi olacağını anladığında da çıkış formunu imzaladı.

"Onu buraya getirmeye gönüllü oldum ve doktora yatağa girdiğini kendi gözlerimle göreceğime dair söz verdim. Doktor bir kutu ağrı kesici verdi; şu etajerin üstünde duran kutu," dedi Lucky'ye. "Sadece reçetedeki dozu aldı."

Rahatlayan Laurie kendini kanepeye bıraktı. "Şükürler olsun ki oradaymışsınız, Bayan Johns ve hatta orada olmakla kalmayıp ona bizim için göz kulak olmayı vazife edinmişsiniz.

"Lütfen bana Marcie deyin."

"Teşekkür ederim."

"Ancak bu kadarını yapabildim."

Odaya sessizlik çöktü. Söylenmeyen şey, Marcie'nin yardımcı olma sebebinin aslında Chase'in karısının ölümüne karşı bir çeşit vicdan borcu ödemeye çalışmasıydı.

Gergin sessizliği bozan Devon oldu. Tezgâhın üstündeki alışveriş torbalarını işaret ederek, "Bütün bunlar nedir?" diye sordu.

"Yiyecek. Buzdolabında bir kutu bozuk sardalyeden başka bir şey yoktu. Kiler de boştu. Biraz da temizlik malzemesi aldım."

Laurie parmağını en az yarım santim toz kaplayan sehpanın üzerinde gezdirdi. "Tanya öldüğünden beri buraya kimsenin elinin değdiğini sanmıyorum."

"Doğru. Değmedi."

Tek bir vücut halinde Chase'in durduğu kapı girişine döndüler. Üstüne bir bornoz geçirmişti ama sağlıklı ve biçimli bacakları açıktaydı. Bornozun açık yakasından göğsünü saran beyaz bandaj görünüyordu. Saçları hâlâ rüzgâr tünelinden geçmiş gibiydi. Uzayan sakalı ters bakışları kadar olmasa da ürkütücüydü.

"Ayrıca hiç misafir de gelmedi," diye ekledi. "Bundan

sonra da öyle kalmasını istiyorum. Eğer benimle ve kişiliğimdeki defolarla ilgili küçük sohbetiniz sona erdiyse, hepiniz toz olun ve beni yalnız bırakın."

Elli yaşının ortalarına varmış ama hâlâ dinç olan Laurie ayağa fırladı. "Beni dinle, Chase Nathaniel Tyler, çocuklarımdan hiçbirisi benimle bu tonda konuşamaz ve buna sen de dâhilsin. Kaç yaşına geldiğin umurumda bile değil." Gerekirse yumruk dövüşüne girişecekmiş gibi kazağının kollarını sıvadı.

"Öyle rezil bir haldesin ki, neredeyse en büyük oğlum demeye utanacağım. Üstelik kokuyorsun. Burası ahır gibi, bir insanın barınması için uygun değil. Bütün bunlar değişmek zorunda. Hemen şimdi!" diye vurguladı.

"Kendine acımandan, bitmek tükenmek bilmeyen sızlanmalarından ve sürekli çatık kaşlarından bıktım artık. Çevrende korku içinde dolanmaktan yoruldum. Çocukluğunda, hoşuna gitse de gitmese de, senin için en iyi olanı yapmaya çalıştım. Artık yetişkin birisin ve başının çaresine bakabilmen gerekiyor, ama görüyorum ki annelik yetkimi kullanma zamanı geldi. Bu senin iyiliğin için, hoşuna gitse de gitmese de."

Laurie sırtını dikleştirdi. "Ben şehriyeli tavuk çorbası hazırlarken sen de gidip tıraş ol ve banyo yap."

Chase bir an öylece dikilip yanaklarının içini kemirdi. Sonra kardeşine döndü. "Gidip bana bir şişe alır mısın?"

"Hiç sanmıyorum. Böyle bir günde annemi başıma sarmak istemem."

Chase başını öne eğip küfürler mırıldandı. Başını tekrar kaldırdığında öfkeli gözleri Marcie'ninkilerle karşılaştı. "Bütün bunlar senin suçun, biliyorsun." Bunları söyledikten sonra dönüp hantalca koridordan yatak odasına doğru yürüdü ve sonra kapı hızla çarparak kapandı.

Marcie sözlü değil de fiziksel saldırıya uğramışçasına geri çekilmişti. Nedenini bilmeden bir elini göğsüne doğru kaldırmıştı. Devon ona doğru yürüdü ve omuzlarına sarıldı.

"Öyle demek istemediğine eminim, Marcie."

"Ben de istediğine eminim," dedi titreyerek.

Lucky onu rahatlatmaya çalıştı. "Kazadan değil, annemin gazabını onun üstüne çekmenden bahsediyor. Ayrıca kendinde değil ki, Marcie."

Laurie'nin saldırganlığı yatışmıştı. Kibarca gülümsüyordu. "Derinlerde bir yerde eminim dün gece orada olduğun ve aslında onu yapmak istediği bir şeye, eve gelmeye zorladığın için müteşekkirdir. Ona izleyebileceği bir yol sundun, üstelik gururunu incitmeden. Sana gerçekten minnet borçluyuz, tabii Chase de."

Marcie titrek bir gülümsemeyle karşılık vererek manto-sunu ve cüzdanını aldı. "Burada olduğunuza göre artık gidebilirim."

"Seni arabana kadar geçireyim."

"Gerek yok Lucky," dedi Marcie, aceleyle dönüp kapıyı kendi açarken. Gözyaşlarının görülmesini istemiyordu. "Sonra arayıp durumunu sorarım. Hoşça kalın."

Yüz elli kilometre batıda sulu sepken olan yağış, Doğu

Teksas'ta soğuk, berbat, fırtınayla karışık bir yağmur olarak yağıyordu. Marcie arabasını dikkatle sürüyordu, görüş bulanıktı; ön camına düşen yağmur damlalarından... ve kendi göz yaşlarından.

Akşamın ilerleyen saatlerinde kapısı vurulduğunda Chase bir dizi küfür savurdu. Süpürölüp, tozlar alınıp, paspaslanıp, köşe bucak ovulup dezenfekte edildikten sonra evi nihayet temiz, boş ve sessiz bir hale bürünmüştü. Kendisine eşlik eden kaburgalarındaki sancı dışında akşam yemeğini huzur içinde tek başına bitiriyordu.

Kapının vurulmasını umursamamayı düşündü. Gelen her kimse uyuduğunu sanıp gidebilirdi. Bunun yanında, içinde çay ya da kahveden daha güçlü şeyler olan bir şişeyle Lucky gelmiş olabilirdi. Yerinden kalkıp kapıya doğru sessizce yürüdü.

Marcie elinde bir buket çiçekle eşikte duruyordu. Chase onu kot pantolon içinde gördüğünü hiç hatırlamıyordu. Pantolon bacaklarını daha uzun ve ince göstermişti; uylukları sonsuza uzanıyor gibiydi.

Kısa, pamuklu kapitone kumaştan ceketinin altında bir sweatshirt vardı. Üstüne metalik desenler serpilmişti ve her zaman giyindiği iş kıyafetinden çok farklıydı.

Saçlarını açık bırakmıştı. Sabahki zarıftopuzun yerinde omuzlarına dökülen alev rengi bukleler vardı. Saçlarındaki yağmur damlaları verandanın ışığında elmas taneleri gibi ışı-

diyorlardı. Chase kızıl saçlardan hoşlanmazdı ama Marcie'nin saçları bu akşam yumuşak ve güzel görünüyordu.

Tanıdık olan tek şey gözlükleriydi. Okul boyunca Kaz Kafalı Johns'un hep gözlükleri vardı. Chase onunla iki yıl önce tekrar karşılaştıklarında ve sonra Tanya'yla birlikte ofisten ayrılırken bile lens taktığını düşündü - Tanya'nin öldüğü o öğleden sonra.

"Bu gece hava çok soğuk," dedi Marcie.

"Ah, affedersin." Ayaklarını sürüyerek önünden çekildiğinde, Marcie onun yanından kayarak içeri geçti.

"Yalnız mısın?"

"Çok şükür."

Kapıyı kapatıp ona doğru döndü. Marcie'nin gergin bir biçimde gözlerini üstünde gezdirmesiyle gülümsemek istedi. Annesini memnun etmek için tıraş olup yıkanmıştı, ama hâlâ giyinmemişti ve bornozuyla duruyordu.

Her ne kadar hastanede üstünde bandajlar dışında bir şey olmaksızın yatağından fırladığında kendine olan güvenini ispatlamış olsa da, muhtemelen Marcie gibi bir kız kurusu bile yalınayak, baldır bacak, göğsü bağı açık bir adamla konuşmaya alışık değildi.

Bir hastane odası, bir erkeğin dairesiyle karşılaştırıldığında emniyetli ve risk taşımayan bir ortamdı. Chase onun tedirginliğini hissetti ve üstüne vazife olmayan işlere burnunu sokmaması konusunda işe yaradığını düşündü.

"Bunlar senin için." Renkli buketi Chase'e doğru uzattı.

"Çiçek?"

"Çiçek almak erkekliğe gölge mi düşürüyor?" diye sordu aksice.

"O yüzden değil. Bana cenaze törenlerini hatırlatıyor." Buketi Devon'un daha erken saatlerde pırıl pırıl yaptığı sehpanın üstüne koydu. "Çiçekler için teşekkür ederim ama bir şişe viski daha makbule geçerdi. Marka takıntım da yoktur."

Marcie başını salladı. "Ağrı kesici aldığın sürece bu mümkün değil."

"Bu haplar hiçbir acıyı kesmiyor."

"Eğer kaburgaların canını o kadar çok yakıyorsa, buradaki acil servise gidip kontrol ettirmelisin."

"Ben o acıdan söz etmiyorum," diye mırıldanırken, akşam yemeğini bıraktığı tezgâha doğru yalpalayarak yürüdü. "Biraz ister misin?"

"Acılı kuru fasulye?" Marcie hoşnutsuz bir tavırla kâsenin içindeki Teksas kırmızısı yağlı karışıma baktı. "Annenin yaptığı tavuk çorbasına ne oldu?"

"Onu öğlen yedim ama üst üste aynı menüyü midem kaldırmadı."

"Bugün o konserveyi aldım ama bir ya da iki gün sonra gerektiğinde yersin diye. Bol baharatlı yemek şu an için iyi bir fikir değil."

"Yemeğim konusunda dırdır etmekten vazgeç."

Kendini külçe gibi taburenin üstüne bıraktı ve ağzına birkaç kaşık daha yemek tıktırdı. Başını kaldırarak tezgâhtaki diğer tabureleri işaret etti. Marcie ceketini çıkardı ve birine oturdu.

Kâseyi iyice sıyırdıktan sonra eliyle itti. Marcie yerinden kalkarak onu alıp özenle lavaboda duruladıktan sonra, içinde ısıtıldığı tavayla birlikte bulaşık makinesine yerleştirdi. Sonra sehpadaki çiçekleri alıp buzlu camdan bir bardağa koyarak tezgâhın üstüne, Chase'in önüne bıraktı.

"Hödüğün tekisin diye erkenden ölmelerine gerek yok," diyerek taburesine geri döndü.

Chase arsız bir şekilde güldü. "Harcanıyorsun Marcie. Bir herifin küçük tatlı karısı olabilirdin. Sen çok..." Sözünü keserek ona doğru biraz daha yaklaştı. "Gözlerine ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Kıpkırmızı. Ağladın mı?"

"Ağlamak mı? Ne münasebet. Lenslerim rahatsız etti, çıkarmak zorunda kaldım."

"Lensler. Seni tekrar gözlüklerle görene kadar genelde lens taktığını fark etmemişim. Liseden bu yana görüntün hayli değişmiş."

"Kinayeli bir iltifat ama yine de teşekkürler."

Chase bakışlarını Marcie'nin göğüslerine kaydırdı. "Göğsün artık tahta gibi değil."

"Özel bir şey yok. Hele sevgilininkilerle hiç ilgisi yok."

Yüzündeki kaslar gerildi. "Sevgilim?"

"Dün geceki kadın."

Chase rahatladı. "Aha! Koca memeleri vardı, öyle mi?"

Marcie ellerini kâse şekline getirerek göğsünün önünde tuttu. "Neredeyse ta buraya kadar. Hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Tek bir özelliğini bile hatırlamıyorum."

"Gümüş rengi saçlarını ve mor tırnaklarını da mı hatırlamıyorsun?"

"Yok." Gözlerinin içine bakarak ekledi, "Sadece kolay bir kızdı."

Marcie sakince kollarını tezgâha dayadı. Ona doğru eğilirken bakışları sabitti. "Bana bak, Chase. Beni aşağılama zahmetinden seni kurtarayım. Şu ana kadar Dört Göz'den Çırpı Bacaklı'ya, Havuç Kafa'dan Kaz Kafalı'ya kadar duymadığım hakaret kalmadı. O yüzden, sana çiçek getirdiğim için aşağılık bir pislikmişim gibi davranabilirsin ve bu beni zerre kadar etkilemez.

"Münasebetsiz yorumlarına gelince; üniversite bittikten sonra sürekli erkeklerle aynı ortamda çalıştım. Aklına gelebilecek her tür belden aşağı şakaya daha beteriyle karşılık verebilirim. Soyunma odalarınızın tüm jargonunu bilirim. Söyleyeceğin hiçbir şey beni üzemez ya da rencide edemez.

"Çok istesen de, cinsel dürtülerinin karınla birlikte ölmediğinin farkındayım. O an elinin altında kim varsa gidermeye çalıştığın fiziksel gereksinimlerin var. Bunun için seni ne övüyor ne de yeriyorum. Cinsellik insanlığın koşullarından biri. Hepimiz kendimize göre bununla başa çıkmaya çalışıyoruz. Beni şaşırtan senin bu davranış biçimin değil, böyle davranmana izin veren kadınlar."

"Çevrende seni önemseyen insanlar var, ama sen onları azarlıyor ve sevgilerini istismar ediyorsun, ama ben kendi adıma bunu yapmana daha fazla izin vermeyeceğim. Zamanımı harcayacak daha iyi ve fazlasıyla keyifli yollar var."

Marcie kalktı ve ceketine uzanıp üstüne geçirdi. "Belki de başına gelen en iyi şeyin El Dorado adındaki o kahrolası boğa olduğunu bile anlayamayacak kadar aptalsın. Tekmeyi kafana isabet ettirememiş olması büyük talihsizlik. Belki aklını başına getirmiş olurdu."

Kapıya doğru uzaklaştı ama hâlâ Chase'in uzanabileceği mesafedeydi. Ceketinin eteğinden tutup onu durdurdu. "Özür dilerim." Chase, kendisinin de anlayamadığı nedenlerle Marcie'ye, "Lütfen biraz daha kal," dediğini işitti.

Marcie dönüp öfkeyle Chase'i süzdü. "Medeni durumla ilgili beni biraz daha iğnelemen için mi, yoksa bayağılıklarınla küçük düşürmeye çalışman için mi?"

"Hayır. Beni bu kahrolası yalnızlıkla baş başa bırakmak için."

Chase ona karşı neden bu kadar açık kalpli davrandığını bilmiyordu. Belki de Marcie tamamen dürüst davrandığı içindi. Herkesin gözünde başarılı ve çekici bir kadındı. Oysa aynaya baktığında hâlâ uzun, sıska, gözlük ve diş telleri takan havuç kafalı kitap kurdunu görüyordu.

"Marcie, lütfen."

Kolunu çektiğinde laf olsun diye karşı koydu ama sonunda insafa gelip taburesine geri döndü. Çenesini yukarı kaldırmıştı ama karşılıklı bakışların süresi uzayınca alt dudaklığı titremeye başladı.

"Tanya'nın ölümünden beni sorumlu tutuyorsun, değil mi?"

Chase onun ellerini avuçlarının arasına alıp sıkı. "Ha-

yır," dedi sessiz bir ısrarla. "Hayır. Asla böyle bir izlenim uyandırmak istemezdim. Eğer bu şekilde hissetmeni sağlayacak şeyler yaptıysam, özür dilerim."

"Kazadan sonra sabah odama geldiğinde, beni suçluyor musun diye sormuştum. Hatırladın mı?"

"Hayır. Acıdan uyuşmuş haldeydim. İlk birkaç hafta neler olduğunu pek hatırlamıyorum. Sonradan Lucky bana tıpkı bir akıl hastası gibi davrandığımı söyledi.

"Ancak sana karşı asla kin gütmediğimi hatırlıyorum, Marcie. Kırmızı ışığı ihlal eden çocuğu suçluyorum, Tanrı'yı suçluyorum ama senin için böyle düşünmüyorum. Sen de kurbanlardan biriydin. Bugün beni eve getirirken bunu tekrar gördüm."

Gözlerini kenetlenmiş ellerine dikti ama aslında onları görmüyor, başparmağıyla Marcie'nin bileklerini okşadığını hissetmiyordu.

"Tanya'yı çok sevdim, Marcie."

"Biliyorum."

"Ama anlayamazsın... ne kadar sevdiğimi hiç kimse anlayamaz. Nazik ve sevgi doluydu. Asla sorun yaratmak istemez, kimsenin üzülmesine tahammül edemezdi. Herkese satışmaya bayılırdı ama incitmeyecek kadar. Asla kimseyi incitmezdi. Müthiş bir cinsel hayatımız vardı. Kötü günümüzü iyiye, iyi günlerimizi ise mükemmele dönüştürürdü."

Derin bir soluk alıp yavaşça bıraktı. "Sonra gidiyordu. Birdenbire. Dönmemek üzere. Onun olduğu yerde artık sadece kocaman bir boşluk ve yoğun bir sis var."

Gırtlığında erkekliğe sığmayan bir yumru hissettiğinde güçlkle yutkundu. "Onunla vedalaştım. Sarılıp öptüm. Seninle beraber yola çıkarken ona el salladım. Onu tekrar gördüğümde morg tablasında uzanmış yatıyordu. Soğuktu. Dudakları morarmıştı."

"Chase."

"Ve bebek. Bebeğim. İçinde ölmüştü." Acı, gözlerini yaşla doldurdu. Ellerini Marcie'nin ellerinden çekti ve yumruk yapıp göz pınarlarına bastırdı. "Tanrım."

"Ağlamak iyidir."

Marcie'nin şefkatli elini omzunda hissetti. "Keşke beraber gitmemizi istediğinde sizinle gelseydim. Belki bunlar olmazdı."

"Bunu bilemezsin."

"Neden gitmedim? Neydi bırakamadığım o kadar önemli olan şey? Eğer gitsem onun oturduğu yerde ben otururdum. Belki o bebeğimiz için yaşardı, yerine ben ölürdüm. Keşke yapsaydım. Çok istedim."

"Hayır, istemedin." Marcie'nin sert ses tonuyla Chase başını yukarı kaldırıp ellerini gözlerinden indirdi. "Bir daha aynı şeyi söylersen, seni tekrar tokatlayacağım."

"Gerçek bu, Marcie."

"Hayır, değil," dedi Marcie başını inatla sallayarak. "Eğer gerçekten ölmeyi istediysen, neden şu anda Tanya'nin yanında gömülü değilsin? Neden tetiği çekmedin ya da arabayı köprüden aşağı sürmedin ya da kendini jiletledin ya da bir avuç hap içmedin?" Ayağa kalkıp Chase'e doğru eğildiğinde

sinirden titriyordu.

"Kendimizden kaçmanın sayısız yolu var, Chase; kafayı çekmek, kolay kadınlar ve boğaya binmek de bunlardan bazıları. Ne yazık ki hiçbirini kendini yok etmenin en kestirme yolu değil. O halde ya ölüm isteğin konusunda yalan söylüyorsun ya da fena halde beceriksizsin. Ciddi olarak yaptığın tek şey sefilleri oynamak ve çevrendeki herkese hayatı zindan etmek."

Chase de ayağa kalktı. Yaralı göğsünün acımasına sebep olan artık üzüntüden çok öfkeydi. "Ne cüretle benimle böyle konuşuyorsun? Ancak sevdiğin birini kaybettiğinde, evladını kaybettiğinde bana bu konuda ahkâm kesebilirsin. O zamana kadar hayatımdan çık ve beni yalnız bırak!"

"Harika! Ama gitmeden önce son bir şey daha: Bu şekilde yas tutarak Tanya'yı onurlandırmıyorsun. Akılsız ve sağlıksız bir tutum bu. Onu tanıdığım kısacık zamanda, hayat dolu bir insan olduğunu gördüm. Sana tapıyordu, Chase. Onun gözünde sen asla hata yapmayan biriydin. Merak ediyorum, gittiğinden beri hayatını cehenneme çevirdiğini görüp hâlâ sana saygı duyuyor mudur? Çöktüğünü bilmek onu mutlu eder mi? Benim bundan şüphem var."

Chase dişlerini o kadar sert gıcırdatmıştı ki çenesi ağrıyordu. "Sana defol dedim."

"Gidiyorum." Marcie aceleyle çantasını kaparak içinden katlanmış pembe bir kâğıt çıkardı, açarak tezgâhın üstüne koydu. "Bu, senin için hastaneye ödediğim faturanın ayrintılı dökümü. Yarın tamamını istiyorum."

"Şu an hiç param olmadığını biliyorsun."

"O halde bulmanı tavsiye ederim. İyi geceler."

Kapıya kadar ona eşlik etmesini beklemeden salonu geçti, kapıyı açtı ve yağmura dayanıklı bir edayla kendini dışarı atarak, kapıyı hızla çarpıp kapadı.

Chase, "Sürtük," diye mırıldanarak kâğıdı sert bir şekilde yere savurdu. Ayağının dibine düşen kâğıda attığı hırçın tekme kaburgalarını sancıyla doldurdu. İrkilerek yatak odasının ve başucundaki ağrı kesicilerin yolunu tuttu.

İlaç kutusunun kapağını açıp bir kapsül çıkardı ve bir bardak su alma ihtiyacı bile duymadan gırtlığından aşağı yuvarladı.

Elini tekrar etajerin üstündeki kutuya uzattığında duraksadı. Kehribar renkli plastik kutuyu elinde yuvarladı, yuvarladı; kapsüllerin hepsini bir kerede içmek istiyordu.

Bunu tasavvur bile edemedi.

Yatağın kenarına çöktü. Yoksa Marcie haklı mıydı? Tanya öldüğünde eğer ciddi olarak hayatına son vermek istediye neden yapmamıştı? Evden uzaklaştığında eline sayısız fırsat geçmişti, yolda, geçici arkadaşlarının eşliğinde, yalnızken, kırgınken, sarhoşken ve bunalımdayken. Yine de hiçbir zaman gerçek anlamda intiharı düşünmemişti.

Derinlerde bir yerde hayatın hâlâ yaşamaya değdiğini düşünmüş olmalıydı, ama ne için?

Bakışları düğün günlerinde Tanya'yla çektiardikleri fotoğraf çerçevesine kaydı. Tanrım, nasıl da sevimliydi. Yüreğinin derinliklerinden gelen bir coşkuyla gözlerinin içi gülü-

yordu. Tanya'nın kendisine koşulsuz âşık olduğunu biliyordu. Bugüne kadar da, Chase'in ona âşık olduğunu bilerek öldüğüne inanmıştı. Nasıl bilmezdi ki? Chase hayatını şüpheye yer bırakmayacak biçimde ona adamıştı.

Marcie bir konuda daha haklıydı; şu anda sürdüğü hayatla Tanya'nın anısına saygı göstermiş olmuyordu. Bir yabancıнын, aileden bile olmayan birinin onu bu kadar iyi okuması ve oturup hayatını gözden geçirmesi için hangi noktalara dokunması gerektiğini bilmesi tuhaftı.

Tanya onun tutkularıyla hep gurur duymuştu. Oysa o öldüğünden beri duygularını köreltip hatıraları karartacak kadar içmekten başka tutkusu olmamıştı. Önceleri laf olsun diye Tyler Sondaj'ın ofisinde boy göstermiş, ama bir sabah Lucky potansiyel bir müşteriyi bağlamaya çalışırken işe sarhoş gidince kardeşinin tepesi atmış ve sahip oldukları küçük işletmelerini tehlikeye sokacaksa ayakaltında dolaşmamasını istemişti.

İşte o zaman yollara düşüp rodeo ligine katılmış ve parası yettiği sürece boğalara binip yarışmıştı. Benzin ve viskiye yetecek kadar ödül kazanıyordu, zaten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Biri onu evden uzak tutuyor, diğeri ise orada bıraktığı kalp ağrısını geçici olarak unutturuyordu.

Hayatı içki, kumar, fuhuş, dövüş ve boğa yarışından oluşan kısır bir döngüye girmişti. Para kazan ve harca. Bir yerden diğerine sürüklen, serseri mayın gibi amaçsızca dolaş, neden kaçtığını düşünmeye fırsat bırakmamak için hiçbir yerde uzun süre kalma.

Etajerin üstündeki fotoğrafta gülümseyen damat artık onu andırmıyordu bile. Aslında onunla içten içe alay ediyordu. O zamanlar hayatın sonsuz mutluluk garantisiyle geldiğine inanacak kadar toydu. Tanya'nin sarışın güzelliğine bakakaldı, gülümseyen dudaklarının kenarını okşadı ve onun anısına gösterdiği saygısızlık yüzünden büyük vicdan azabı duydu.

Annesinin söylediğine göre ailenin ona karşı sabrı tükenmişti. Tüm arkadaşlarını dışlamıştı. Beş parasızdı. Sabah kim olduğunu bile hatırlamadığı kadınlarla yatıyordu. Yeni Ahit'teki sefih gibi dibe vurmuştu.

Kendine gelme zamanıydı. Ne yaparsa yapsın hayat artık neşeli olmayacaktı, ama bundan daha beter olmayacağı da kesindi.

Ertesi gün Lucky'yi arayıp işlerin nasıl gittiğini ya da hâlâ işleri olup olmadığını soracaktı. Ertesi gün annesini görmeye gidecek ve tavuklu şehriye çorbası için teşekkür edecekti. Ertesi gün Marcie'ye olan borcunu ödemek için bir yerlerden para toparlamaya çalışacaktı. Bu bir başlangıçtı ve yavaş yavaş hepsini halledecekti.

Fotoğrafı dudaklarına yapıştırıp onun görüntüsünü öperken, her şeyden önce Tanya için bir kez daha ağlayabileceğim düşündü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Lanet olsun, Sage!" diye haykırdı Chase, kız kardeşi hızla çamurlu bir çukurun içine daldığında. "Senin sürücülüğün yanında benim bindiğim boğanın lafı bile olmaz." Çaktırmadan sızlayan kaburgalarına dokundu.

"Pardon," dedi kardeşi arsızca, arabasının konsolunun ardından ona gülümseyerek. "Kasabaya son gidişimde orada o çukur yoktu. Aslına bakarsan sen de yoktun. Son duyduğumuz, Montana ya da ona benzer bir yerde olduğundu."

Chase onu gördüğüne sevinmişti. Beklenmedik derecede rahat bir gecenin ardından sabah kahve hazırlarken kapı gürültüsüyle vurulmuştu.

"Chase!" diye bağırarak coşkuyla üstüne atılmış, acıyla inleyip onu kendinden uzaklaştıran kadar sımsıkı sarılmıştı.

"Kaburgalara dikkat."

Çabucak özür dileyip kahveye ve tosta eşlik etmişti. Hâlâ bir arabası olmadığından, Chase duş alıp giyindikten

sonra kendisini şirket merkezine bırakmasını istemişti.

"Eve ne kadar sık geliyorsun?" diye sordu kardeşine.

"Hımm, ayda bir falan, ama akşam annem arayıp senin döndüğünü söyleyince her şeyi bırakıp buraya koştum."

"Bu havada mı?"

Hâlâ soğuk ve ıslak bir hava vardı. Günün ilerleyen saatlerinde don bekleniyordu. Meteoroloji uzmanları, zorunlu olmadıkça eyaletin kuzeyinde araç kullanılmaması konusunda uyarılarda bulunuyorlardı.

"Dikkatli sürdüm. Austin'le Milton Point arasındaki yolu avucumun içi gibi biliyorum artık."

Chase, ona en son dikkatle baktığı günden bugüne kadar olgunlaşan profiline göz attı. "İyi görünüyorsun, Sage," dedi dürüstçe.

Sage, "Teşekkürler," derken şımarıkça Chase'e göz kırptı. "Altyapı sağlam." Chase öksürerek ona katılmadığını ifade etmeye çalıştı. "Sakın ne kadar göz alıcı bir aile olduğumuzu bilmiyormuş gibi yapma. Bütün kız arkadaşlarımın sana ve Lucky'ye salyaları akardı. Birinizi ya da ikinizi ortalıkta yarı çıplak görmek umuduyla hep bizde yatıya kalmak isterlerdi, en azından üstünüzde tişört falan olmadan. Muhtemelen bu kadar çok arkadaşım olmasının sebebi sizsiniz. Kız arkadaş tabii, çünkü erkekleri korkutup kaçırdınız."

"Sen erkekleri korkutup kaçırdın," dedi Chase, kıs kıs gülerek. Uzun süredir ilk kez gülüyordu ve bu onu şaşırttı. "Flört etme sanatını asla öğrenemedin, Sage."

"Hiçbir zaman şişmiş pazılara ilgi duymadığımı kaste-

diyorsan, haklısın. Tekerleği keşfettiğini sanan aptallardan biriyle birlikte olmak içimde yoktu. Pişmiş kelle gibi sırtıp taşkın sevgi gösterilerinde bulunmayı ve bunun üstüne ciddi-yetimi korumayı hiç başaramadım. Neyse ki Travis benden böyle şeyler beklemiyor."

"Travis?"

"Travis'i tanımıyor musun? Öyle ya, biz eve geldiğimizde sen yoktun ki."

"Onu eve mi getiriyorsun? Durum ciddi gibi görünüyor."

"Resmen nişanlanmadık ama evleneceğimiz apaçık."

"Kime apaçık? Sana mı, ona mı?"

Ateş püsküren bir bakış Chase'i susturdu. "İkimize de. Şu an tıpta okuyor. Evlenmeden önce muhtemelen ihtisasını bitirmesini bekleyeceğiz. Dermatolog olup tonlarca para kazanmak istiyor."

"Sivilce sıkarak mı?"

"Hey, birilerinin o işi de yapması gerekiyor. Babası kemik cerrahı. Sporcuların dizleriyle falan uğraşıyor. Houston'da, eskiden bir petrolcüye ait olan muhteşem bir evde yaşıyorlar. Arka bahçelerinde içinde kuğular ve ördekler yüzen bir göl bile var. Ailede herkesin kendi BMW'si var."

"Güzel. Bu adamla evlen ki senin sorumluluğundan kurtulalım."

Sage son bir kez daha kötü kötü baktı. "Lucky de aynen böyle söyledi."

"Aklın yolu bir."

Akademik eğitim programını hızlandıran Sage normal süreden bir dönem erken mezun olmuştu. Chase onun diploma törenine katılamamıştı. Bunun için sadece özür dileyebiliyordu.

"Boş ver. Hiçbir şey kaçırmadın. Kep ve cüppeyle korunç görünüyordum. Neyse, hemen yüksek lisans için başvururdum."

"Bu değerli unvanınla ne yapacağına karar verdin mi? Yoksa Bayan Doktor Travis Bilmem Kim olmak senin için yeterli mi?"

"Hayır kahrolası. Bayan Bilmem Kim olmak benim için yeterli değil. Asla bir erkeğe bütünüyle bağımlı olamam. Devon gibi kariyer yapmak istiyorum. Mutlu bir evliliği işiyle birlikte götürebiliyor. Lucky'nin yüzünden hiç silinmeyen budala sırtış bir işaretse eğer, *çok* mutlu bir evlilik. İki yıldır evli oldukları halde kardeşimiz karısına hâlâ deli gibi âşık."

"Anlayabiliyorum," dedi iç gözlem yaparak. Sage onu ya duymadı ya da yorum yapmadan geçiştirmeyi tercih etti.

"Her neyse. Ne yapmak istediğime tam olarak karar vermiş değilim. Uzmanlık alanım ticaret. Yüksek lisansımı ise her alana uyabilecek bir dalda yapıyorum."

"Ceviz dalı? Badem dalı?"

"Kırık bir kaburga daha mı istiyorsun?" diye bir tehdit savurdu Sage.

Chase kıkırdadı. "Hangi dal olursa olsun umarım seni zengin ve ayakları üstünde duran biri yapar."

"Umarım. Arkadaşın Marcie Johns gibi ben de kendi adıma zengin olmak istiyorum."

"O öyle mi?"

"Ne, zengin mi? Olmak zorunda. Bütün ödülleri topluyor. Yılın Emlakçısı, Yılın İş Kadını ve bunlara benzer bir sürü ödülü var. En çok ev satan kişi olarak neredeyse her ay gazetelerde boy gösteriyor, üstelik resesyon mu, depresyon mu şu an içinde olduğumuz şeye rağmen."

"Ticaret uzmanıymış," dedi Chase bıyık altından gülererek.

Sage kinayeyi duymazdan geldi. "Annem dün Bayan Johns'un göz kamaştırdığını söyledi."

"Göz kamaştırmak?"

"Kazadan sonra toparlanmak için geçirdiği süreç göz önüne alınırsa son derece dikkate değer bir durum olduğunu düşünüyorum. Sanırım alnındaki bir yarayı kapattırmak için estetik cerrahiye başvurmak zorunda kalmış. Güzellik salonunda bazı kadınların bu işlem sırasında acaba göz çevresini ya da boynunu gerdirmiş midir diye dedikodu yaptığını duydum."

"Yaşı... kaçtı? Sahi, aynı yaştaydınız! Otuz beş? Her şeyin yokuş aşağı inmeye başladığı dönem, değil mi? Kadınlar için demek istiyorum. Kahrolası erkekler. Sizin görüntünüz yaşla birlikte gelişiyor. Cennete gittiğimde Tanrı'ya vereceğim şikâyet dilekçelerinden biri de bu olacak. Siz şarap gibi yıllanıp güzelleşirken bizim sirke gibi bozulmamız haksızlık."

"Gerçi Bayan Johns'un estetik ameliyat yaptırdığını sanmıyorum," diye devam etti Sage. "Kendine olan güveni çok sağlam. Yüzündeki birkaç çizgi yüzünden bu güvenin sarsılacağını sanmıyorum. Her neyse. Neden umursasın ki? Zaten muhteşem bir kadın."

"Muhteşem mi? Kaz Kafalı mı?" Chase şaşkınlık içindeydi. Kaz Kafalı Johns'u bu sıfatla yan yana asla getiremezdi; demek kadınların güzellik kriterleri erkeklerinkinden çok farklıydı.

"Saçlarına ölebilirim."

Chase kuşkuyla bir kahkaha attı. "Kibrit çakılmış gibi görünüyor."

"Sen ne anlarsın ki?" dedi Sage küçümseyen ve konuşmaya tenezzül etmeyen bir edayla. "O renk kına için pek çok kadın servet ödüyor."

"Ne için?"

"İşte geldik. Lucky burada, o yüzden seni indireceğim. Dışarı çıkmak zorunda kalmasın diye anneme birkaç ayak işini göreceğime söz verdim. Sabah Pat onu arayıp dışarı çık-mamasını tembihledi."

"Pat nasıl?"

Pat Bush kasabanın şerifiydi. İki yıl önce, Lucky ile Devon'un bir araya gelmesini sağlayan haksız bir kundaklama suçlamasında Lucky'nin aklanmasına yardımcı olmuştu. Tyler kardeşlerin hatırladığı kadarıyla Şerif Bush her zaman aile dostlarıydı.

"Pat asla değişmez," dedi Sage. "Ama Tanya öldüğün-

den beri, trafik kazaları konusunda çok daha hassas oldu ve araba kullanırken annemi dikkatli olması konusunda defalarca tembihliyor."

Tanya'nın ismi geçince Chase'in yüreğine bir sızı saplandı, ama kız kardeşine gülümseyerek onu getirdiği için teşekkür etti.

Yağmurdan sakınmak için verandaya doğru hızlanırken Sage arkasından, "Chase!" diye seslendi. Chase dönüp baktı. Camını aşağı indirmiş, ona gülümsüyordu. "Tekrar hoş geldin."

Kız kardeşi tahmin ettiğinden daha olgun ve anlayışlıydı. Sözlerinde çift anlam vardı. Chase elini silah gibi yaparak ona ateş etti. Sage gülerek arabayı geri vitese takıp dönüş yaptı. Uzaklaşırken birbirlerine el salladılar.

Aynı verandada durup Tanya ve Marcie'nin uzaklaşmasını seyrettiğini hatırlayınca içi burkuldu. O da arabayla uzaklaşırken birbirlerine el sallamışlardı.

Tatsız anıları bir kenara bırakarak ofisten içeri girdi. Aylardır orada olmadığı halde hiçbir şey değişmemişti. Büyükbabası devraldığından bu yana şirket ofisinde yenileştirme yapılmamıştı. Dağınıktı, düzensizdi ve küstah bir erkeksiliği vardı. Demode haritaların ve yeryüzü cetvellerinin taze kahve aramasına karışan küf kokusu bile aynıydı. Odanın sıcak rahatlığı, uzun süredir görmediği eski bir akraba gibi onu sarmaladı.

Lucky çizik içindeki ahşap masaya eğilmişti; bir elinin parmaklarını koyu sarı saçlarına gömmüştü, diğer elinin par-

makları ise karmakarışık masanın üstünde trampet çalıyordu. Chase içeri girince başını kaldırdı, şaşkınlığı çok açıktı.

"Ciddi görünüyor," dedi Chase.

"Tahmin bile edemezsin." Lucky sanki birini bekliyor-muşçasına ağabeyinin omzunun üstünden kapıya doğru baktı. "Buraya nasıl geldin?"

"Sage." Chase yün ceketini çıkarıp üstündeki yağmur damllarını silkeledi. "Bu sabah evime geldi."

"Dün gece çıkageldiğinde onu neredeyse pataklayacaktım. Bu havada onca yolu tek başına geldiğini düşünmekten nefret ediyorum."

"Bilsem ben de nefret ederdim, ama onu görmekten çok mutlu oldum. O..." Doğru sözcüğü aradı ama bir türlü bulamadı.

"Haklısın," dedi Lucky. "Büyümüş, artık küçük bir çocuk değil. Yine de hâlâ şımarık bir velet."

"Travis kim? Galiba ailede tanışmayan bir ben kaldım."

Lucky irkildi. "Kıçımın kenarı. Pısırik züppenin teki. Adamı sevmesinin tek nedeni parmağında oynatabilecek olması."

"Bizimkiyle evlenirse aklı başına gelir."

"Kesinlikle katılıyorum. Küçüklüğünde ona öyle çok dümen çevirdik ki, kendini nasıl savunacağını gayet iyi öğrendi. Onun adına endişelendiğimi pek söyleyemem."

İkisi de güldü. Yaşadıkları duygu fırtınasıyla, kahkahaları dokunaklı bir hale dönüştü.

"Tanrım, iyi ki döndün," dedi Lucky boğuk bir sesle.

"Seni özledim ağabey."

"Teşekkürler," dedi Chase genzini temizleyerek. "Kalmayı umuyorum... yani demek istediğim, söz veremiyorum..."

Lucky anladığını ifade eder şekilde eliyle işaret yaptı. "Gözü kapalı girişmeni beklemiyorum. Önce bir nabız yokla, acele etme." Chase başını salladı. Kısa ama nahoş bir sessizliğin ardından Lucky ona bir fincan kahve önerdi.

"Hayır, teşekkürler."

"Kendini bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Üstümde lanet olası bir Brahman dans etmiş gibi," diye cevap verdi suratını asarak.

"Üstüne çıkarsan olacağı budur." Chase'in göğsünü işaret etti. "İyileşecek mi sence?"

"Elbette," dedi Chase ilgisizce. Beni öyle sıkı paketlediler ki deprem olsa kaburgalarım yerinden kıpırdamaz. Düzeleceğim." Masanın üstüne saçılmış kâğıtları başıyla göstererek, "İşler nasıl?" diye sordu.

"Ne işi?"

"O kadar kötü mü?"

"Daha da kötü."

Lucky yerinden kalkıp pencerelerden birine doğru yürüdü. Camdaki buğuyu silip damlayan saçaklara baktı. Verandanın üstü sık sık hafif buzlanıyor, ardından hemen eriyordu. Hava sıcaklığının donma derecesinin üstünde kalması ümit ediliyordu.

Sırtını pencereye, yüzünü odaya döndü. "Bunu söylemek için uygun bir an olduğunu sanmıyorum, Chase."

"Öyle bir an olacak mı?"

"Hayır."

"Öyleyse açık sözlü ol."

Lucky masasına geri dönüp somurtarak kendini koltuğa bıraktı. "Eğer bir mucize olmazsa, iflas başvurusunda bulunmak zorunda kalacağız. Hem de çok yakında." Chase'in omuzları düştü, yere bakmaya başladı. "Üzgünüm, Chase. Beceremedim. Elimizdeki birkaç projeyle sen gittikten sonra başa çıkamadım."

"Kahretsin, özür dileme. En sarhoş günlerimde bile Texas ekonomisinin gidişatının farkındaydım. Kötü olduğunu biliyorum."

"Eski müşterilerimiz bizden beter durumdalar. En baba petrolcüler bile nallan dikmiş durumda. Diğerleri de çöktü, kredi kurumları enkazı kaldırsın diye bekliyor."

"Yeni müşteriler bulmak için elimden geleni yaptım, elinde hâlâ kapitali olan eyalet dışı şirketlere uzandım ama nafile. Hiç kimse hiçbir şey yapmıyor. Sıfır."

"Yani yangından sonra yenilenen tüm ekipmanımız..."

"Çoğunlukla boştaydı. Keşke etiketlerini sökmeseydik. Ancak en kötüsü bu değil." Lucky yılgınlıkla içini çekti. Elemanların yapacak işi olmayınca maaşları düzenli ödeyemedim, o yüzden hepsine yol vermek zorunda kaldım. Çok korkunçtu, Chase. Büyükbabamın ve babamın mezarlarında ters döndüklerini biliyorum. Onlar için çalışan adamlara ne kadar sadıklardı; ama onları yüzüstü bırakmaktan başka çarem yoktu."

"Onları da çıkmaza sokan bir kısır döngü bu."

"Haklısın. Besleyip giydirmek zorunda oldukları çocukları, aileleri var. Onlara işten çıkarıldıklarını söylemek kadar korkunç bir şey yoktu."

"Kişisel finans durumumuz nedir?"

Babamın tasarruflarından bir kısmını kullanmak zorunda kaldık. Annem ve Devon para yönetimini iyi biliyorlar. Birkaç ay önce bir Colt sattım, biraz rahatlattı. Durum kritik bir hal alana kadar altı ay daha idare edebiliriz. Kuşkusuz Tyler Sondaj'ın müflis durumu sürdükçe kişisel durumumuz da giderek zorlaşacak."

Chase bezgin bir soluk aldı. Oturduğu yerden kalkarken, Lucky, "Dur, daha bitmedi," dedi. "Her şeyi öğrenmede yarar var." Bakışları kardeşinin dürüst ama kızgın bakışlarıyla karşılaştı. "Banka borç verdiği parayı geri istiyor. Geçen hafta George Young aradı ve sadece faiz ödemeleriyle daha fazla idare edemeyeceklerini söyledi. Ana paranın da önemli bir kısmını ödememiz gerekiyor."

Lucky ellerini masanın üstüne yaydı. "Ne yazık ki para yok, Chase. Faiz taksitlerini ödeyecek kadar bile nakit yok."

"Umarım Susan'a yıkılmayı düşünmüyorsun?"

Bankerin şımarık kızı Susan Young'ın Lucky'de gözü vardı ve evlenmeleri için ona şantaj bile yapmıştı, ama doğuştan uyanık olan Lucky onu ketenpereye getirmişti. Susan'ın ismini geçirerek Chase ona sataşmak istedi ama Lucky'nin cevabı gayet ciddiydi.

"İhtiyar adamın fikrini değiştireceğini bilsem hiç düşün-

meden fermuarımı indirirdim." Sonra bir kahkaha attı. "Kesin yapardım. Devon da beni öldürdü." Kollarını boydan boya açtı ve umutsuzca omuzlarını silkip Cheshire kedisi gibi sırttı. "Ne diyeyim? Hatun bana deli divane âşık."

Chase bu aşkın tek taraflı olmadığını gayet iyi biliyordu. Kardeşi küçük kızlarla küçük erkekler arasındaki farkı kavradığı günden beri kadınların gözdesi olmuştu. Azgın erkek olarak nam salmış olması boşuna değildi. Ancak Devon Haines'la karşılaştığı gün kadın onun aklını başından almıştı. Hâlâ da aklı başına gelmiş değildi.

"Duyduğum ve kendi gözümle gördüğüm kadarıyla, bu ilgi karşılıklı."

Utanan Lucky başını eğdi. "Öyle. Her şey ne kadar kötüye giderse gitsin, hayal edebileceğimden daha mutluyum."

"İyi," dedi Chase ağırbaşlılıkla. "Gerçekten iyi." Ortallığı yine sessizlik kapladı. İradesini kullanan Chase melankoliyi kenara bırakarak iş konusuna geri döndü.

"Aslında bu sabah gelme nedenlerimden biri kasada para olup olmadığını sormaktı. Kendimi bir anda Kızıl Kafa'ya borçlanmış buldum."

"Devon mu? Ne için?"

"Başka Kızıl Kafa: Marcie. Hastane masraflarımın tamamını o karşıladı. Geri nasıl ödeyeceğimi Tanrı bilir."

Lucky ayağa kalkıp bir evrak dolabına doğru ilerledi ve çekmecedan bir hesap defteri çıkardı. "Bu senin," dedi, şaşkınlık içinde bakan Chase'e uzatarak.

"Nedir bu?"

"Tanya öldükten sonra bana zorla aldırдың evi sattım, Chase."

Chase'in içindeki her şey uyuştı. Kazanın olduğu gün Tanya'nın çok istediği evi alması için kardeşine baskı yapmıştı. Geriye dönüp baktığında, onun zamansız ölümüne karşı düşüncesizce gösterilmiş bir tepki olduğunu fark etti. Bir daha da aklına gelmemişti. Evi görmemişti bile, görmek de istememişti.

Parmaklarını yaktığı halde hesap defterinin plastik kapğını açtı. Tek bir satır vardı - tek bir banka mevduatı. Rakam, tek kuruşu bile olmadığını sanan bir adam için şok ediciydi. "Tanrı aşkına, bu para nereden geldi?"

"Tanya'nın hayat sigortasından;"

Chase parmaklarını yakan defteri elinden fırlattı. Defter masanın üstüne düştü. Yerinden kalkıp, az önce Lucky'nin yaptığı gibi aynı pencerenin önünde dikildi. Manzara değişmemişti. Hâlâ kasvetli bir gündü.

"Her şey olup bittikten ve evraklar elime ulaştıktan sonra sigorta çekiyle ne yapacağımı bilemedim. O zaman hâlâ buralardaydın ama hep körkütük sarhoştun ve hiçbir şeyi konuşup tartışma imkânımız yoktu. Ben de senin adına onay verip parayı evi satın almak için kullandım."

"Yaklaşık bir yıl önce Marcie beni görmeye geldi. Evi almak isteyen bir müşterisi varmış. Eve hiç yerleşmediğin ve hiç böyle bir niyetin olmadığı için satmak isteyebileceğini düşünmüş.

"Burada değildin, Chase. Ben de tek başıma karar ver-

mek zorunda kaldım. Şansım varken evi elden çıkarıp nakite çevirmek ve ileride ihtiyacın olduğunda karşına çıkacak bir hesap açmak istedim."

Lucky sustu ama Chase de bir şey söylemiyordu. Sonunda Lucky kendinden emin olmayan bir ses tonuyla, "Umarım doğru olanı yapmışımdır," dedi.

Chase kendine gelerek ensesini ovuşturdu. "Evet, doğru olanı yaptın. Tanya öldükten sonra o evi asla istemedim. Sana zorla aldırma sebebim Tanya'nın o evi çok istemiş olmasıydı."

Karamsarlığı üzerinden atan Lucky, "Anlıyorum. Her neyse," dedi. "Sürpriz bir birikimin oldu."

"Parayı kredi borcunu ödemek için kullanacağız."

"Teşekkürler Chase, ama fazla işe yaramaz. Ancak faizi kapatır, oysa ana parayı da ödememiz gerek. Bu kez gittikçe acımasız davranıyorlar."

Hepsiyle aynı anda başa çıkmak zordu. Kendini, insanı tamamen elden ayaktan düşüren bir sakatlık geçirip tüm işlevlerini yeniden kazanmaya çalışan biri gibi hissediyordu: Yürümek, konuşmak, uyum sağlamak.

"Ne yapabileceğime bir bakayım," dedi kardeşine. "George'la konuşabilirsem, belki onu geri döndüğüme ve işleri toparlayabileceğime ikna edebilirim. Böylece birkaç ay kazanmış oluruz."

"İyi şanslar. Yine de fazla umutlanma."

Tyler Sondaj'ın merkezinden uzaklaşırken şirketin daha ne kadar orada kalacağını merak etti. Evin büyük oğlu olarak, eğer başarısız olursa, bununla yaşayabilir miydi?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Görünüşe göre çatlağın tekiydi. Küçük kafasını sarmalayan kısıcık kesilmiş çocuksu saçları, yüzünün çoğunu kapatan gözlükleri ve kulak memelerine iliştiirdiği fincan tabağı büyüklüğünde küpeleri vardı. Masasının üzerindeki isim levhasında ESME yazıyordu.

"Üzgünüm, Bayan Johns bugün dönmeyecek," dedi Chase'e. "Ben yardımcı olabilir miyim?"

"Marcie'yi görmem gerek."

Çeki Marcie'nin sekreterine bırakabileceğini düşündü, ama bizzat eline tutuşturma zevkinden mahrum kalmak istemiyordu. Geçen gece bu konuda pek hırçın davranmıştı, kâğıt parçasını onun açgözlü küçük ellerine tutuşturup birbirleriyle olan işlerini bitirmek istiyordu. Ona borçlu kalma düşüncesi rahatsız ediciydi.

Chase huysuz günündeydi. Kaburgaları sızlıyordu çünkü o gün ilaçlarını almamıştı. George Young'la olan görüş-

mesi aynen Lucky'nin öngördüğü gibi tatsız geçmişti. Banker kendini sadece müfettişlerden korumaya çalışmıyordu, Chase'in anladığı kadarıyla, Lucky düzenbaz kızına âşık olmadığı için hâlâ Tyler ailesine dış biliyordu.

Belli ki Lucky'nin Susan'ı yüzüstü bırakmasını George kişisel bir hakaret olarak algılamıştı. Ya da, Chase'in acımasız düşüncesine göre, Lucky onu kızından kurtarmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı. Kız tam bir baş belasıydı ve yükü hâlâ George'un omuzlarındaydı.

Chase bir an önce kurtulmak istediği bir çekin yükünü taşıyordu. Marcie'yi ofisinde bulamaması uzlaşma sağlama-sına katkıda bulunmamıştı. "Nerede yaşıyor?"

"İşiniz yarma kadar bekleyemez mi?" diye sordu Esmé.

"Bayan Johns'u evinizi listelemek için mi arıyorsunuz yoksa görmek istediğiniz bir yer mi var? Hava durumu pek..."

"Evle ilgisi yok. Bayan Johns'la özel bir ilişim var."

Sekreterin merceklerin arkasında kocaman duran gözleri daha da büyüdü. "Ay, gerçekten mi?"

"Gerçekten. Adres nedir?"

Kız onu baştan ayağa süzdü. İncelemeden başarıyla geçmiş olmalı ki, üstünde Marcie'nin adresinin de bulunduğu gri renkli, zarif, antetli bir grup kâğıda uzandı. "Muhtemelen yol çamurludur," dedi Esmé ona bir kâğıt parçası uzatarak.

"Fark etmez." Şirketin kamyonu sondaj bölgelerine ulaşmak için sayısız yataklar, kayalık eğimler, gür ormanlar ve otlaklar aşmıştı. Hiçbir arazi onun için yeterince engebeli değildi.

Adrese baktı ama nedense çıkaramadı. Bu garip bir durumdu çünkü Milton Point'te büyümüşü ve neredeyse bütün gençliğini yollarını arşınlayarak geçirmişti. "Nerede bu yer?"

Esmeye ona yolu kabaca tarif ettikten sonra Chase yola koyuldu. Yağan karla karışık yağmuru camından uzaklaştırmak için silecekler iki kat hızlı çalışıyordu. Köprü üstlerinde buzlanma vardı ve birkaç kez kayınca taşrada yaşadığı için Marcie'ye sövdü. Onun ailesi de şehir dışında yaşıyordu ama en azından yolları biliyordu.

Yoldan sapacağı yeri neredeyse ıskalıyordu. Çakıl döşeli dar yolla ilgili tek ibare elle yazılmış kaba bir tabelaydı. "Woodbine Lane?" diye mırıldandı Chase.

İsim gayet uygundu, çünkü yolun her iki yanında uzanan kanallar boyunca sık hanımeli sarmaşıkları büyümüşü. Şu an ince ve şeffaf bir buz tabakasıyla örtülü olsalar da, bahar gelip tomurcuklar açtığında kokudan durulmazdı.

Çıkmaz yolun üstünde başka ev yoktu. Yolun sonunda ise, çam ve diğer çeşitli sert ağaçlardan oluşan bir ormanın içine gömülmüş boyasız ahşap bir ev vardı. Giriş, zeminle aynı yükseklikteydi ama ev sarp bir kayalığın üstüne oturtulmuştu. Evin arka bölümü metal payandalarla desteklenerek zemin seviyesinde tutulmuştu.

Kamyoneti durdurup dışarı çıktı. Ön kapıya doğru dikkatle ilerlerken patikanın üstündeki buz kümeleri botlarının altında çıtırdarak eziliyordu. Kayıp buzun üstüne düşmek kaburgalarına pek iyi gelmezdi.

Kuzeybatıdan dondurucu bir rüzgâr esiyordu; kuzu de-

risi paltosunun fermuarını kapadı. Kapıya ulaşınca eldivenlerinden birini çıkarıp zile bastı. İçeriden gelen çanların sesini duydu.

Kısa bir süre sonra Marcie kapıyı açtı. Onu gördüğüne şaşırılmış gibiydi. "Chase?"

"Çatlak seni aramıştır diye düşünüyorum."

"Çatlağı nereden biliyorsun?"

"Pardon?"

Kafasını karışmış gibi sallayarak kenara çekilip onu içeri davet etti. "Daha beter olmuş." Hava durumundan söz ediyordu ve kapıyı ani esen rüzgâra kapadı.

"Burada yaşadığımı nereden biliyorsun? Ateşin yanına gel. Biraz çay ister misin?"

Onu hayatında gördüğü en nefes kesici odalardan birine doğru yönlendirdi. Milton Point'te buna eşdeğer çağdaş tasarımlı bir başka yer bilmiyordu. Tavan iki kat yüksekliğindeydi. Duvarlardan birinde içinde parlak alevlerin oynadığı şömine vardı. Zeminden yukarı asılmış bir diğer duvar ise tamamen camdı. Parke zeminden tavana kadar metrelerce uzanıyordu.

Büyük bir ada tipi bar, mutfağı geniş salondan ayırıyordu. Amaca hizmet ediyordu, aynı zamanda gündelik yemek için de uygundu. İkinci katın üç yanını çevreleyen balkonların yatak odalarına açıldığını düşündü.

"Şömine duvarının arkasında da bir oda var," diye açıklama gereği duydu Marcie, onun ilgisini fark ederek. "Misafir odası olabilir ama ben ofis olarak kullanıyorum. Yukarda

ise iki yatak odası ve iki banyo var."

"Emlakçı ağzıyla konuşuyorsun."

Gülümsedi. "Alışkanlıktan olsa gerek."

"Uzun zamandır mı burada yaşıyorsun?"

"Bir süredir."

"Bu kadar ücra bir yerde, bu kadar büyük bir evde tek başına yaşamaktan korkmuyor musun?"

"Pek sayılmaz. Güvenlik sistemi var. Yalnızlığa da alışkınım." Başını bir yana eğip dalgınca devam etti. "Bu kadar büyük bir mekânı tek başına işgal etmem bencillik gibi görünebilir ama vergi avantajlarından yararlanmak istiyorum. Burası bir yatırım ve bu taşınmazın ipoteğiyle..."

Chase iki elini birden yukarı kaldırdı. "Boşuna nefesini tüketme. Bu işlere hiçbir zaman kafam basmadı. Güzel bir evin varmış demek yeterli."

"Teşekkür ederim. Paltonu alayım."

Bir an tereddüt etti; buraya uzun süre kalmaya gelmemişti. Bununla beraber, şömine ateşi çok davetkâr görünüyordu. Onca yolu geldikten sonra biraz oyalanıp ısınabilirdi.

Paltosunu ve diğer eldivenini çıkararak Marcie'ye uzattı. O eşyalarını götürürken, Chase şöminenin başına geçip bir ayağını ocağın taş zeminine koydu, iki elini ise dost alevlere doğru uzattı.

"Çok keyifli," dedi, Marcie'nin yanma geldiğini görünce.

"Bütün öğleden sonramı önünde kıvrılarak geçirdim. Şu aralar ev almaya meraklı fazla kimse yok, ben de evrak işleri

için mükemmel bir gün olduğunu düşündüm."

Geniş, krem rengi deri koltuğun minderleri kontratlar ve planlarla doluydu, kapıyı açmak için öylece bırakıldıkları belliydi. Kulağının arkasına, kız kardeşinin uğruna öleceğini söylediği saç yığınının neredeyse gömülmüş olan bir kalem sokmuştu. Üstünde eflatun süet bir etek, ona uygun bir sweatshirt, sıradan çoraplar... ve ince bileklerine kadar çıkan bol tüylü, masmavi Şirinler terliği vardı.

Chase'in neşeli bakışlarını izleyen Marcie ayaklarına baktı. "Ofisteki yardımcımdan esprili bir armağan."

"Çatlak."

Marcie güldü. "Eşme'yle tanıştın mı?"

"Ofisine uğradım. Adresini ondan aldım."

"Emin ol, maskaralığı sadece görüntüde. Böyle davranıldığında insanlar onun ne kadar zeki olduğunu fark etmiyor. Neyse, elim ayağım her zaman buz keser."

"Hangi anlamda?"

"Genelde kendim için, ama son dakikada cayan alıcılar için de aynı şeyi hissediyorum."

Chase birden Marcie'yle sohbetlerinin Tanya öldüğünden beri bir kadınla yaptığı en uzun sohbetler olduğunu fark etti. Bir kadına ne içeceğini sorduktan sonra en fazla birkaç sözcük sarfeder, onu dağınık bir yatakta bırakırken de kısa ve öz bir "Teşekkürler" derdi.

Bu düşünceyle irkildiğinde, Marcie bunu yanlış anladı. "Kaburgaların mı sızlıyor?"

"Biraz," diye itiraf etti. "Bütün gün dışarıdaydım ve ağrı

kesicilerimi almadım."

"Bir içki ister misin?"

Gözleri yuvalarından fırladığında, Marcie'yle bakışları karşılaştı. Deri koltuğun yanındaki sehpa da duran fincan ve çaydanlığa doğru ilerlemeden önce bir an öyle kaldılar. "Teşekkürler, ama çay ilgi alanıma girmiyor."

"Bunu espri olarak söylediyse, komik değil."

"Sözcüklerin efendisi sensin."

"Çay yerine, burbon kastetmiştim."

"Teşekkürler Marcie," dedi içtenlikle, hem içki hem de ona duyduğu güven için.

Ada tipi barın arkasına geçip bir dolap açtı, mütevazı deposundan bir şişe seçip iki büyük bardağa viski boşalttı. "Ağrı kesiciler kadar etkili tek şey burbondur. Üstelik şömine başında ağrı kesici yudumlanmaz," dedi gülümseyerek. "Buz ister misin?"

"Sadece su." Bardağı uzattığında ona teşekkür etti. Üstünde çalıştığı evrağı toparlayarak deri koltuğun üstünde kendine yer açtı ve ayaklarını altına toparlayarak oturdu. Başıyla ocağın karşısındaki yeri işaret etti, böylece birbirlerinin yüzünü rahatlıkla görebilirlerdi.

"Hazır oradayken, içkinin bedeli olarak ateşe bir kütük atabilirsin."

Chase şömineye birkaç odun attıktan sonra bacaklarını yayarak oturdu, bardağını avuçlarında yuvarlamaya başladı. "Cebimde beş yüz yetmiş üç dolar ve altmış iki sentlik bir çek var. Aslında geliş sebebim bu. Borcumu şahsen ödemek

ve yaptıkların için teşekkür etmek istedim."

Marcie gözlerini kendi içki bardağına indirdi. "O konuda kendimi kaybedip çok kötü davrandım. Keşke ben ölseydim demen beni çileden çıkardı. Bunu söylemen çok aptalcaydı, Chase."

"Bunu şimdilerde fark ediyorum."

"O yüzden bana hemen bir şey ödemen gerekmiyor. Herhangi bir zaman ödersin."

Chase neşesizce güldü. " 'Herhangi' bir zaman param olmayabilir. Eğer o evi satmasaydın, meteliksiz olacaktım."

"O halde bu konuyu biliyorsun ve sorun yok, öyle mi? Lucky bu konuda endişeleniyordu."

"Orada yaşamayı asla düşünmedim. Hatta bugüne kadar o evi aldığımı unutmuştum bile." Biraz daha dik oturarak gülümsemeye çalıştı. "Bugün aldığın çekle piyasadaki itibarını kurtarabilirsin."

"Teşekkür ederim." Çekin üstündeki rakamın doğruluğunu kontrol etme gereği duymadan kâğıt yığınlarının durduğu sehpanın üstüne bıraktı. "Bir an önce iyileşmene." Bardağını kaldırdı, karşılıklı tokuşturup birer yudum aldılar.

Yanan kütüklerin çıtırtısını ve orman manzaralı pencerelere vuran sulu karın sesini dinleyerek dakikalarca sessiz kaldılar. Dökülmüş yapraklara rağmen orman hayli sık görünüyordu. Ağaç gövdeleri yanık kibritler gibi dik ve siyah dizilmişlerdi, uçları yağmur yüzünden bulanık görünüyordu.

"Bana gelen telefonlardan sana kim söz etti?"

Chase başını derin düşüncelere daldığı ormandan çevi-

rip merakla Marcie'ye baktı. "Ne telefonu?"

Şaşıрма sırası Marcie'ye gelmişti, "içeri girdiğinde çatlaktan söz ettin. Ben de sürekli beni arayan çatlaktan söz ediyorsun sandım."

"Ben sekreterinden, şu Esme'den söz ediyordum."

"Oh!"

"Biri sürekli seni mi arıyor?"

"Hı hı."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Bilsem karşısına çıkar ve derhal bu saçmalığı kesmesini söyledim."

"Ne söylüyor?"

"Ah, ayıp şeyler söylemeyi ve derin nefes almayı seviyor."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Kapatıyorum."

"Ne sıklıkta arıyor?"

"Belli bir düzeni yok. Bazen haftalarca aramıyor, bazen aynı gece defalarca arıyor. Bazen o kadar can sıkıcı oluyor ki, telefonu açık bırakmak zorunda kalıyorum. Eğer Esme beni arayıp senin geldiğini söylemeye çalıştıysa bile, muhtemelen bana ulaşamamıştır."

Marcie'nin bakışlarını takip edince, antredeki masanın üstünde duran ahizesi açık telefonu gördü. "Bugün de mi aradı?"

"İki kez," dedi kayıtsızca. "Canım sıkıldı çünkü işe konsantre olmaya çalışıyordum."

"Bu konuda çok kaygısızsın, Marcie. Pat'e rapor ettin mi?"

"Şerife mi? Tabii ki hayır," diye itiraz etti Marcie, öneriyi gülünç bulmuşçasına. "Muhtemelen yüzünü görmediği bir kadına ayıp şeyler söyleyerek zevk alan yeni yetmelerdendir."

"Ne tür şeyler söylüyor?"

"Hiçbir yaratıcılığı olmayan şeyler. Beni çıplak görmek istiyormuş, vesaire vesaire. Bana diliyle yapmak istediği şeyleri ve..." Eliyle belirsiz bir işaret yaptı. "Anlarsın işte."

Kirpiklerini mahcup bir şekilde gözlerinin üstüne indirmediğinde, Chase kız kardeşi Sage'in de söylediği gibi, Kaz Kafah'nin neredeyse muhteşem bir kadına dönüştüğünü fark etti. Üstünde oynaşan alevlerin ışığında teni saydam görünüyordu. Alnındaki saç hizasından V yaka süveterine kadar olan bölüm, büyükannesinin vitrinli dolabında sakladığı porselen bebekler gibi pürüzsüz ve lekesizdi. Çıkık elmacık kemiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu.

"Gözlerine ve çenene estetik yaptırdın mı?"

"Ne?" Soru onu o kadar şaşırtmıştı ki, neredeyse içkisini döküyordu.

"Sage'in dediğine göre, güzellik salonundaki kadınlar dedikodunu yapıp plastik cerrahiye girdiğinde gözlerini ve gıdığını da gerdirdiğini söylüyorlarmış."

"Hayır!" diye çığlık attı duyduklarına inanmayarak. "Eğer bana kadar düştülerse, dedikodusunu yapacak hiç ilginç bir şey kalmamış demektir."

"Eh, Lucky evlendi."

Bu kez içtenlikle güldü. "Doğru, dedikodu çarkını döndüren oydu, değil mi?"

"Yani doktordan ekstra bir iki gerdirme talep etmedin mi?"

"Hayır," dedi dokunaklı bir sesle. "Sadece şuradaki bir yarayı düzeltmek zorunda kaldı." Saç hizasına görülmez bir çizgi çekti. "Tam oraya bir cam kırığı gömülmüştü."

Kasıtsızca gündeme gelen kaza, rahatlayan muhabbeti kasvetle böldü. Chase bardağını kafasına dikmek istedi, ama dün geceki azmini hatırlayınca vazgeçerek ocağın yanına bırakıp ayağa kalktı.

"Pekâlâ, seni rahat bırakayım da işinin başına dön. Engel olmak istemezdim."

"Gitmek zorunda değilsin." İnce, uzun bacaklarını uzatarak Marcie de ayağa kalktı. "Teslim tarihi belirli bir işim yok."

Chase arkasında duran cam duvarın ötesine doğru baktı. "Burada durum kötüye gidiyor. Gelme sebebim hallolduğuna göre, kasabaya geri dönebilirim."

"Hımm. Bu arada, geçen gece eğlendirmeye çalıştığım müşteriler arayıp seni sordular. Hâlâ buralarda bir ev almaya kararlılar."

"O halde benim yüzümden müşteri kaybetmedin."

"Öyle görünüyor. Akşam yemeği için bir planın var mı?"

Chase, arkaya dönmesine sebep olan soru geldiğinde kapağa doğru yönelmişti bile. "Akşam yemeği mi?"

"Akşam yemeği. Hani günün ilerleyen saatlerinde yeniyor ya. Bir planın var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Acılı fasulye mi, sardalya mı?"

Chase sırtıttı. "Ona benzer bir şey."

"Biftek kulağa nasıl geliyor?" İki eliyle bir halka yaptı.

"Yaklaşık bu büyüklükte. Bu kalınlıkta." Başparmağıyla işaret parmağını dört santim kadar açtı. "Orta karar ızgara edilmiş."

Marcie'yle akşam yemeği. Bir kadınla akşam yemeği. Tanya'yı kaybettiğinden beri kadınlarla olan tek etkileşimi birkaç içkiden sonra yatakta yuvarlanmaktı. Düşünmek gerekmiyordu. Muhabbet yok. Taahhüt yok. Oysa bu çok daha samimi bir birliktelik gibi görünüyordu.

Öte yandan, akşam yemeği fikri kafasını karıştırmıştı. İşin içine kişilikler girecekti. Ayrıca yapmacık nezaket kuralları, bir şey söylediğinde sanki ne söyleyeceğini bekliyor-muşçasına gözlerinin içine bakmak gibi. Henüz bunu kaldı-rabileceğinden emin değildi.

İyi de, sonuçta bu sadece Kaz Kafalı idi. Onu beş yaşın-dan beri tanıyordu. Son birkaç gün ona iyi bir dost gibi dav-ranmıştı. Anladığı kadarıyla, bir süre çıkarlarını da kolla-mıştı, çünkü Tanya için aldığı evden kurtulma sıkıntısını sa-yesinde atlatmıştı. Ayrıca Tanya'ya karşı ne kadar nazik dav-randığını ve Tanya'nın onu ne kadar sevip takdir ettiğini göz ardı edemezdi.

Ona bu son iyiliği yapabilirdi, öyle değil mi?

"Biftek kanlı olursa anlaştık demektir."

Marcie öyle bir gülümsedi ki yüzü - annesi nasıl söyle-

mişti? Ah, evet. Göz kamaştırıyordu.

Hiçbir çekingenlik göstermeden Marcie daha rahat bir şeyler giymek için izin istedi. Üst kattaki yatak odalarının birinden üstünde eşofman ve aynı Şirinler terlikleriyle geri döndü. Kulağının arkasındaki kalemi çıkarmış, lenslerin yerini gözlükler almıştı.

İçerideki ızgarada biftekler cızırdamaya başladığında Chase'i yeşil salata işiyle görevlendirmiş, bu arada kendisi de mikrodalgadaki patatesleri gözlemeye başlamıştı.

Resmi ya da gündelik ortam tercihini sorup "Gündelik" cevabını alınca, ayrı yemek odasındaki masa yerine ada tipi bar tezgâhının üstüne sofrayı kurmuştu. Kısa süre sonra oturmuş, basit ama lezzetli yemeklerine yumulmuşlardı.

Boşalan tabağını alırken, "Korkarım tatlı yok," dedi. "Ama çikolatalı kurabiye tezgâhın üstündeki kavanozda."

Telefon çaldı; aşağı indiğinde ahizeyi yerine koymuştu. Marcie cevap vermeye giderken omzunun üstünden sesleniyordu, "Kendinizi ayrıcalıklı hissedebilirsiniz, Bay Tyler. Çikolatalı kurabiyelerimi kimseyle paylaşmam... Alo?"

Ahizeyi kulağına götürürken Chase'e gülümsüyordu. Arayanı tanıdığında, Chase gülümsemesinin birkaç saniye içinde söndüğünü gördü. Marcie hızla sırtını ona döndü. Peçetesini tezgâhın üstüne fırlatan Chase, sandalyesinden fırlayıp üç adımda salonu kat etti.

Ahizeyi onun elinden kapmadan önce Marcie iki eliyle

yuvasına çarparak kapamış, sonra sanki iğrenç şeylerle dolu bir çöp konteynerinin kapağını kapatmaya çalışır gibi bir hal almıştı.

Muhtemelen utandığı için başını öne eğmişti ve başka yöne bakıyordu. Bu konuda onu inandırmaya çalıştığı kadar umarsız değildi.

"O muydu?"

"Evet."

"Yine aynı şeyler mi?"

"Pek sayılmaz." Rengi değişti, yanakları gülün çeşitli tonlarına büründü. "Bu kez, bana neler yapacağını söylemek yerine, onu eğlendirmek için... kendime neler yapacağımı söylüyordu."

"Kahrolası sapık!"

Chase ve kardeşi kadınlara saygı duyacak şekilde yetiştirilmişlerdi. Ebeveynleri onlara nezaket ve cinsel sorumluluğu öğretmişlerdi. Körkütük olduğu âlemlerde bile Chase yatağa attığı kadınlara karşı temkinli davranırdı. Gönüllü olmayan ya da yatakta nazlanan kadınlardan asla istifade etmeye çalışmazdı.

Genç ve bekâr oldukları günlerde Lucky'le beraber sayısız kadınla gönül eğlendirmişlerdi, ama bu daima kadınların rızasıyla olmuştu. Asla zorlayıcı olmak zorunda kalmamışlardı ve olmazlardı da. Bir beyefendi, durum ne olursa olsun kendini kadınlarla ispat etmezdi.

Chase'in kitabında telefon pornografisi bir çeşit zor kullanmaydı ve Marcie'nin buna maruz kalması onu çıldırtmıştı.

Cinsel arzularını harekete geçirmek için sevgilinin kulağına yaramaz sözcükler fısıldadığın yastık sohbetleri başka bir şeydi. Aynı sözcükleri yüzünü görmediğin bir yabancından duymak ise kötü ve bir o kadar da ürkütücüydü. Chase endişe ve iğrenmeyle Marcie'nin betinin benzinin atmasını yadırgamıyordu.

"Bu tür zırvalan mı dinlemek zorunda kalıyorsun?" diye Marcie'yi zorladı. Marcie başıyla onaylayıp mutfığa dönmek istedi. Chase onu kolundan yakalayıp geri çekti. "Ne zamandan beri?"

"Birkaç ay," dedi Marcie sessizce.

"Buna katlanmak zorunda değilsin. Numaranı değiştir. İzin ver Pat hattını dinlesin."

Kendini tartışmaya o kadar kaptırmıştı ki, hâlâ Marcie'nin kolunu tuttuğunu ve vücutları birbirine değecek kadar onu kendine çektiğini fark etmemişti. Farkına vardığı anda onu serbest bırakıp hızla geri çekildi.

Gürültüyle genzini temizleyerek otoriter görünmeye çalıştı. "Ben... Bu konuda bir şeyler yapman gerektiğini düşünüyorum."

Marcie bara dönüp tabakları temizlemeye başladı. "Bunu bir süre düşündüm, sonra yüzüne kapatmaya devam edersem cesareti kırılır ve aramaz sandım."

"Yanıldığın ortada."

"Haklısın, ortada." Tezgâhtaki kirli tabakları üst üste evyenin içine bıraktıktan sonra sıcak suyu açtı. "Hiç kurabiye almamışsın. Buyur al."

"Kurabiye falan istemiyorum," dedi Chase aksice. Açıklayamadığı nedenlerden dolayı, tacizcisini bu kadar tasasızca göz ardı ettiği için Marcie'ye kızgındı.

"O halde ben bulaşıkları makineye yerleştirirken neden sen de kahve yapmıyorsun?" diye öneride bulundu. "Kahve buzdolabında, kahve makinesi de işte şurada."

Başıyla ahşap mobilyanın köşesini işaret ediyordu. Chase onun ne yapmaya çalıştığını sonunda fark etti; arayanla ilgili tartışmayı sona erdirmeye çalışıyordu. Bu konuda daha fazla konuşmak istemediği çok açıktı. Ya çok korkmuş, ya çok utanmıştı; ya da, lanet olsun, telefonda seks muhabbeti yapmaktan zevk alıyordu.

Sonuçta Marcie, ortalıkta bir erkek arkadaşı olmayan ve yalnız yaşayan bir kadındı; en azından Chase'in gördüğü ve duyduğu kadarıyla. Söz ettiği tek erkek Houston'daki eski nişanlısıydı. Belki de telefondaki tacizcisi bağlanmadan, uğraşmadan onu azdıran tek kişiydi. Eğer öyleyse, neden kafasına takıyordu ki?

Chase kahve yapmaya başladı. Bulaşıklar hallolduğunda kahve de hazırды. Bir tepsiye kahve fincanlarını ve çikolatalı kurabiyeleri doldurup Chase'den salona götürmesini rica etti. Chase iki kurabiye yuvarlayıp ateşi canlandırdıktan sonra, ilk yerlerine oturdular.

"Tyler Sondaj'da işler nasıl?"

Chase ona baktı. "Sen kafası çalışan bir iş kadınısın, Marcie. Bu kasabanın ekonomik durumunu muhtemelen herkesten daha iyi biliyorsun. İflasımızı istemeden önce ne ka-

dar dayanabileceğimizi sormak için taktiğin bu mu?"

"Burnumu sokmaya çalışmıyordum. Yemin ederim."

"Fark etmez," dedi kalenderce omuzlarını silkerek. "Kibirleşmek için çok geç. Mali durumumuzun kamu kayıtlarına geçmesi uzun sürmez."

"Durum o kadar ciddi mi?"

"Korkarım öyle." Umarsızca ateşe bakarak ağzına bir kurabiye daha attı. "Görüntüde yeni bir anlaşma yok. Yıllar önce piyasa kötüye gitmeye başladığında aldığımız borcu banka hemen geri ödememizi istiyor. Uzun bir süredir cömert davranıyorlar ama artık zamanımız doldu."

"Benden hiç yardım almadan Lucky elinden geleni yaptı," diye acıyla ekledi. "Birkaç yıl önce petrol işi toparlanıncaya kadar değişik alanlara yönelmeyi düşünmüştük, ama işe yarar bir şey aklımıza gelmemiştir. Sonra Tanya öldü ve..." Yine omuzlarını silktiler. Geri kalanı aydınlığa kavuşturmaya gerek yoktu.

"Chase." Chase başını kaldırıp ona baktı. Parmak ucunu kahve fincanının kenarında gezdiriyordu. Chase'in bakışlarını hissettiğinde o da ona baktı. "İzin ver şirketinize biraz para yatırıyım."

Bir an onu boş bakışlarla süzdükten sonra mutsuz ve kaba bir kahkaha attı. "Senin uyanık bir iş kadını olduğunu sanıyordum. Bu kadar aptalca bir şeyi neden yapasın ki?"

"Çünkü sana ve Lucky'ye inanıyorum. Becerikli, parlak ve çalışkansınız. Eninde sonunda şirketinizi canlandıracak bir şeyler düşüneceksiniz. İşte o zaman, benim yatırıмым

muazzam bir kâr sağlayacak."

Marcie daha sözlerini bitirmeden, Chase başını olumsuz anlamda sallamaya başlamıştı. "Bunu yapmana izin veremem, Marcie. Bu sadaka almakla eşdeğer olur ve henüz o kadar düşmedik. Bu aşamada hâlâ biraz onurumuz var.

"Bunun yanında, eğer bir ortak isteseydik bunu uzun zaman önce yapardık. Hatta pek çok teklif aldık, ama daima reddettik.

"Büyükbabam bu işi ticaretin patladığı otuzlu yıllarda kurmuş, babam devam ettirmiş. Biz üçüncü nesiliz. Tyler Sondaj bir aile işletmesidir ve öyle de kalacaktır."

Marcie, "Anlıyorum," dedi sessizce.

"Teklifine minnettarım ama bunu kabul etmemin bir yolu yok."

"Tek bir yolu var." Marcie'nin kararlı mavi gözleri Chase'in gözlerine kilitlendi. "Benimle evlenebilirsin."

ALTINCI BÖLÜM

Lucky ahizeyi yerine koydu ve karısına, "Hâlâ cevap vermiyor," dedi.

Devon yatak odasını banyoya bağlayan kapının eşiğinde onu ikna etmeye çalıştı. "Bu, tekrar yok olduğu anlamına gelmez."

"Ama tekrar sarhoş olduğu anlamına gelir."

"*Kesin* değil."

"*Kesin* değil, ama muhtemel."

"Ağabeyine fazla güvenmiyorsun," diye kibarca payladı Devon.

"Son iki yıl içinde güvenimi kazanmak için yaptığı tek bir şey söyle."

Devon topuklarının üstünde dönüp ayaklarını yere vurarak banyoya yürüdü. Kapıyı öyle hızlı çarptı ki neredeyse sabahlığının kenarı sıkışıyordu.

Lucky hışımla arkasından gidip kapıyı açtı. Bir diren-

meyle karşılaşacağına, onu tuvalet masasının önüne oturmuş koyu kumral saçlarını fırçalarken buldu. Sevimliliği bütün öfkesini bir anda yatıştırdı.

Onun sinirini ateşlemekte ve yatıştırmakta uzmandı, ikisini de anında ve etkin biçimde kullanabiliyordu. Lucky'nin hayatını ilginç kılan ve ona âşık olmasını sağlayan şeylerden biri de bu doğallıktı. Devon'un öngörülemezliği, onun değişken doğasıyla örtüşüyordu.

Devon'a çılgınca âşıktı, ama her konuda onun haklı olmasından nefret ediyordu. Bu konuda da yine haklıydı.

"Söylediğim aptalca bir şeydi, değil mi?"

"Hımm," diye cevap verdi. Onunla ilgili sevdiği şeylerden biri de buydu - haklı olduğunda asla kurcalayıp laf so-kuşturmazdı. "Ama eve döndü, Lucky."

"Zulüm ve baskıyla."

"Yine de bu onun için hiç de kolay olmamıştır."

"Aslında pek kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış gibi değildi."

"Değil miydi? Bence bütün söylenmeleri, homurtuları eve dönüp kendisini seven insanlarla bir arada olduğu için ne kadar sevindiğini belli etmeye utandığındanandı."

"Belki," diye itiraf etti Lucky.

"Bugün ofise gidip işlerle ilgilendi."

"Ki bence sahte bir ilgiydi."

"Olabilir. Ben öyle düşünmüyorum." Saç fırçasını kenara bırakıp gece kremi kavanozunun kapağını açtı ve kolunu uzatarak kokulu kremi sürmeye başladı. "Bence Chase'e

ikinci bir şans tanımalıyız. Belki nihayet toparlanmaya başlamıştır."

"Umarım."

Lucky elindeki krem kutusunu alıp içinden parmakladığı bir parça kremi Devon'un bıraktığı yerden sürmeye başladı. Sabahlığının omuzlarını sıyırıp geceliğinin askılarını indirdi ve kremi cildine öylesine güzel bir masajla yaydı ki başka bir müsekkine gerek kalmadı.

"Pekâlâ, onun eve dönüşü Laurie'yi heyecanlandırdı. Kendi adıma döndüğüne ben de memnunum." Devon, Lucky'nin boynunu da rahatça ovabilmesi için başını eğip saçlarını yana topladı.

"İyi ama annem onun bu akşam dışarıda içki âlemi yaptığını bilmiyor."

"Sen de bilmiyorsun. Farklı bir yerde de olabilir."

"Aslında araba kullanmak için hiç de uygun bir gece değil."

"Dışarıda içki âlemi yapıyor olsa bile, o yetişkin bir adam ve yalnızca kendine hesap vermekle yükümlü." Kirpiklerinin arasından bakarak Lucky'nin aynadaki görüntüsüyle konuşmaya devam etti. "Bir zamanlar senin olduğun gibi."

"Hıh!" diye homurdandı Lucky.

Karısının aynadaki görüntüsü Lucky'nin ilgisini dağıtmıştı. Askılarını indirdiği geceliğinin yakası göğüs uçlarında takılı kalmıştı. Elinin tek bir hareketiyle gecelik kucağına düşerek göğüslerini tamamen açıkta bıraktı.

İki eliyle birden onu kucakladı. Elleri Devon'un göğüs-

lerini okşuyor, sıvazlıyor, mıncıklıyor ve masaj yapıyordu. Dokunuşlar etkisini göstermeye başlayınca, kendi damarları da arzuyla genişlemeye başladı. Yumuşak bir sesle, "Bugün doktor ne dedi?" diye sordu.

"Bebek ve ben gayet iyiyiz," dedi, dudaklarını sevimli bir gülücükle büzerek. "Tam beş aylık oldu."

"Sence bu sırrı daha ne kadar saklayabiliriz?" Lucky eliyle onun karnındaki tümseği okşuyordu.

"Fazla değil. Laurie'nin kafası Chase'le bu kadar meşgul olmasaydı, kalınlaşan belimi çoktan fark ederdi."

"O ve Sage, öğrenir öğrenmez haber vermediğimiz için çıldıracak."

"Muhtemelen. Yine de, bir terslik olma ihtimaline karşı doğru yaptığımızı düşünüyorum."

"Şükürler olsun bir terslik yok." Eğilip karısının omzunu öptü.

"Laurie'nin bir torun daha kaybetmeye dayanabileceğini sanmıyorum. İlk üç ayın riskini atlatmadan söylemediğimiz iyi oldu."

"Ama şimdi ikinci üç ayın içindesin ve doktorun komplikasyon beklemediğini söylüyor." Bakışları aynada birleşti ve Lucky eliyle onun bedeninin alt kısımlarına doğru uzanırken gülümsedi. "Bütün dünyaya baba olacağımı ilan etmek istiyorum."

"Ama düşünsene Lucky..." Devon'un gülümsemesi giderek soldu. "Chase eve döndüğüne göre bu açıklamayı biraz daha ertelememizin iyi olacağını düşünüyorum."

"Hmm." Kaşlarını çatdı. "Ne demek istediğini anlıyorum. İlk Tyler bebeğini bizim yapmamız zoruna gidebilir."

Devon onun elini tutup avucunu öptü. "Bebeğimizi ne kadar istediğimi biliyorsun, ama ne zaman karnında çocuğuyla beraber ölen Tanya aklıma gelse, mutluluğum gölgeleliyor."

"Bunu düşünme," diye fısıldadı Lucky. Bir yandan onu ayağa kaldırıp döndürerek öpücüklerle boğarken, diğer yandan da sabahlığından kurtulmaya çalışıyordu. Kendi iç çamaşırını çıkardıktan sonra onu vücuduna bastırıp sertleşen erkekliğini hissetmesini sağladı. Devon onun dudaklarının arasından içini çekti ve yatağa kadar vakit kaybetmemesini önerdi.

Birlikte uzanırken Lucky onun bacaklarını araladı ve organından öperek dilinin ucuyla sıvısını yokladı. Sonra öpücükler yukarı doğru çıkmaya başladı. İlk durak karnındaki hafif tümsekti, ilerleyerek hamilelikten büyümüş ve kararmış meme uçlarını hafifçe emmeye başladı. Nihayet ağzının sıcaklığına ulaştı ve dilini ağzından içeri, aletini ise vücudunun derinliklerine bastırdı.

Evlilik birbirlerine duydukları şiddetli arzuyu hiç azaltmamıştı. Hatta eskisinden bile daha yakıcıydı. Birkaç dakika sonra ikisi de doymuş ve mutlu bir şekilde uzanıyorlardı.

Lucky ona sarılarak bebeğin olduğu yeri usulca okşadı. "Ne kaybettiğini düşününce, yaptıkları ya da yapmadıkları için Chase'i nasıl suçlayabilirim ki?" diye fısıldadı.

"Suçlayamazsın," dedi Devon onun elini okşayarak.

"Sadece yüreğine bir çözüm bulana kadar sabırlı olabilirsin."

Lucky, "Tabii bir çözüm varsa," diye karşılık verdi umutsuzca.

Chase sonunda konuşmayı başarabildi. Hâlâ ev sahibesine gözlerine inanamayarak bakıyordu. "Ne?"

"Tekrar mı söyleyeyim?" diye sordu Marcie. "Pekâlâ. Benimle evlenirsen aile şirketini kurtarabilir ve aile içinde kalmasını sağlayabilirsin, çünkü o zaman bana ait olan her şey aynı zamanda senin olur."

Chase yarım kalan kurabiyesini tabağa bırakıp parmaklarını silkeledikten sonra ayağa kalktı. Hızla paltosunu kapıp üstüne geçirdi ve kapıya doğru yöneldi.

Peşinden giden Marcie, "En azından üstünde konuşmaya değmez mi?" diye sordu.

"Hayır!"

Ön kapıyı açmadan önce onu yakaladı, kapıyla arasına girerek onu durdurdu. "Chase, lütfen. Benim bu teklifi yapacak cesaretim varsa, senin de en azından dinleyip fikir beyan edecek kadar cesaretin olmalı."

"Neden vaktimi ve tabii senin vaktini boşa harcayayım?"

"Geleceğimle ilgili bir konunun zaman kaybı olmadığını düşünüyorum."

Güderi eldivenlerini diğer elinin avucuna vurarak, Marcie'nin duygularını incitmeden bu işten nasıl sıyrılacağını

düşünmeye çalıştı.

"Marcie, seni bu kadar saçma bir şey söylemeye iten sebep nedir bilmiyorum. Aklından neler geçtiğini tahmin bile edemiyorum. Şaka yaptığını düşünmeye çalışıyorum."

"Şaka falan yapmıyordum. Bu konuda gayet ciddiymdim."

"O halde bana 'Hayır teşekkürler' demekten başka seçenek bırakmıyorsun."

"Tartışmaya bile gerek duymadan mı?"

"Hiçbir şeye gerek duymadan. Üstünde konuşmaya de-
gecek bir konu değil."

"Sana katılmıyorum. Ortalıkta dolaşp gözüme kestirdi-
ğim erkeklere evlilik teklif eden tuhaf biri değilim. İşe yara-
yacak bir fikir olduğunu düşünmesem, hiç söz etmezdim."

"İşe yaramaz bir fikir."

"Neden?"

Chase, "Kahretsin!" diye söylendi, çileden çıkmış bir halde. "Beni sana karşı kaba davranmaya zorluyorsun!"

"Söyleyecek bir şeyin varsa, duygularımı inciteceğin-
den endişelenme. Sana dün söylemiştim, hakaretlere karşı
kalkanım var. Hepsi çarpıp geri seker."

"Pekâlâ," dedi gözlerini ondan ayırmadan, "O halde sa-
na karşı açık sözlü olacağım. Bir daha evlenmek istemiyo-
rum. Asla."

"Neden?"

"Çünkü bir karım vardı. Bir çocuğum vardı. Artık yok-
lar. Hiç kimse Tanya'nın yerini alamaz. Ayrıca, sana âşık de-
ğilim."

"Tanya'nın yerini almayı hiç düşünmedim. Zaten asla böyle bir şey istemem. İkimiz tamamen farklı bireyleriz ve Chase, bana âşık olabileceğini bir an bile aklımdan geçilmedim. İnsanlar sayısız sebeplerden evlenirler ve bence aşk bu sebeplerden en önemsiz olanı."

Chase şaşkınlıktan dili tutulmuş halde Marcie'ye bakıyordu. "Öyleyse ne halt etmeye benden böyle bir şey istiyorsun? Seni sevmediğimi, hâlâ karıma âşık olduğumu bildiğin halde neden böyle bir teklifte bulunuyorsun?"

"Çünkü son birkaç günde bile defalarca gündeme getirdiğin gibi ben bir kız kuruşuyum. Ne yazık ki günümüzde bile, düşünce biçimlerimiz ne kadar gelişmiş olursa olsun, eğer bekârsan sende bir gariplik olduğunu düşünürler. Bu dünya ne yazık ki çiftlerin dünyası ve hâlâ ekip olanlar itibar görüyor. Tek kişilik ekip olmaktan yoruldum."

"Sana inanmıyorum, Marcie. Daha dün neredeyse evlenmek üzere olduğunu ve adama âşık olmadığın için caydığını söylemiştin."

"Doğru, ama bu yıllar önceydi. O zamanlar yirmili yaşlardaydım."

"Yani?"

"Yani şimdi otuz beş yaşımdayım. Otuz beş yaşında bekâr olmak, hiç boşanmamış ya da dul kalmamış bir kadın için nadir bir durum. Otuz beş yaşında bekâr bir erkek bile fazla ilgi çekmez. Hele ki otuz beş yaşında hâlâ evlenmemiş bir kadındır, hele ki yalnız yaşıyor ve nadiren dışarı çıkıyorsa, o bir kız kuruşudur." Gözlerini yere indirip usulca ekledi, "Özel-

likle de o kadın Kaz Kafalı Johns ise."

Chase bir küfür daha savurdu. Ona böyle hitap etmekten hoşlanmıyordu. Şu an ona artık hiç yakışmayan bu lakabı tartışabilirdi ama muhtemelen nezaket gösterdiğini sanırdı.

"Göz alıcı bir kadın olmadığımı biliyorum, Chase. Kimsenin fantezilerini ya da magazinlerin orta sayfalarını süsleyecek bir vücudum da yok; ama sana en çok ihtiyacın olan şeyi verebilirim."

"Para mı?" dedi kırıncı bir ses tonuyla.

"Refakat."

"Bir köpek al."

"Alerjim var. Bu arada şu an senin ihtiyacın olan şeyden söz ediyoruz, benimkinden değil," dedi. "Arkadaşız, değil mi? Her zaman iyi geçinmişizdir. İyi bir ekip olacağımıza inanıyorum."

"İlla ki bir ekibin parçası olmak istiyorsan bowling ligine katılmanı öneririm."

Chase'in alayları Marcie'yi yıldırmamıştı. "Bir buçuk yıldır serseri mayın gibi dolaşıyorsun ve kendine bile itiraf edemesen de artık göçebelikten yorulduğunu düşünüyorum. Sana istikrarlı bir hayat verebilirim. Bir evim var," diyerek evin büyüklüğünü vurgulamak için kollarını iki yana açtı. "Evimi seviyorum ama biriyle paylaşırsam çok daha keyifli olacağını düşünüyorum."

"O halde kendine bir ev arkadaşı bul."

"Deniyorum."

"Ben başka bir kadından söz etmiştim."

"Başka bir kadınla yaşamaya tahammül edemem." Neşeyle kıkırdadı. "Ayrıca, yanıma bir kadın taşınırsa Milton Point'te hakkımda çıkacak dedikoduları duymak bile istemem."

Chase bu konudaki haklılığını teslim etti. Genel olarak insanlar dar görüşlü ve olmayan yerde bile skandal aramaya düşkünlerdi. Ancak bu Marcie'nin sorunuydu ve çözümü kesinlikle Chase değildi.

Yine de, serde beyefendilik vardı ve Marcie'nin moralini daha fazla bozmak istemedi. En azından, evlilik gibi bir konuyu gündeme getirme cesaretine saygı duymuştu. Bütün gururunu ayaklar altına alarak bunu söyleyebilmek onun için de kolay olmamalıydı.

"Bak Marcie..."

"Hayır diyeceksin, değil mi?"

Chase derin bir soluk alıp koyverdi. "Evet. Hayır diyeceğim."

Başını önüne eğdi ama sonra hemen kaldırdı. Gözlerinde bir meydan okuma vardı. "Düşün, Chase."

"Düşünecek bir şey yok."

"Tyler Sondaj."

Ellerini kalçalarına koyup ona doğru eğildi. "Ne yaptığının farkında mısın? Bir koca satın almaya çalışıyorsun."

"Bu beni rahatsız etmiyorsa seni neden ediyor ki? Çok param var. İhtiyaç duyduğumdan çok daha fazlası. Ne yapacağım bu kadar parayı? Kime bırakacağım? İhtiyacı olanlarla paylaşamayacaksam bu kadar çalışmanın ve başarılı

olmanın ne anlamı var?

Chase eldivenlerini sallayarak, "Birini bulmaya çalışmak zorunda değilsin. Çevrende özgür takılmak isteyen çok kişi olduğuna eminim," dedi.

Marcie elini onun koluna dayadı. "Konunun bu olduğun mu düşünüyorsun? Seni kanatlarımın altına alıp tutsaklığın keyfini sürdüreceğimi mi sanıyorsun? Öyle yağma yok, Chase Tyler! Hayatın boyunca çalışmadığın kadar çok çalışacaksın. Niyetim senin erkekliğini ya da gururunu çalmak değil. Evin erkeği olmaya da hiç niyetim yok. Amacım bunlar olsa, emin ol her şeyi oluruna bıraktım."

Marcie sesinin tonunu yumuşattı. "Tek başıma yaşlanmak istemiyorum, Chase. Senin de bunu istediğini sanmıyorum. Artık aşk evliliği yapamayacağına göre, pekâlâ para evliliği yapabilirsin."

Chase bir süre onun masum yüzüne baktıktan sonra başını salladı. "Aradığın adam ben değilim, Marcie."

"Sensin. Sen, tam istediğim kişisin."

"Ben? Kırgın, bitkin bir adam? Üstelik kötü huylu? Matemini hâlâ sonlandıramamış? Beni neden isteyesin ki? Sana hayatı zindan ederim."

"Bu akşam zindan etmedin. Burada olman hoşuma gitti."

Belli ki bu iş incelikle hallolmayacaktı. Tek alternatif kısa ve ters bir 'hayır' cevabı verip sonra da çekip gitmekti. "Üzgünüm, Marcie. Cevabım *hayır*."

Kapıyı hızla açarak fırtınanın içine daldı. Saatlerce rö-

lantide kalan kamyonet çalışmaya hiç gönüllü değildi. Sonunda hayata geri dönüp evin yolunu tuttu. Ev soğuk ve karanlıktı.

Chase soyundu, dişlerini fırçaladı, ağrı kesicisini aldı ve soğuk çarşafın içine daldı. "Kaz Kafalı Johns'la evlenmek!" diye defalarca mırıldandı yastığını pataklarken. Bugüne kadar duyduğu en çılgın, en gülünç fikirdi.

O halde neden gülmekten katılmıyordu?

Kardeşi neredeyse şafak söker sökmez evine geldi. "Selam. İyi misin?"

"Neden olmayayım?" dedi huysuzca.

"Bir sebebi yok. Sadece bu sabah kaburgaların ne durumda diye merak ettim."

"Daha iyi. İçeri gelsene."

"Teşekkürler."

Lucky içeri girdikten sonra Chase kapıyı kapadı. Her şey yolundaymış gibi davransa da, dikkatli bakıldığında Lucky'nin bir sıkıntısı olduğu belliydi. Chase inatla kardeşinin işini kolaylaştırmayı reddetti. Uzun bir sessizliğin sonunda Lucky bu erken ziyaretle ilgili ağzındaki baklayı çıkardı.

"Dün gece seni defalarca aradım ama cevap alamadım."

"Beni mi denetliyordun?"

Lucky hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Dışarıdaydım."

"O kadarını tahmin edebildim."

"Yemeğe çıkmıştım."

Hep Aşk Vardı

"Ah, akşam yemeği."

Chase lafı dolandırmaktan sıkılmıştı. "Neden sadece gelip doğrudan sormuyorsun, Lucky?"

"Pekâlâ, hangi cehennemdeydin?"

"Marcie'deydim."

"Marcie mi?"

"Hastane faturasıyla ilgili borcumu ödemeye gittim ve beni akşam yemeğine davet etti."

"Hepsi bu kadarsa neden söylemedin?"

"Çünkü üstüne vazife değil de ondan."

"Dün gece dışarıda olman bizi endişelendirdi."

"Dadıya ihtiyacım yok."

"Öyle mi?"

Artık sesler yükselmişti. Her ikisi de bir diğeri kadar tahammülsüzdü. Birbirlerine bağırma ları yeni bir şey değildi. Çabucak barışmaları da alışılmadık bir durum değildi.

Chase kıkırdayarak başını salladı. "Belki de bir dadıya ihtiyacım vardır."

"Belki *vardı*. Artık yok."

"Otur şuraya."

Lucky, ağabeyinin karşısındaki rahat koltuğa kendini bıraktıktan sonra konuyu hemen ortak sıkıntılarına getirdi.

"Dün bankadaki görüşmen nasıl geçti?"

"George Young gerçek bir orospu çocuğu."

"Bunu yeni mi fark ettin?" diye sordu Lucky.

"Paralarını geri istedikleri için ne bankayı ne de onu suçlamıyorum. Benim hazmedemediğim küstah yüzündeki acı-

yan ifade. Sanırım içinde bulunduğumuz durumdan hayli keyif alıyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Kederli, vah vah çok üzüldüm maskesinin ardında içinden kıs kıs gülüyordur."

"Ne yapmak istiyorum, biliyor musun?" dedi Chase, öne doğru eğilip kollarını dizlerinin üstünde birleştirerek. "Ona olan tüm borcumuz kadar nakiti bir kutuya doldurup masasının üstüne boşaltmak."

"Aksi şeytan! Ben de." Üzüntüyle ağzını şapırdattı. "Balık kavağa çıkınca yani."

Chase'in parmakları sinirli bir biçimde birbirlerine abanıyordu. "Dün bizi bu durumdan ancak bir mucizenin kurtarabileceğini söylemiştin."

"Gökten zembille inmesi gerek."

"Pekâlâ..." Chase yüksek sesle genzini temizledi. "Gökten inen bu melek, hımm, Marcie Johns'a benzese, ne dersin?" Lucky bir şey söylemedi. Chase sonunda mahcup bakışlarına son vererek, "Beni duydun mu?" diye sordu.

"Duydum. Bu ne anlama geliyor?"

"Kahve ister misin?" Koltuğunda hareketlendi.

"Hayır."

Koltuğuna geri oturdu.

"Bizim kötü durumumuzla Marcie'nin ne ilgisi var?"

"Hiç. Sadece..." Chase zoraki güldü. "Bize yardım etmeyi teklif etti."

"Yapma Chase, şu an ihtiyaç duyduğumuz en son şey ödenmesi gereken yeni bir borç."

"Şey... aslında bize borç vermeyi teklif etmedi. Daha ziyade yatırım olarak düşünüyor."

"Yani şirketten pay mı almak istiyor? Ortak mı olacak?" Lucky koltuğundan kalkıp volta atmaya başladı. "Bir başka ortak istemiyoruz, değil mi? Bu konudaki fikrini değiştirmedin ya?"

"Hayır."

"Güzel. Çünkü ben de değiştirmedim. Büyükbabam ve babam şirketin aile içinde kalmasını isterdi. Marcie'nin inceliğine şaşırdım ve ilgisine saygı duyuyorum, ama umarım ona aile dışında hiç kimseyi şirkete ortak etmediğimizi izah etmişsindir."

"Evet, ettim ama..."

"Bir dakika," dedi Lucky ortalıkta dört dönerek. "Düşmanca bir manevrayla yönetime el koymak mı istiyor yoksa? Banka borcumuzu ödeyip hoşumuza gitse de gitmese de şirkete yerleşmeyi düşünmüyor, değil mi? Vay canına, bunu hiç düşünmemiştim."

"Marcie de öyle. En azından bildiğim kadarıyla," dedi Chase. "Tamamen farklı bir teklifte bulundu."

Lucky, elleri belinde ağabeyinin yüzüne baktı. "Tam olarak ne teklif etti?"

Lucky'ye doğruyu söylemekten başka yapacağı bir şey yoktu. Eğer Marcie bu kadar cesur olabildiyse, kendisi de olabilirdi. "Bana evlenme teklif etti."

"Efendim?"

"Evlenme."

"Kime?"

"Bana," diye cevap verdi Chase aksice. "Sen kime olduğunu düşünmüştün?"

"Ben düşünecek durumda değilim."

"Pekâlâ, bana evlenme teklif etti."

"Marcie Johns sana evlenme mi teklif etti?"

Chase, "Sabahtan beri ne söylüyorum ben?" diye bağırdı.

"Buna inanmıyorum."

"O halde inansen iyi edersin."

Lucky donakalmış bir halde ağabeyine bakıyordu. Sonra şüpheyle gözlerini kıstı. "Bir dakika. O sırada neredeydiniz? İkiniz ne halt yiyordunuz?"

"Düşündüğün gibi değil. Kahve içip çikolatalı kurabiye yiyorduk."

"Yani ikiniz..."

"Hayır!"

Lucky kendini tekrar koltuğa bıraktı. Lucky uzun bir sessizlik boyunca ağabeyini süzdü ve Chase bakışlardan kaçmak için ayağa kalkmak zorunda kaldı. Lucky sonunda, "Ciddi miydi?" diye sordu.

"Öyle görünüyor."

"Vay canına," diye mırıldandı Lucky, hâlâ dehşet içinde görünüyordu.

"Tüm gerekçelerini sıraladı. Dostluk, istikrar, o gibi şeyler... ve tabii ki, para."

Lucky şaşkınlıkla başını salladıktan sonra gülmeye baş-

ladı.

"Buna inanamıyorum. Para karşılığı sana evlenme mi teklif etti?"

"Eh, sayılır. Onun gibi bir şey."

"Akıl alır gibi değil! Duyduğum kadarıyla iş söz konusu olduğunda hatun tam bir çetin ceviz, ama böyle bir şey yapacağı kimin aklına gelirdi? Sen ne dedin? Yani, demek istediğim," -bir an sustu ve göz kırptı- "hayır dediğini düşünüyorum."

"Evet, aynen öyle dedim."

Bu kez Chase ayağa kalkmış volta atıyordu. Bilemediği bir sebepten dolayı Lucky'nin kahkahası onu rahatsız etmişti. Marcie'yi savunma ve yaptığı teklifi haklı gösterme ihtiyacı duydu.

"Alay etmeni gerektirecek bir şey yok," dedi alıngan bir tonda. "Bu yaptığı karşımda çırılçıplak soyunmaktan bile daha fazla yürek isterdi."

Lucky, ağabeyinin kolunu tutup yanında ayağa kalktı. "Chase, düşündüğünü düşündüğüm şeyi düşünüyor olamazsın."

Chase kardeşinin inanamayan gözlerine bakıp, "içinde bulunduğumuz batakta çıkmanın tek yolu bu," dediğine kendi bile inanmadı.

Lucky bir süre sessizce ona baktı, sonra bildik, asabi haliyle tepki gösterdi. Yüzünü Chase'in yüzüne yaklaştırarak burnundan soludu.

"Aklını mı kaçırdın? Son aylarda tükettiğin viskiler bey-

nini mi uyuşturdu? Yoksa şu boğanın çiftesi beyninin gri bölgesini mi pelteleştirdi?"

"Bu çoktan seçmeli bir soru mu?"

"Ben şaka yapmıyorum."

"Ben de öyle!" Chase kardeşinin elini itip ondan uzaklaştı. "Bir düşün. Tanya öldüğünden beri yaptığım olumlu tek bir şey söyleyebilir misin? Hayır. Hiç kimse söyleyemez. Yüzüme karşı gerekeni söyledin. Yokluğum şirketi iflas noktasına getirdi."

"Bu ticari düşüşün senin özel hayatınla bir ilgisi yok!" diye haykırdı Lucky. "Ne senin yokluğun ne de başka bir şey; sadece petrol piyasası çöktü."

"Ama evin büyük oğlu hâlâ benim," diye tartışmayı sürdürdü Chase, işaret parmağıyla art arda göğsüne vurarak. "Hesap vermekten sorumlu olan benim, Lucky. Eğer Tyler Sondaj tarihe karışırsa, kalan hayatımda bunun vicdan azabıyla yaşarım. Bunun olmasını engellemek içinse elimden gelen her şeyi yaparım."

"Sevmediğin bir kadınla evlenecek kadar mı?"

"Evet. Gerekirse bunu yapabilecek kadar."

"İki sene önce bizi bu durumdan kurtaracak olan Susan Young'la evlenmeme izin vermiyordun. Şimdi böyle aptalca bir şey yapmana izin verir miyim sanıyorsun?"

"Bu konuda söz hakkın yok."

Birdenbire Marcie'nin planının ateşli bir savunucusu olduğunu fark etti. Ne zamandan beri böyleydi? Bilinçaltı gece boyunca bu konuyla uğraşmış olmalıydı. Yataktan kalkma-

dan az önce bu fikrin o kadar da işe yaramaz olmadığına karar vermişti.

Lucky bir dizi uygunsuz şey söylemişti. "Tanya'nin ölümünü henüz atlatamadan başka bir kadınla nasıl ilişkiye gidersin, Chase?"

"Kimseyle ilişkiye girmeye niyetim yok. En azından duygusal anlamda ve Marcie bunun farkında. Hâlâ Tanya'ya âşık olduğumu biliyor ve sadece refakatçi olmak istiyor."

"Saçma. Hiçbir kadın refakatçi olmak istemez."

"Marcie hariç. O, romantik tiplerden değil."

"Öyle mi, peki neden değil? Ben sana söyleyeyim, çünkü o son çare olarak kendine koca satın almak isteyen bir kız kurusu."

"O kız kurusu falan değil." Daha on iki saat önce kendisini eğlendiren düşüncelerin Lucky tarafından dile getirilmesi onu çileden çıkartmıştı. "Marcie kadar başarılı bir kadının onun başarısını hazmedebilecek bir erkek bulması hiç kolay değil." Bu argüman bir anda aklına gelmiş ve onu fazlasıyla memnun etmişti.

"Pekâlâ, şu an için bunu unut," dedi Lucky. "Şöyle düşün: Muhtemelen kendine temiz bir vicdan satın almak istiyor. Unutma, sevgili karın öldüğünde arabayı o kullanıyordu," diye ekledi.

Öfkeden Chase'in beti benzi attı. Gri gözleri barutun soğuk parlak rengine dönüştü. "Kaza Marcie'nin suçu değildi."

"Bunu biliyorum, Chase," dedi Lucky sabırla. "Sen de biliyorsun. Herkes biliyor. Peki, o biliyor mu? Bununla yüz-

leşebilmiş mi? Kendinden kaynaklanıyor bile olsa, suçluluk duygusunun ezikliğiyle hayırseverlik yapıyor olabilir mi?"

Chase konuşmadan önce bir süre Lucky'nin bu sözlerini düşündü.

"Öyle bile olsa ne fark eder? Evlilik ikimizin de çıkarına olacak. İkimiz de istediğimizi elde edeceğiz. Tyler Sondaj borçtan kurtulacak, Marcie bir kocaya ve temiz bir vicdana kavuşacak."

Lucky ellerini kuşkuyla havaya kaldırdı, sonra bırakarak bir tokat sesiyle kalçalarına inmesine izin verdi.

"Bu kadından hiç hoşlandın mı, Chase?"

"Evet çok," dedi dürüstçe. "Her zaman iyi arkadaşlık."

"İyi arkadaş. Harika!" Lucky'nin nefreti yüzünden okunuyordu. "Onunla yatmak istiyor musun?"

"Bu konuyu düşünmedim."

"Düşünsen iyi olur. Eminim o düşünmüştür. Şüphesiz seks de pazarlığın bir parçasıdır." Lucky düşüncesini vurgulamak için Chase'in geçici sessizliğinden yararlandı. "Her gece farklı bir sürtükle yatmakla her gün yüz yüze baktığın biriyle yatmak aynı şey değil."

"Kadınlarla ilgili verdiğin ders için teşekkürler, küçük kardeşim," dedi Chase dudak bükerek. "Nasihat gerektiğinde başvurmak üzere not edeceğim."

"Lanet olsun, Chase. Sadece düşünmeni sağlamaya çalışıyorum. Banka borcunu hemen ödeyeceksin ama ömür boyu Marcie'ye mahkûm olacaksın. Tabii anlaşmanın üstüne düşen kısmını yerine getirdikten sonra ondan kurtulmayı dü-

şünmüyorsan."

"Böyle bir şey asla yapmam!"

"Ama hâlâ Tanya'yı sevdiğini söyledin."

"Öyle."

"O halde Marcie'yle yatağa her girişin mecburiyetten ya da daha kötüsü acımdan olacak. Bir çeşit sadaka..."

"O cümleyi tamamlayacak olursan seni yere sererim."

Chase'in dimdik işaret parmağı dosdoğru kardeşinin dudaklarına yönelmişti. "Onun hakkında bu şekilde konuşma."

Lucky sendeleyerek geri çekilip şaşkınlıkla ağabeyine baktı. "Onu savunuyorsun, Chase. O halde zaten kararını vermişsin, değil mi?"

Chase o an farkına vardı ki, kardeşi haklıydı.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Geldiğin için teşekkürler, Pat."

Laurie Tyler, Şerif Pat Bush'u mutfğa buyur etti. Pat "arka kapı misafiri" idi. Ön kapıya gidip zili çalacak olsa Laurie bunu hakaret olarak algıladı. Tüm evliliği boyunca Pat, kocası Bud'ın ve kendisinin çok iyi dostu olmuştu. Bud yıllar önce kanserden ölmüştu ama Pat değişmez bir aile dostu olarak kalmıştı. Her ihtiyaç anında ona güvenebilirlerdi. Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Neler oluyor? Aradığında sesin kötü geliyordu." Kah-verengi keçeden yapılmış Stetson şapkasını mutfak masasının üstüne koydu, üniforma paltosunu çıkarıp iskemlenin arkalığına geçirdi. Laurie önüne bir fincan kahve itti. "Teşekkürler. Sorun nedir, Laurie?"

"Chase evleniyor."

Fincan Pat'in dudaklarına ulaşmıştı bile. Laurie'nin sözleriyle irkilince istemsiz bir yudum aldı, sıcak kahve dilini

yaktı. "Evleniyor mu?" diye haykırdı.

"Aynen. Pat, öyle üzgünüm ki ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kiminle evleniyor? Ona evlat verdiğini iddia eden bir koca avcısı ya da ona benzer bir şey mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi üzüntüyle başını sallayarak.

Saçları açık renkti. Bir zamanlar sarı olan saçlar beje dönmüş ve aralarına beyazlar serpilmişti. Kısa kesilmiş ve modaya uygun taranmıştı. En az on yaş genç gösteriyordu. Akranlarını hasedinden çatlatan ince bir vücudu vardı, mavi gözleri ise canlı ve ıslık ıslık. Oysa şimdi, en büyük çocuğunun üzüntüsüyle renkleri solmuştu.

"Marcie Johns'la evleniyor."

Şaşırtıcı açıklamalar art arda geliyordu. Sıcak kahve Pat için tehlikeli olmaya başladığından, fincanını masaya koydu. "Marcie Johns," diye fısıldadı. "Vay canına. İşe bak."

"Değil mi?"

"Nereden çıktı bu?"

Laurie ona Chase'in yaralandıktan sonra Marcie tarafından Fort Worth'dan getirilmesinden başlayarak, o gün öğleden sonra Chase'le yaptığı telefon konuşmasına kadar her şeyi harfi harfine anlattı.

"Yarından sonra Yargıç Walker'in resmi konutunda evlenmek istediğini söyledi. Eğer katılmak isterse ve birkaç dersi kaçırmayı göze alabilirse Sage'in kasabayı terk etmemesini önerdi. Marcie, ailesinin tören için Houston'dan gel-

meşini istiyormuş. Aradaki yolların temizlenmesi konusunda endişeleri varmış."

"Yollar mı? Karısının ölümünden sonra geçen iki yıllık içki âleminin ardından evlenmeye karar verip bir de yolları mı merak ediyor?"

"Benim görüşüm bu," dedi Laurie. Sesi heyecandan çatlıyordu. "Ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum."

Pat nasırlı eliyle yüzünü sıvazladı. Yuvarlak yüzü, al yanaklı bir adamdı ama yakışıklı denebilirdi. Kahverengilerle aynı sayıda beyaz saç olmasına rağmen saçları hiç dökülmemişti. Yıllar boyunca Milton Point'teki pek çok kadın onun için yanıp tutuşmuştu. Birkaçıyla flört etse de, işine olan bağımlılığı yüzünden bekâr kalmıştı. Tyler ailesinin çocuklarını neredeyse kendi çocukları gibi sahiplenmişti. O yüzden Laurie'nin Chase'le ilgili endişelerini paylaşıyordu. Genç adamın karısı öldüğünde nasıl acı çektiğini biliyordu.

"Onunla konuşmamı ister misin, Laurie?"

"İşe yaramaz," dedi üzüntüyle. "Lucky bu sabah onunla konuşmaya çalışmış. Söylediğine göre evlenmemesi konusunda onu ikna etmeye çalıştıkça Chase inatlaşıp en doğru şeyi yaptığını söylüyormuş."

"Doğal olarak Sage'e söylediğimde pek çok katı fikir öne sürdü. Ağabeyine bir şey söylemeyeceğine dair ölüsünün üstüne yemin ettirmek zorunda kaldım. Neler söyleyebileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Kimse durumdan hoşnut değil, ama tam Chase geri dönmüşken bu yüzden ailenin arasının bozulmasını istemem."

Bir daha açmamak üzere kapılan üstümüze kapatabilir." Gözlerine yaşlar dolmaya başladı.

Pat masanın üstünden uzanıp Laurie'nin ellerini kavradı. "Chase'in Bayan Johns'u bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum."

Laurie bir mendille gözlerini kuruladı. "Aynı sınıfta okumuşlardı. Liseden mezun olduktan sonra onun ailesi Houston'a taşındığı için görüşemediler. Tanya ölümünden hemen önce ev bakmaya başlayana kadar bir araya gelmemişlerdi.

"Beni yanlış anlama, Pat. İtirazım Marcie'ye değil. Ben sadece kelimeyle muhteşem. Son derece güzel bir kadına dönüşmüş ve inanılmaz zeki." Güzel yüzünü somurttu. "O yüzden böyle bir işe kalkışmasını aklım almıyor."

"Ben konuyu kaçırdım."

"Lucky'nin dediğine göre, evlenme teklifi Marcie'den gelmiş. Başka bir açıklaması yok."

"Hadi ya!"

Laurie, Lucky'nin kendisine anlattığı her şeyi Pat'e sayıp döktü.

"Onunla parası için evleniyor," diye tespit etti Pat, konuşma bitince. "Bunu Tyler Sondaj'ı kurtarmak için yapıyor."

"Öyle görünüyor. Üzüntümün sebebi de bu. Bilinçli ya da bilinçsizce, Bud ve ben Chase'e böyle bir sorumluluk duygusu aşıladık. Her şeye çok içerliyor, herkesin yükünü üstlenmeye çalışıyor."

"Evin en büyük çocukları için bu kaçınılmazdır, Laurie."

"Biliyorum, ama Chase bunu abartıyor. Tanya öldükten sonra, o gün onunla beraber gitmediği için hep kendini suçladı, sanki gitmiş olsa ölümüne engel olabilecekmış gibi."

"Bu çok saçma."

"Evet ama, Chase böyle biri işte. Herkesin sorununu kendine dert eder. Muhtemelen son on sekiz aydır şirketteki sorumluluğunu bıraktığı için de kendini suçluyor. Sorunu çözme yöntemi de bu işte. Eve dönüşüyle hayatında yeni bir sayfa açılacağını düşünmüştüm. Bu hale dönüşeceğini hiç hesaba katmamıştım."

"Tyler Sondaj'ı kurtarmak için kendini ömür boyu mutsuzluğa mahkûm ediyor. Üstelik buna Marcie'yi de alet ediyor. Marcie'nin davranış sebebini çözebilmiş değilim, ama Chase'in hâlâ Tanya'ya âşık olduğunu çok iyi biliyorum. Tıpkı Bud ve ben gibi. Öldüğünden beri onu sevmekten hiç vazgeçmedim."

Pat yavaşça ellerini Laurie'nin ellerinden çekti. Sessizce oturup bir süre ağlamasına izin verdikten sonra, "Bu konuda ne yapmamı istiyorsun, Laurie?" diye sordu.

Laurie başını kaldırıp sulu gözleriyle Pat'e gülümsedi. "Şu an yaptığın gibi beni her zaman dinlemenden başka bir şey istemiyorum. Biriyle konuşmaya çok ihtiyacım var. Devon son zamanlarda kendini pek iyi hissetmiyor; bu da beni üzen bir başka sorun. Lucky burnundan soluyor, öfke nöbetleri geçirip küfrederek avucunu yumrukluyor. Sage ezberle konuşuyor ve söyledikleri daha fazla sıkıntıdan başka işe yaramıyor. Konuşmak için senin gibi güvenilir birine ihtiyacım

var."

Pat kederle gülümseyerek göbeğini sıvazladı. "İşte o benim. Güvenilir. Her zaman hizmetinizdeyim. Ölmeden önce Bud'a çocuklara göz kulak olacağıma dair söz verdiğimi biliyorsun. Chase'i yakasından tutup biraz öğüt vermeye, olmazsa iyi bir zılgıt çekmeye niyetim var. Hiçbir sebep olmasa bile sana bunları yaşattığı için bunu yapmalıyım."

"Muhtemelen o da sana zılgıt çekecektir." Hafifçe içini çekti. "Artık çocuk değiller Pat. Kendi kararlarını kendileri veriyorlar ve bu konuda yapabileceğim fazla bir şey, hatta hiçbir şey yok; çok büyük bir hata yaptıklarına inansam bile."

Sevgili dostunun yüzüne baktıkça Laurie'nin yüzündeki narin gülümseme giderek soldu. "Ah Pat, sence Chase bunu neden yapıyor?"

Yargıç Walker'ın resmi konutunun önünde Chase kendine bunu neden yaptığını soruyordu.

Son iki gün öylesine telaşlı geçmişti ki, gerçekleri tam olarak idrak edecek fırsatı olmamıştı. Belki de üstünde fazla düşünmemek için, farkında olmadan telaş yaratan kendisiydi.

Marcie kararını umduğundan daha sakin karşılamıştı. Lucky'le tartıştıktan sonra Marcie'nin emlak ofisine gitmiş, üstünde cart yeşil bir elbise ve mor tayt olan Esme onu karşılamıştı. Marcie içerideki ofiste haftalık emlak dergilerini gözden geçiriyordu.

Esme çekildikten sonra, "Sanırım dün gece parlak bir

fikrin vardı, Marcie. Hadi evlenelim," dedi Chase.

Marcie'nin kollarını boynuna dolayıp onu öpücüklere boğmasını, gözyaşları sel olup akarken binlerce kere teşekkür etmesini beklemiyordu. Ayağına kapanıp sonsuz sadakat yemini etmesini de beklemiyordu.

Yine de tokalaşmaktan biraz daha fazla bir coşku bekliyordu.

Chase, "Bu konuda el sıkışmadan önce bir şartım var," dedi. Marcie hızla derin bir nefes alıp tuttu; ya da Chase öyle zannetti, çünkü yüzündeki sükûnet değişmemişti. "Tyler Sondaj'a yatırdığın her kuruşu geri alacaksın."

"Bu önemli değil."

"Benim için önemli. Bu evliliğin gerçekleşmesi için de önemli. Kabul etmezsen anlaşma da olmaz. Seneler sürebilir, ama paranı geri alacaksın."

"O para bizim paramız olacak Chase, ama sen böyle düşünüyorsan böyle olsun."

Anlaşmalarını romantizmden tamamen uzak bir tokalaşmayla pekiştirmişlerdi. O noktadan itibaren olaylar hızla gelişmişti. Ailelerine haber vermişler ve yargıcın takviminden randevu almışlardı.

Daha uygun bir tarihe ertelenebileceği halde, Chase evlendiği günden beri Tanya'yla yaşadığı daireyi hemen boşaltmıştı. Ölümünden birkaç hafta sonra Tanya'nin ailesi gelmiş ve Chase'in istemediği her şeyi dağıtmışlardı. O yüzden bu konuda uğraşması gereken bir şey kalmamıştı.

Kendi eşyalarını toparlayıp Marcie'nin evine taşınması

fazla zamanını almamıştı. Aslında oraya taşınması kaçıp kurtulma tasarılarına - belki de böyle bir şeyi yapma sebebine, nokta koymuştu. Artık geriye dönüş yoktu.

Taşınma sürecinde tek bir tuhaf an yaşanmıştı.

"Burası benim yatak odam," diye büyük, konforlu bir odanın kapısını açıp göstermişti Marcie. Yatağın arkasındaki duvar, yatak takımları ve perdelerle uyumlu bir kumaşla kaplanmıştı. Yatak odası evin diğer bölümleri gibi katı bir çağdaş tasarımı yansıtmıyordu. İç bayıltmadan ve aşırı süse kaçmadan, ama kadınsı bir havada döşenmişti. Sıcaklığın ve ferahlığın keyifli bir karışımıydı.

Chase'in gözleri yatağa kaydı ve tedirgin oldu. "Benim odam nerede?"

"Orada."

Başıyla koridorun diğer tarafındaki kapalı kapıyı işaret etti. Chase eşyalarını o odaya yerleştirdi. Marcie yatak odalarını paylaşma konusunda herhangi bir imada bulunmayınca, Chase rahatlamıştı. Ona hayır demek zorunda kalmayacaktı.

Lucky onunla yatma konusunu açtığından beri Chase bunu uzun süre düşünmüştü. Açıkça söylemese de, Marcie'nin cinsel bir beraberlik umduğu aşikârdı. Başlangıçta Kaz Kafalı Johns'la çıırılçıplak tepiştiklerini hayal bile edemedi, ancak giderek bu düşünceye kendini alıştırınca, bunun o kadar da kötü olmayacağını düşündü.

Çekici bir kadındı. Kendisi ise sağlıklı cinsel dürtüleri olan bir erkekti. Pragmatik bir görüş açısıyla bakıldığında,

fazla zorlanmadan onunla düzenli seks yapabileceklerini düşündü.

Bir yatak odasını paylaşmak ise, karısına özel bir mahremiyetti. Her ne kadar yasal olarak Marcie'ye bağlılık yemini etmek üzere olsa da, kalbinde Tanya sonsuza kadar onun karısı olarak kalacaktı. Marcie'yle zaman zaman bir yatağı paylaşabilirdi, ama daima başka bir odada uyuyacaktı.

Apartman dairesini boşaltmanın yanı sıra kan testleri yaptırması, satın alma lisansı çıkartması, kardeşiyle tartışması, annesini ikna etmesi, çok bilmiş ağzını Chase'in akıl sağlığı konusunda bir kez daha açacak olursa kız kardeşini katletmemek için kendini tutması ve koyu renk bir giysi alması gerekiyordu.

Havanın da izin vermesiyle Marcie'nin ailesi bir gece önce gelmiş, onu ve tüm ailesini Milton Point Country Club'ta yemeğe götürmüşlerdi. Tek çocuklarının nihayet evleniyor olmasıyla havalara uçtukları belliydi. Kalan hayatını kız kurusu olarak yaşamayacağı için öyle rahatlamışlardı ki, bu durumdan Marcie adına Chase utanmıştı. Masada onlardan başka mutlu yüz yoktu.

Gergin ortamı neşelendirmek için Laurie kendi adına elinden geleni yapmıştı. Manevi destek sağlamak adına Pat Bush da oradaydı. Muhabbetin kesildiği anlarda Devon araya girmiş ama gerginliğini inanılmaz bir iştaha dönüştürerek pek çok şakanın hedefi haline gelmişti.

Katledilme korkusuyla Sage görüşlerini kendine saklamıştı. Gecenin sonunda vedalaşmak için müstakbel görüm-

cesini kucakladığında, Marcie mihraba yürüyecek bir gelinden çok darağacına yürüyecek idam mahkûmuna benziyordu.

Lucky, terbiyeli konuşmasına karşın vücut diliyle kafasından geçenleri etrafa yansıtıyordu. Ağabeyinin korkunç bir hata yaptığına inandığı çok belliydi.

Chase yanında duran kadına baktığında bunların gerçek olup olmadığını merak etti. Aslında Marcie hoş bir kadındı. İşin doğrusu, çok güzel görünüyordu. Beyaz, yünlü bir elbise giymişti. Ismarlama çizgileriyle, yumuşak ve gelinsi bir havası vardı. Saçlarını tepesinde toplamış, önünde burnuna kadar inen tülü olan küçük bir şapka takmıştı. Tülün arkasında gülümseyen mavi gözleri ıslı ıslıldı.

"Sinirli misin?" diye sordu Chase'e.

"Gerginim," dedi. "Kıyafeti üstüme göre düzelttirecek vaktim olmadı. Çok dar."

Elini uzatıp omuzlarında gezdirdi. "Bu kadar geniş omuzlu olmanın bedeli."

Chase refleksle zıpladı, ama bunun nedeni Marcie'nin beklenmedik kadınca dokunuşu mu yoksa mübaşirin yargıcın hazır olduğunu söylemek için o anı beklemiş olması mıydı, bilemedi.

Gelin ve damat, Marcie'nin ailesi, tüm Tyler sülalesi ve Pat Bush, yargıcın panolarla kaplı, dingin kabul salonuna doğru tek sıra halinde yürüdüler.

Bir anılar zinciri, Chase'in düşüncelerini Tanya'yla evlendikleri mumlarla ışıklandırılmış sevimli kiliseye sürük-

Hep Aşk Vardı

ledi. İlk sıralarda Tanya'nin kalabalık ailesi oturuyordu. Mutlu bir olaydı, ama annelerin ikisi de Tanya'nın kendi elleriyle hazırlayıp onlara hediye ettiği zarıf mendillere ağlamışlardı.

Düğüne katılanlardan hiçbiri onların aşkından şüphe edemezdi. Beyaz gelinliği içinde mihraba doğru süzülürken, Tanya nefes kesecek kadar güzeldi. Ölüm onları ayırana kadar sevgi ve sadakat yemini etmişlerdi...

"Sen Chase, Marcia Elaine Johns'u yasal eşin olarak kabul ediyor musun? Yaşadığınız sürece onu sevecek, koruyacak ve saygı gösterecek misin?"

Soru Chase'i hayal dünyasından koparıp acımasızca gerçek dünyaya savurdu. Merakla kendisini süzen yargıca baktı ve sonra bakışlarını umutla bekleyen Marcie'ye çevirdi.

"Ediyorum."

Yargıç aynı soruları Marcie için de tekrarladı. Marcie yumuşak ve dingin bir sesle cevap verdi. Bir önceki gün beraber aldıkları basit altın halkaları karşılıklı alıp verdiler. Yargıç, onları karı koca ilan ettikten sonra Chase'e döndü. "Gelini öpebilirsin."

Ve Chase'in yüreği tökezlemeye başladı.

Tanya'nin ölümünden beri sayısız kadınla yatmıştı ama birini bile öpmemişti. Ağızların birbirine karışması, dişi bir beden içinde doyuma ulaşmaktan çok daha kişisel ve mahrem geliyordu. Öpüşme yüz yüze, göz göze yapılan bir eylemdi ve iki tarafında katkısı gerekiyordu.

Geline dönüp omuzlarını ellerinin arasına aldı. Başını bir parça aşağı indirdi. Marcie'nin gözlerine bakamıyordu

Çünkü o gözlerdeki endiŖe ve kınamayı görmek istemiyordu. O yüzden dudaklarına konsantre olmaya alıŖtı. Dudakları biçimliydi ve Tylerların meyve bahçesindeki Ŗeftalilerin hasat zamanı aldıkları renkteydi. YumuŖacık görünüyorlar, hafifçe titriyorlardı.

Uzanıp dudaklarıyla onun dudaklarına dokundu. Onu meraklandırarak kadar uysal, ürkütecek kadar baŖtan ıkarıcıydılar. İlk d Ŗ ncesi baskın geldi, dudaklarını birazcık daha bastırdıktan sonra hızla geri çekildi. Marcie gülümseyince, o da ruhsuzca gülümsedi.

Neyse ki, Marcie'nin annesi hızla ona sarıldı. Bay Johns coŖkuyla elini sıkarak onu küçük ailelerine kabul etti. Yeni kayınvalidesine uygun bir Ŗeyler söylemeye alıŖırken farkında olmadan dudaklarını yaladı... ve orada Marcie'nin tadını hissederek sarsıldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Seninkiler Houston'a ne zaman dönüyorlar?"

"Yarın sabah."

Chase, Marcie'nin kürk ceketini çıkarmasına yardım etti ve kapısının iç tarafındaki askıya astı... artık *ikisinin* olan kapı. "Neden acele ediyorlar? Neden birkaç gün çevrede vakit geçilmiyorlar?"

"Emekli olduklarından beri tek yaptıkları şey golf oynamak. Golf tarihlerini kaçırmak istemiyorlar. Ayrıca, burada olurlarsa halayımıza gölge düşüreceklerini düşünüyorlar."

"Oh." Takımının ceketinden kurtulup rahatladı. Mutlulukla kollarını esneterek omuzlarını kütürdetti. Kravatının düğümünü gevşetirken, "Şampanyayı açmamız gerekiyor mu?" diye sordu.

"Neden olmasın?" Neşesi zorlama gibiydi. Şapkasını çıkarıp sehpanın üstüne bıraktıktan sonra kadehleri almaya gitti. "Devon ve Lucky'nin bunu vermeleri büyük incelik. Özel-

likle evliliğimize bu kadar karşıyken."

"Neden böyle söyledin?" Mantarı patlatarak şampanyayı kendisine uzatılan kadehlere boşalttı.

"Şaka mı yapıyorsun? Hoşnutsuzluğunu görmemek için kör olmak lazım. Bana her bakışında kaşlarını çatıyor."

"Kaşlarını çattığı sen değilsin, benim. Tereddütlerinin seninle hiçbir ilgisi yok. Hayatı ikimize de zindan edeceğimden korkuyor."

"Edecek misin?"

Bakışları birleşti. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmış olsa da, Chase bu sorunun hoppa ya da cilveli bir anlamı olmadığından emindi. "Etmemek için elimden geleni yapacağım, Marcie."

"Bu kadarı bana yeter." Kadehini onunkiyle tokuşturdu. Bakışlarını kaçırmayarak soğuk ve keskin şampanyayı yudumladılar. "Aç mısın?" diye sordu Marcie.

"Sayılır."

Arkasını dönerek mutfağa yürüdü. Marcie uzaklaşırken, Chase üstündeki eteğin kalçalarına ne kadar iyi oturduğunu fark etti. Bacakları da düzgündü. Kravatını biraz daha gevşetti ve içerinin neden o kadar sıcak olduğunu merak etti.

Zihnini giderek artan tedirginliğinden uzaklaştırmak için gevezelik etmeyi tercih etti. "Üstelik Lucky ne yüzle benim eş seçimimi eleştiriyor anlamıyorum. Tanıştıklarında Devon evliydi."

"Hatırlıyorum. O dönemin büyük skandallarından biriydi. Kundaklama suçuyla ilgili tek tanığı geceyi birlikte geçirdi."

diği evli bir kadındı."

"Hafifletici sebepleri vardı."

"Biliyorum. İkisini bir arada gören hiç kimse birbirleri için yaratıldıklarından kuşku duyamaz." Buzdolabının kapasını açınca bir çığlık attı. "Aman Tanrım! Chase, bak!" Elinde selofanla kaplı, içi meyve, peynir, çikolata ve hatta jambonla dolu kocaman bir sepet vardı.

"İçinde bir kart var." Beyaz zarfı açıp yüksek sesle okudu: "Mutluluğunuz için en iyi dileklerimizle. Annen ve Sage'den. Ne kadar hoş, değil mi?"

Marcie bar tezgâhının üstünde selofanı açmaya çalışırken Chase yanma gidip ona eşlik etti. "Evet, gerçekten çok hoş."

Kız kardeşine karşı müteşekkir hissediyordu, çünkü kendisini bağışlanamaz bir pot kırmaktan kurtarmıştı. Günün erken saatlerinde Marcie için ne çeşit bir aranjman düşündüğünü sormuştu. Chase utanarak bir buketin aklının köşesinden bile geçmediğini itiraf etmişti.

Panikleyen Sage bu konuyla ilgileneceğini söylemişti. İki saat sonra ve tam zamanında beyaz güller, beyaz zambaklar ve karanfillerden oluşan ve Marcie'nin az önce özenle hediye sepetinin yanına yerleştirdiği bir gelin çiçeğiyle geri dönmüştü.

Görünen o ki, çiçekçiye koşturmak Sage'in onun adına hallettiği tek ayak işi değildi. Sepeti boşaltırken Marcie'nin yüzündeki mutluluğu görerek, annesine ve kız kardeşine ince düşünceleri için bir kez daha minnet duydu.

"Bizimkiler buradayken getirmiş olmalılar. Ben kuaföre gittiğimde. İşte, biraz peynir ister misin?" Chase'in ağzına doğru bir parça İsviçre peyniri uzattı. Parmaklarının dudaklarına anlık dokunuşuyla midesi burkuldu.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil. Yeni evliler bunu genellikle düğün pastasıyla yaparlar."

"Bir pasta yaptırmalıydık."

"Sorun değil. Geleneksel olmayan şeylerden hoşlanırım." Gülümsüyordu ama Chase, Marcie'nin sesinde bir hüznü hissetti. Hüzün belirtisi yerini hemen tebessüme bıraktı. "Her lokmayı ben yedirecek olursam aç kalırsın. Neden ateşi yakmıyorsun? Ben de bu esnada ikimize birer tabak hazırlarım. Öğlen bir şey yiyemeyecek kadar gergindim."

Ateş bütün parlaklığıyla yanmaya başladığında, Marcie elinde içi krakerler, peynir, meyve dilimleri ve jambonla dolu iki tabakla yanma geldi. Ayakkabılarını ve ceketini çıkarıp yetmiş iki saat önce ona evlenme teklif ettiği koltuğun rahatlığına gömüldü.

Güneş, günlerdir ilk kez o gün öğle vakti yüzünü göstermiş ve Chase bunu hayra yormuştu. Şimdi ise giderek ufka doğru yaklaşmış ve camlardan yansıyan gökyüzü koyu bir eflatun renge bürünmüştü. Ay cömertçe parlıyordu, ama yaydığı ışık soğuk ve kırılıyordu.

İçeride ise tam tersine kor gibi parlayan ateşle sarmalanmış, sıcacıktılar. Chase, Marcie'nin hazırladığı tabaktan atıştırırken onun şöminenin alevleri kadar parlak olduğunu

fark etti. Fildişi rengindeki eteği ve bluzu, içine gömüldüğü deri koltukla neredeyse aynı renkteydi. Tek renkli arka fon, saçlarının parlaklığını iyice pekiştiriyordu. Yumuşacık görünen bluzunun ipek olduğunu tahmin etti. Vücudunu davetkâr ama alçakgönüllü bir biçimde sarmalamıştı.

"Chase?"

Chase, Marcie'nin kuşkulu sesiyle gözlerini göğüslerinden ayırabildi.

"Hımm?"

"Üstümde giysiler yokken neye benzediğimi mi merak ediyorsun?"

Chase, ağzı bir karış açık şekilde öylece kalakaldı. Sonra kendisiyle alay ederek gülümsedi. "Galiba bilinçaltımda öyle yapıyordum. Bilinçli olarak ise alevlerin önünde ne kadar güzel görüldüğünü düşünüyordum. Bütün renklerin uyumlu. Hatta gözlerin bile. Alevin içindeki maviyle aynı renk."

"İltifat peşinde değilim."

"Biliyorum."

Tabağını kenara bırakıp Chase'in tekrar doldurduğu şampanya kadehine uzandı. Köpüklü şaraba bakarken, "Üstümde giysiler yokken neye benzediğimi hiç merak ettin mi?" diye sordu. Cevap verme fırsatı bırakmadan aceleyle ekledi. "Sorun değil. Merak etmediğini biliyorum." Şampanyasından çabucak bir yudum aldı. "Aslında mera ettim."

"Ettin mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Galiba on birinci sınıftaydık. Yıl sonuydu. Ödül günü. Bir sürü ödüllerinden birini almak üzere sahneye çıkmıştın. Ben de sınıf başkanı olarak sahnede oturuyordum. Salonun arkasındaki spot ışığının tam önünden geçiyordun. Saniyeler boyunca siluetin göründü ve senin profilini tespit ettim. Hatırlıyorum da, bunu alışkanlık haline getirmiş on yedi yaşında azgın bir delikanlı olarak seni çıplak hayal ettim."

Marcie derin, genizden gelen bir kahkaha attı. "Farkına vardın mı bilmem." Şaşkın ifadesi onu tekrar güldürdü. "Tam olarak nerede oturduğunu biliyorum. Önünden geçerken göğsümü bilerek çıkarmıştım."

"Şaka yapıyorsun?" Başını salladı. "Neden?"

"Sanırım dikkatini çekmeye çalışıyordum. Pek işe yaramadı ama." Eteğindeki olmayan kırıntıları silkeledi. "Çıplakken nasıl görüldüğümü keşfedecek kadar meraklı değildin."

"Şey, o zamanlar biriyle çıkıyordum. Sanırım Linda..."

"Hayır. Debbie Aldrich."

"Ah, tabii. Debbie. O yaz daha son sınıfa başlamadan ayrılmıştık."

"Ve sen de Lorna Fitzwilliams la flört etmeye başlamıştın."

Başını salladı. "Bütün bunları nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"Hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. Şampanyasını tükettikten sonra deri koltuğundan kalktı. "Biraz çikolata ister misin, yoksa yarına mı bırakalım?"

"Yarına bıraksak iyi olur. Çok doydum."

Küçük bir kız gibi güldü. "Tamam. İple çekecek bir şeyimiz olur." Ceketini ve ayakkabılarını çıkardığı yerde bırakarak çoraplarıyla merdivene yöneldi. "Ben yukarı çıkıyorum."

"Tamam."

"Birazdan görüşürüz o halde." Cümlenin sonunda bir sorgu seziliyordu.

"Elbette... Sadece ateşi bastıracağım."

Marcie yukarı devam etti, yatak odasının kapısına ulaştığında aşağı baktı ve odanın içinde kaybolup kapıyı arkasından kapamadan önce çapkınca ona gülümsedi.

Chase avuçlarını yukarı aşağı pantolonuna sürttü. Sonra tabakları toplayıp mutfığa götürdü. Farkında olmadan hediyeye sepetini buzdolabına geri koydu. Görev duygusuyla kapıların kilitli olup olmadığını kontrol etti. Alarm sistemini kurup ateşi bastırdı.

Yapacak hiçbir şey kalmadığında yukarı yöneldi. Yarı yolda fikrini değiştirdi. Adımlarının üzerinden geçerek adalara geri döndü, altındaki dolaptan bir şişe viski aldı ve ancak ondan sonra odasına gidebildi.

Bu berbat durumu nasıl atlatacaktı?

Kahrolası Lucky! Kardeşi ya ölümüne haklıydı ya da Chase'in kafasına kendini doğrulayan bir düşünce sokmuştu. Her koşulda, bir gerdek gecesi tek gecelik ilişkilerden farklıydı.

Yanındaki odada onu bekleyen kadın sadece ateşli bir vücut değildi. Bir kişilikti, bir gülücüktü, kırılmayı hak et-

meyen bir yürekti. Ne yazık ki, verebilecekleri bu kadardı ve bunun yeterli olmayacağından korkuyordu.

Kahretsin, o bunu biliyordu.

Bu kadarını istemişti.

Ne verebilirse onu alacağını, daha fazlasını talep etmeyeceğini söylemişti.

Bunu aklında tutarak gömleğini çıkardı ama pantolonunu üstünde bıraktı. Göğsünü saran bandaj koyu renk pantolonu ve yanık teniyle tezat oluşturuyordu. Ayakkabılarını ve çoraplarını da çıkardı. Parmaklarıyla saçlarını tarayıp dişlerini fırçaladı. Biraz kolonya sürünüp fazladan bir tek viski daha attı.

Sonra yatağının kenarına oturup kapıya baktı. Çocukluğundaki gibiydi. İğne olacağını bilerek doktorun resepsiyonunda bekliyordu. Korku işin en berbat kısmıydı. Mide kabarıyor, avuçlar terliyordu. Erteledikçe daha da kötüye gidiyordu. En iyisi bir an önce savuşturmak. Kalktı, odasından çıkıp koridoru adımladıktan sonra kapalı kapıyı tıklattı.

"İçeri gel, Chase."

Odanın her yerinde taze çiçekler vardı ve mumlar yanıyordu. İki kokunun karışımı mükemmeldi, neredeyse viski kadar baş döndürücüydü.

İçeriye göz gezdirdikten sonra bakışları Marcie'nin üstüne kilitlendi. Battal boy yatağın üstündeki yatak örtüsü bir deniz kabuğunun içindeki pastel renkleri sergilemek istercesine açılmıştı ve hemen yanı başında duran Marcie bir melek gibi görünüyordu.

Sabahlığı pastel renkte ve ipekti. İçindeki vücudun tüm hatlarını sergiliyordu. Baktığında göğüslerinin ortasını ve kalçalarının çukurunu rahatlıkla görebiliyordu. Saçlarını açmıştı. İçinden geçen mum ışıklarıyla, başını çevreleyen bir nur halesi gibi duruyorlardı. Ancak gözlerindeki bakış masum değildi. Hem de hiç değildi.

Chase içinden inledi. Bunu özel bir hale, âşıklara özgü tipik bir gerdek gecesine dönüştürmeye çalışıyordu.

"Biraz daha şampanya isteyebileceğini düşündüm." Etaberinin üstündeki gümüş buz kovalarını işaret ediyordu. İçinde muhtemelen daha önceden almış olduğu açılmamış bir şişe duruyordu. Yanında ise lale biçimli iki adet uzun saplı kadeh vardı.

"Hayır, teşekkürler," dedi sertçe.

"Pekâlâ."

Damadın inisiyatifi ele alması gereken an, hiç kuşkusuz bu andı. Gergin bir biçimde ona ulaşana kadar yürüdü. Güzel bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu. "Şeyin... şeyin hoşuma gitti," dedi geceliğini işaret ederek.

"Teşekkürler. Umarım sevmişsindir."

Bir öpücük bekleniyordu. Pekâlâ. Bununla başa çıkabilirdi. Onlarca yıldır kızları öpüyordu.

Kollarıyla onu tutarak kendisine yaklaştırdı -vücutları birbirine dokunmadan önce durdu- önce alnını, sonra yanaklarını öptü ve nihayet dudaklarını onunkilere bastırdı.

Marcie'nin dudakları davetkârca açılmıştı. Nefesi temiz ve hoştu. Meraktan kaynaklanan bir telaş dalgası yaşadı. Di-

lini ağzına sokması gerekiyor muydu"? Nazik ve makbul olan herhalde buydu.

Ama hayır. Bu durumu olması gerekenden daha ileri götürmeye gerek yoktu. Dudaklarını azimle kapalı tutarak, birkaç saniye sonra başını kaldırdı. Olabilecek en kuru, en ruhsuz ve en steril öpücüklerden biriydi. Yine de yüreği hızla çarpıyordu.

Düzensiz kalp atışları, onu derinlemesine öpmesini engelleyen şeyin korku olduğunu itiraf etmesini sağladı - bir kez başlarsa bir daha duramayacak olmanın verdiği keskin, buz gibi bir korku. Bugün bir kez onun tadına bakmıştı ve dudaklarına bulaşan iksir saatlerce çıkmamıştı. Eğer şu an kendini bu ani tutkuya kaptıracak olursa...

Birdenbire aklına öncekinden daha korkunç bir düşünce geldi. Ya sertleşemezse? Körkütük sarhoş olduğu anlarda bile cinsel performansı düşmemişti. Birlikte yatağa girdiği hiçbir kadın onda fiziksel bir kusur bulmamıştı. Ancak Marcie'yi arkadaş olarak tanımak işi değiştirebilirdi.

Öyle bir şey olmaması için dua etti. Başarısızlık korkusu onu paralyze etmişti.

Marcie onun bir çeşit çıkmaza düştüğünü anlamış olmamıştı. Tereddütle gülümseyerek kollarını göğsünün üstünde çaprazladı ve geceliğinin ince askılarını yavaşça omuzlarından aşağı düşürdü, sonra ellerini aşağı indirerek ince beline kadar çıplak kaldı.

Göğüsleri dik, yuvarlak ve uçuk renkliydi. Chase'in bugüne kadar gördüğü en pembe uçlara sahiplerdi... ve muhte-

melen en hassas olanlara, çünkü geceliğini çıkarıp havayla temas ettiklerinde ürpererek daha koyu bir pembeye dönüşmüşler ve dimdik olmuşlardı.

Chase'in gördüğü bu manzara karşısında ağzı sulanmaya başlamıştı. Tükürüğünde boğulmamak için sürekli yutkunuyordu. Vücudunun fermuarın arkasında kalan bölümüne kan hücum ettiğini fark ettiğinde şiddetli bir rahatlama ihtiyacı duydu.

Marcie geceliğini yere bıraktı. Zarafetle yerdeki kumaş halkasının içinden çıkarak, Chase'in karşısında çırılçıplak kaldı. Ayakları kemerli ve narindi. Bacakları ise ceylan gibi ince ve uzun ama biçimliydi. Kalçalarının kıvrımı ise şehvetli değil, ama göz kamaştırıcıydı.

Gözlerini mıknaş gibi çeken şey ise, uyluklarının arasındaki kızıl buklelerdi. Gür, iffetsiz ve alabildiğine feminen bir görüntüydü. Elinin tersiyle oraya dokundu. Islaktı. Canlıydı. Baştan çıkarıcıydı. Yontulmamış bir şehvetle damarları infilak etti. Taşkınca akan kan kasıklarına yürüdü. İşte o zaman elini çabuk tutması gerektiğini fark etti. Yoksa porselelen teninin her santimini araştırarak, göğüs uçlarını ağzına alacak, uylukların arasındaki o coşkun buluta burnunu gömecekti. Eski dostu Kaz Kafalı Johns'a karşı kendini küçük düşürmek üzereydi.

"Uzan Marcie," dedi kısık bir sesle.

Hızla odayı dolaşarak mumları söndürdü, çünkü aydınlıkta denemeye kalkarsa çuvallayabilirdi ve o noktada artık çuvallamak istemiyordu.

Karanlıkta el yordamıyla üstündekileri çıkardı ve bir prezervatif geçirdi. Yanına uzandığında Marcie arzuyla kollarına sokuldu. Üstüne çıkıp bacaklarını araladığında inanılmaz narin ve kırılgan görünüyordu.

İçine öyle sert ve hızlı girdi ki, onu incittiğini düşündü, ama ileri geri hareket etmeye başladığında duyduğu tek ses uzun, kesik kesik bir iç çekişti.

Hayır, lanet olsun, hayır. Bundan zevk almamalıyım.

Bundan hoşlanamazdı. Tadını çıkaramazdı. Zirveye ulaşamazdı. Acele etmek zorundaydı. Alışkanlığa dönüştürmeden önce bitirmek zorundaydı. Bütün gece, her gece ve kalan hayatı boyunca yapmak istemedi. Önce.

Hararetle ileri geri hareket etmeye devam etti. Soluk almak için bir an durdu, başını öne eğdi. Yanağı kazayla dimdik göğüs uçlarından birine denk geldi. Başını hafifçe çevirirken işini bir an önce bitirmeye yardımcı olacak kadar, dilile bir darbe vurdu.

İşe yaradı. Bitmişti.

Aklı başına gelip soluk almaya başlayınca, ayağa kalkıp el yordamıyla giysilerini buldu ve kaptığı gibi kapıya yöneldi.

"Chase?" Saten örtülerin hışırtısını duydu ve onun da kalktığını anladı.

"Kaburgalarım sızlıyor. Bütün gece dönüp duracağım. Seni rahatsız etmek istemem," diye mırıldandı.

Kapıyı arkasından kapatıp sıvışırken, bir erkeğin başına gelebilecek en ölümcül ve en keyifli işkenceden kurtulduğunu düşünüyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Marcie, yüzünü soğuk suyla yıkadığı lavabodan kaldırıp aynadaki görüntüsüne baktı. Cesaret kırıcı bir görüntüydü. Gecenin büyük bir bölümünde sessizce ağladığı için gözleri kızarmış ve şişmişti. Kozmetiklerin desteği olmadan yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. Otuz beş yaşının her günü yüzüne yansımıştı.

Aynadaki görüntüsüne, Chase gibi istediği her kadını elde edebilecek kadar yakışıklı ve güçlü bir adamı baştan çıkarabileceğini nasıl düşünebildiğini sordu. Hastanede onu görmeye gelen sürtüğün şansı bile sıksa, çilli Kaz Kafalı Johns'dan daha fazlaydı.

Tuzlu gözyaşları tekrar gözlerini doldurdu, ama onları akıtmayı reddetti. Kendini sıcak su doldurduğu küvete bıraktı. Suyun rahatlatıcı etkisi uyluklarının arasındaki acıyı azalttı. Birleşmeleri sadece kısa değil, aynı zamanda sert ve şiddetli olmuştu.

Vücudunu köpüklerken bu durumun değerlendirmesini yaptı. Göğüslerini avuçlayıp yukarı kaldırdı. Keşke daha iri, daha dolgun olsalardı. Onları büyütme için aklından bir an estetik cerrahi geçti, ama aynı hızla bu düşüncüyü kovdu. İri memeler Chase Tyler'ın onu sevmesini sağlamayacaktı.

Herhangi bir şeyin sağlayacağından da umudunu kesti.

Küvetten çıkıp kurulandıktan sonra giyinmeye başladı.

İlkokuldan beri Chase onun idolü olmuş, karşısına onunla kıyaslayabileceği hiç kimse çıkmamıştı. Diğerleriyle birlikte Chase de onu Kaz Kafalı diye çağırırdı, ama nedense onun söyleyiş biçimi kaba gelmezdi. O söylerken içinde bir miktar sevgi olduğunu hayal ederdi.

Tabii ki Chase onunla çıkmayı asla düşünmezdi. Sınıftaki gözdelerin, moronlarla flört etmemesi adeta yazılı olmayan bir kanundu. Bu durumda dostluk ve nezaketin haddi aşılmış olurdu.

Milton Point Lisesi'nden karşılıksız bir aşkla mezun olduktan sonra, sınıf arkadaşları arasında Chase Tyler'ı aratmayacak bir erkek arkadaş bulma umuduyla üniversiteye başlamıştı. Yoğun bir flört hayatına rağmen -üniversiteli gençler lisedekiler gibi güzellik kraliçeleriyle çıkmaya o kadar meraklı değildi- aklında veya kalbinde Chase'in yerini tutabilecek birini bulamadan son sınıfa kadar gelmişti.

Aslında ailesi Milton Point'i terk edip Houston yakınlarında emeklilerin yerleştiği bir bölgeye taşındığında oldukça rahatlamıştı. Artık eve her gelişinde Chase ve kardeşinin yeni gönül maceralarını dinlemek ya da Chase'in yeni bir

güzel kadına kavalyelik ettiğini görmek zorunda kalmayacaktı.

Evlendiğini duyduğunda iki gün boyunca ağlamıştı. Daha sonra kendini toparlamış ve birine abayı yakmakla, obsesif davranmak arasında fark olduğuna karar vererek kendine yeni bir yol çizmişti. Yaşadığının bile farkında olmayan bir adamın hasretini çekmek aklen sağlıksız, duygusal olaraksa son derece moral bozucuydu.

Bu önemli karara varır varmaz, konut gayrimenkulünde kariyer yapmaya girişmişti. İlk yılında tüm Houston bölgesindeki satışlarda üçüncü olmuş, ertesi sene ise birinciliğe yerleşerek art arda iki sene daha bu unvanını kimseye kaptırmamıştı.

Daha sonra nişanlanacağı adamla bu sırada tanışmıştı. Söz konusu fiyaskodan sonra kendi ofisini açmaya karar vermiş, ailesinin ve arkadaşlarının kaygılarına rağmen, ofisini, tek gerçek rakibinin uzun yıllardır bu sektörde, hırstan uzak ve halinden memnun bir aile işletmesinin olduğu Milton Point'e taşımıştı.

Chase'in karısı ona başvurduğunda iki senedir Milton Point'te çalışıyordu. Tanya McDaniel Tyler, içi ve dışı güzel bir insandı. Marcie onunla tanıştığı için fazlasıyla memnun olmuştu. Chase'in kendisini bu kadar çok seven biriyle evlenmiş olması onu rahatlatmıştı.

Yine de, onları hiç bir arada görmemişti. Marcie'nin yapmak zorunda kaldığı en zor şey, Tyler Sondaj'in ofisine gidip yıllardır görüşmediği eski bir sınıf arkadaşından öte bir şey

olmadığı halde Chase'le tokalaşmak olmuştı.

Chase kollarını açarak onu kucaklamıştı. Marcie ona dokunmuş, kokusunu hissetmişti ve yüreği neredeyse yerinden fırlayacak gibi olmuştı. Chase karşılaştıkları için gerçekten mutlu görünüyordu; ancak Marcie'nin kalbi parçalara ayrılırken o büyük bir aşkla karısına sarılıp onu öpmüştü.

Sonra ise Tanya onun arabasının yolcu koltuğunda can vermişti. Hastanede yaralı yatarken Marcie bir açıklama için Tanrı'ya yalvarmıştı. Neden başına böyle bir şey gelmişti? Neden kocasını şiddetle arzuladığı ve âşık olduğu bir kadının ölümünün vicdan azabı onun omuzlarına yüklenmişti?

Sonra bu kaybını telafi edeceğine dair kendi kendine söz vermişti.

Ve şimdi merdivenlerden aşağı inerken kendi kendine yine aynı sözü veriyordu. Chase'i kazadan önceki hayat dolu adama döndürmek için elinden geleni yapardı; bunun bedeli, içinde seks organından başka hiçbir şeyin, ne de aklının ne kalbinin olmadığı bir cinsellik olsa bile.

Marcie mutfağa girince Chase ona döndü. "Günaydın." Gözlerini kaçırmadan önce bir milisaniye kadar yüzüne bakmıştı.

"Günaydın, Chase. İyi uyuyabildin mi?"

"iyidir."

"Erken kalkmışsın."

"Alışkanlık."

"Uyandığınızı bilsem daha erken aşağı inerdim."

"Sorun değil. Kahve hazırlıyorum. Birkaç dakika içinde

hazır olur."

"Kaburgaların nasıl?"

"Neyim?" diyerek döndü.

Başıyla çıplak göğsünü kaplayan bandajları işaret etti. Üstünde sadece eski, solmuş bir düğmeli Levi's vardı. Bu haliyle ona bakınca dizlerinin bağı çözülüyordu. Üstünü sarmalayan yumuşak kumaş, erkekliğinin sınırlarını da belli ediyordu. "Kaburgaların. Dün gece sızladıklarını söylemiştin."

"Ah, evet. Doğru." Arkasını döndü, fincan ve tabakların yerini bulana kadar bir sürü dolabın kapağını açtı. "Bu sabah daha iyiler."

Demek ki dün gece yatağı terk edip gitme sebebi sadece bir uydurmaydı. Sadece onunla beraber uyumak istememişti. Eşyalarını başka bir odaya taşımış olsa da, Marcie umuyordu ki eğer bir kez sevişirlerse...

Marcie genzindeki yumruyu bastırmaya çalışarak, "Kahvaltıda ne istersin?" diye sordu.

"Kahve."

"Senden bir şey yapmanı beklemiyorum. Sadece ne istediğini söyle."

"Hiçbir şey, gerçekten. Sadece kahve."

"Otur o halde. Kahveleri ben doldururum."

Barın kenarındaki taburelerden birine oturdu. Bir süre sonra Marcie de ona katıldı. Sessizce kahvelerini yudumladılar. Bakışları sadece bir kez, o da kısaca karşılaştı.

Böyle mi devam edecekti? Aynı evde kalacak, odaları paylaşacak, aynı havayı soluyacak, arada bir seks yapacak

ama hayatlarını Thoreau'nun yazdığı gibi bir umutsuzluk koması içinde mi geçireceklerdi?

"Bugün yine güneş açacak," dedi Marcie laf olsun diye.

"Belki ortalığı ısıtır."

"Belki." Uzun bir sessizlikten sonra, "Bugün ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Lucky'yle kuşluk vakti ofiste görüşmeye söz verdim. Malum, evliliğimizin ilk günü olduğu için gitmek zorunda olmadığımı söyledi, ama ben bunun sorun olmayacağını belirttim... Senin için sakıncası var mı?" diye sordu kısa bir tereddütten sonra.

"Hayır, hayır tabii ki yok." Gülümserken dudaklarının nasıl titrediğini fark etmeyeceğini umuyordu. "Ben de ofise gitmeye niyetliydim."

"İyi öyleyse. Giyinip yola koyulsam iyi olacak." Fincanını bırakıp ayağa kalktı.

"Belki de kaburgaların için bugün doktora görünsen iyi olur."

Bandajlara dokundu. "Olabilir. Bu şey canımı sıkıyor. Artık çıkartma zamanı geldi."

O yukarıdayken, Marcie soğuyan kahvesini seyrediyor ve hayal kırıklığı içinde ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Yatakta olmaları gerekmezdi, ama bütün yeni evliler gibi günü birbirlerini tanıyarak beraber geçireceklerini ummuştu.

Aslında, onun aklını başından alıp kendisinden kopamayacağı, bütün günü yatakta uzanıp gözleriyle, elleriyle ve

Hep Aşk Vardı

dudaklarıyla birbirlerinin çıplak bedenlerini keşfedecekleri ve rezalete varan doymak bilmez bir iştahla farklı bir açlığı bastıracakları uzun saatlerin fantezisini kurmuştu.

Hepsi fanteziydi. İşe gidiyordu. Her zamanki gibi iş. Sıradan, herhangi bir gün. Chase vazifesinin üstüne düşen bölümünü yerine getirmişti. Aklına bu gelince Marcie bardan ayrılıp ofis olarak kullandığı odaya geçti.

Chase merdivenlerden indiğinde, Marcie elinde güderi paltosuyla aşağıda onu bekliyordu. Ceketini tuttu, Chase kollarını geçirdi.

Yakasındaki iki iplik parçasını silkelerken, "Akşam kaçta eve dönersin?" diye sordu.

"Beş gibi."

"Yemeği altıda yesek uygun mu?"

"Olur."

Paltosunun içine uzanarak cebine beyaz bir zarf soktu. Elleri göğsüne dayayarak parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz."

Chase ters bir baş hareketinden sonra cevap verdi. "Evet, görüşürüz."

Gün içinde ofise asla bu kadar erken gitmediği için Marcie ocağın başına oturdu, maşayı alarak soğuk küllerin altındaki sıcak korları eşeledi. Yeterince çırayla besleyince, alevler yeniden canlandı.

Alevlerin kütükleri oburca tüketmesini izlerken, Marcie kocasının içindeki küllenmiş ateşi de böyle bir çırpıda tutuşturabilmeyi diledi. Şimdilik durum umutsuz görünüyordu,

ama eğer bunu gerçekleştirebilmenin bir yolu varsa bulmaya kararlıydı. Çocukluktaki arkadaşlarının zulmüyle -çoğu kasıtsız da olsa- başa çıkmayı başarmıştı. Büyük bir başarı göstererek iş arkadaşlarının saygısını kazanmış ve bir servet sahibi olmuştu. Artık kimse ona sadece Kaz Kafalı Johns gözüyle bakmıyordu.

Bununla beraber, diğer tüm hedefleri Chase'in onu sevmesini sağlamanın yanında sönük kalıyordu. Yatırım için verdiği para onun için son derece önemsizdi. Çok daha fazlası için kumar oynuyordu -gururu, kadınlığı ve gelecekteki mutluluğu. Riske attığı bunca şey varken, başarmak zorundaydı.

Chase parmaklarıyla uzanıp kapağını açmadan önce, elindeki zarfla defalarca avucunun içine vurdu. Çek, Marcie'nin özel hesabından onun adına kesilmişti. İncelik göstererek doğrudan bankaya yatırmamış, bunu yaparak Chase'in gururunu incitmekten kaçınmıştı. İtibarını zedelemeyerek transferi kendi halledecekti. Çeki yazarken son derece bonkör davranmıştı, hatta ihtiyacından fazla bir miktardı. Fazlalık miktar, ana paranın aylarca idare etmesini sağlayacak kadardı.

Rahatsızlık duygusuyla çeki masanın üstüne atıp pencereye doğru yürüdü. Buharlı camdan dışarı körlemesine baktı.

Kendini aşağılık biri gibi hissediyordu, çünkü *aşağılık* biriydi.

Tek bir şikâyet ya da kınama sözcüğü sarf etmemişti.

Oysa dün gece onu ne kadar incittiğini biliyordu; duygusal anlamda kesinlikle incitmişti, hatta belki fiziksel anlamda bile bunu yapmış olabilirdi.

Marcie dalgınlıkla tabureye oturduğunda hafifçe kaşları çatılmıştı. Acı içinde kıvrınmasa da, hassasiyeti belliydi ve bu kendini hayvan gibi hissetmesine sebep olmuştu. Rahatsızlığı konusundaki duyarlılığını tek bir sözcükle ifade edebileceken, gerdek gecesiyle ilgili hiçbir şey söylemek istemişti. Hem de hiçbir konuda.

Eğer fiziksel rahatsızlığından konu açılırsa, söz duyguların yıpranmasına da gelebilirdi ve Chase bununla başa çıkamazdı. Onu fiziksel anlamda bir daha asla incitmeyeceğine söz verebilirdi. Peki ya duygusal anlamda?

Marcie'nin günü evde beraber geçirmeyi umduğu belli oluyordu. Ofisine gitmeyi planladığını söylemişti ama ne zamandan beri işe giderken ipekli gündelik eşofmanlarını ve terliklerini giyyordu?

Chase bütün günü onunla beraber geçirip yatak odasından uzak kalamayacağını biliyordu. Bu mümkün değildi. O yüzden, yüreksiz ve alçak biri gibi, onu arkasında alt üst olmuş duygularla bırakmıştı; dün gecenin çok kötü olduğunu düşünecekti, oysa asıl sebep fazlasıyla iyi olmayı vaat etmemişti.

Evet, Marcie muhtemelen itici olduğu için gece yataktan kaçtığını düşünmüştü, oysa gerçek tam tersiydi.

Ellerini saçlarında gezdirip bir küfür savurdu. Dün geceye kadar evliliği konusunda suçluluk hissetmemişti. Oysa

şimdi kendisini ölümüne suçlu hissediyordu. Suçluluk duygusu midesini bulandırıyor, sinsi bir bakteri gibi iç organlarını kemiriyordu.

"Bununla yüzleşmelisin," diye tısladı kendi kendine. "Dün gece yatağı terk etmek istemedin." Kendine güvenmediği için kalamamıştı. Öylesine sıkıydı, öylesine... "Tanrı yardımcım olsun." Onunla bir kez daha aynı şeyi yaşamak istemişti, hatta üçüncü kez. Tanya'dan beri başına böyle bir şey gelmemişti.

Alnını pencerenin soğuk camına dayadı, gözlerini sımsıkı kapatarak, üstünde titreşen mumların altın sarısı ışığı dışında çıplak olan Marcie'nin görüntüsünü zihninden kovmaya çalıştı. Ateş ve porselen.

Marcie'nin küstah göğüs uçlarını düşününce pantolonunun içinde bir sertleşme hissetti. Onları diliyle yoklayıp ağzına almak ve sonra emerek...

Fantezilerine öylesine dalmıştı ki, Lucky'nin Mustang'inin virajı dönüp dışarıda durduğunu fark etmedi. Kardeşi ceketini odaya fırlatıp içeri dalınca Chase yerinden sıçradı.

Lucky şaşkınlıkla onu süzdü. "Burada ne işin var?"

"Burada çalışıyorum."

"Bana aptal numarası yapma. Bugün burada ne yapıyorsun? Eşin nerede?"

"Muhtemelen o da kendi ofisindedir."

"Balayı bu kadar kısa mı sürdü?"

Chase Merakını yatıştırmak umuduyla kaşlarını çatarak kardeşine baktı. Ne var ki Lucky ağabeyinin caydırıcı bakış-

larından etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Nasıl gitti?"

"Ne?"

"Hadi ama Chase!" diye ılık attı Lucky. "Dün gece-
den bahsediyorum. Nasıldı?"

"Harfi harfine döküm mü istiyorsun?"

Lucky sırtıttı. "Seçtiğın bu sözcüklerden anlam çıkara-
bilir miyim?"

"Üstüne vazife olmayan konulara burnunu sokmamamı
tavsiye ederim."

Lucky Chase'in sözlerinden kendince sonuca vararak
bir kahkaha patlattı. Sonra masanın üstündeki çeke gözü iliş-
ti. Çeki alıp baktığında miktarı görünce bir ıslık koyuverdi.
"Pekâlâ, sanırım hanımefendinin hoşuna giden bir şeyler
yapmışsın. Hem de gerçekten çok iyi yapmışsın."

"Hiç komik değil," dedi Chase, çeki kardeşinin elinden
kaparken. "İğrenç düşüncelerini karımdan ve kişisel işlerim-
den uzak tut."

Hâlâ kıkırdayan Lucky, Chase'in hazırladığı kahveden
bir fincan almak üzere uzaklaştı. "Dikkatli ol, sevgili ağa-
beyciğim. Marcie'yle evlenmek için üst üste koyduğın tüm
o bahanelerin zırva olduğunu düşünmeye başlayacağım."

"Cehenneme kadar yolun var." Chase masanın çevre-
sinden dolanıp oturdu. "Uyanıklığın ve ukalalığın bitince şu-
na bir göz at."

Daha önce gazetede gördüğü bir makaleyi işaretlemişti.
Lucky okumayı bitirince, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilemiyorum," dedi Lucky kaşlarını kaldırarak. "Bu

eyaletten değiller. Bizi tanımıyorlar."

"Hiçbir mahalli işletmeyi bilmiyorlar. O yüzden sondaj ekipmanı ve teknik bilgi konusunda teklif istiyorlar."

"Kısıtlı bir bütçeyle çalıştıklarını yazıyor."

"Kısıtlı bütçe, olmayan bütçeden iyidir. Marcie'ye, yani açtığı krediye şükürler olsun, düşük bir teklif verebiliriz. Fazla bir şeyi temizlemez ama en azından bir başlangıç olur."

Yaklaşık iki senedir ilk defa Chase iş konusunda gidecek artan bir heyecan duyuyordu. Ufukta umut ışığı vardı. Bir sözleşme, herhangi bir sözleşme, sallantıdaki güvenini yerine getirebilirdi. Belli ki heyecanı bulaşıcıydı.

Lucky sırtıttı. "Aksi şeytan! Neden olmasın? Şu an yapacak daha iyi bir şeyimiz yok. Bize kim engel olabilir?"

ONUNCU BÖLÜM

İş ihtimalini Marcie'yle konuşmak için sabırsızlanarak, saat beşe beş kala evin kapısından içeri dalıp ona seslendi.

"Ah, buradaymışsin," dedi antredeki masanın yanında durduğunu görünce. Ceketini portmantoya astı. "Bil bakalım, ne oldu? Bugün gazeteyi okurken..." Doğru dürüst yüzüne bakınca, kısa kesti. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey." Marcie üzgün bir ifadeyle hızla arkasını döndü. "Seni heyecanlandıran bir şeyler olmuş. Mutfağa gel ve anlat."

Başlangıçta onun davranışına anlam veremeyen Chase, masanın üstünde duran telefonu gördü. Ahize açık bırakılmıştı. "Yine mi aradı?" Marcie soruyu duymazdan geldi, Chase onu kolundan tutup yüzünü çevirerek soruyu tekrarladı: "Yine mi aradı?" Marcie zorlukla yutkunarak başını salladı. "Ne dedi?"

Gözlerini gömleğinin açık yakasına indirerek cevap

verdi. "Aynı şeyler. Açık saçık teklifler. Bayağı senaryolar."

"Neden hemen kapamadın?"

"Eğer dinlersem belki tanıdığım erkeklerin arasından sesini çıkarabilirim diye düşündüm."

"Çıkarabildin mi?"

"Hayır."

"Hepsi bu kadar mı?" Gözlerinin içini okuyabileceği uzaklığa kadar başını indirdi. "Hadi Marcie. Anlat bana, başka ne dedi?"

"O... o dedi ki, evlenmem bir şey, değiştirmemiş. Aramaya devam edecekmiş."

"Ona evlendiğini mi söyledin?"

"Tabii ki hayır. Zaten biliyordu."

"Hay..." Chase bu telefonların onu neden bu kadar rahatsız ettiğini şimdi anlıyordu. "Yani bu herif seni oldukça iyi tanıyor. Ne zaman ne yaptığını biliyor."

"Öyle olması şart değil. Bu sadece gazete okuduğunu gösteriyor. Dünün haberimiz sabah baskısmdaydı." Kararsızca ona gülümsedi. "Şimdi, onun akşamın kalan kısmını mahvetmesine izin vermeyelim. Sana bir içki hazırlayacağım, sen de bana söyleyeceklerini anlatacaksın."

Onu mutfığa kadar izledi. "Pat'i arayıp hattı dinlemesini isteyeceğim."

"Bunu yapmamayı tercih ederim, Chase."

"Neden?"

"Çünkü yaptığımız tüm telefon konuşmalarının duyulmasını istemiyorum. Müşterilerim genellikle özel işlerinden

ve finansal durumlarından söz ederler. Bunlar yalnızca benim kulaklarıma özel, gizli bilgilerdir. Bu tacizci er ya da geç bıkıp aramaktan vazgeçecektir."

"Bu arada her telefon çaldığında korkudan ödünü patlatacak."

"Korkmuyorum. Sadece canımı sıkıyor."

"Marcie, yüzünü gördüm. Korku ile sıkıntı arasındaki farkı bilirim. Korkmuştun."

İçgüdüsel olarak onu kollarına aldı. Onu kucakladığında bir kere daha ne kadar kırılgan olduğunu hissetti. Çenesini başının üstüne yaslayıp sımsıkı sarılarak, kollarını ince belinin arkasında birleştirdi.

"Sapık bir herifin senin kulağına müstehcen sözler fısıldayarak kendini tatmin etmesine tahammül edemem."

Marcie'nin vücuduna dalgalar halinde bir ürperti yayıldı. Başını çevirerek, yanağını Chase'in göğsüne yasladı. Ellerini hafifçe beline doladı. "İlgin için minnettarım."

Bir süre öylece kaldılar. Ona sarılmak öyle keyifliydi ki, Chase onu kucakladığı gibi yatağa çıkarmamak için kendisiyle mücadele ediyordu.

Avutulmaya ihtiyacı vardı. Bir kocanın karısı için en azından ihtiyaç duyduğunda korunduğunu, güvende olduğunu hissettirmesi gerekmez miydi?

Onu yatağa götürme konusunda motive eden tek şeyin Marcie'yi avutmak olduğu konusunda duyduğu şüphe, bunu yapmasına engel oldu. Bir kez uzandıktan sonra ne kadar giyinik kalabilirlerdi, ya da onu okşamaya başladıktan sonra

beyefendiliğini ne kadar koruyabilirdi?

Neyse ki Marcie onu seçim yapma sıkıntısından kurtardı. Hafifçe ondan uzaklaştı, ama elleri hâlâ belindeydi. Belli belirsiz ellerini büzüp tekrar açtı, yerlerini değiştirip tekrar büzdü.

"Bandaj gitmiş."

"Bugün doktora uğradım. Bandajı çıkardı, muayene ettikten sonra iyi olduğumu söyledi."

"Canın acıdı mı?"

"Pek keyifli değildi, ama bandaj lamadan önce tıraşlamasalar daha beter olurdu."

Marcie irkildi. "Uff! Tahmin edebiliyorum."

"Sahi mi?" dedi dalga geçerek. "Göğüslerinin kılıklı olduğunu hatırlamıyorum."

Kasıtsız yapılan bu hatırlatmayla Chase'in gözleri Marcie'nin göğüslerine doğru kaydı. Üstünde kalın bir süveter vardı ama hafızası X-ray ışınları gibi süveterin ardını görmesini sağlıyordu.

Parlak renkler içinde onun yumuşak tepelerini ve narin pembe uçlarını, göğüs kafesini mükemmel yarımlara ayıran ve çok derin olmayan bölgeyi, belinin altındaki pürüzsüz eğimi ve uyluklarının arasındaki büyüleyici, yumuşacık tüylü deltayı gözünün önüne getirdi.

Tam yüksek sesle inerken, sesi anormal bir öksürüğe dönüşmek zorunda kaldı. Marcie bara geçip ikisine de birer içki hazırladı. Ona viskisini uzatırken, "İçeri girdiğinde heyecanlı görünüyordun. Otur ve neler olduğunu anlat."

Bilmek istediğinden emin değildi. Belki de anlamıştı bile. Çok yakın duruyorlardı. Onu kendine bastırduğında sertleşmeye başladığını nasıl hissetmezdi?

Yemek hazırlamak için uzaklaştığında, yanaklarının al olduğunu fark etti; belki de ocağın üstünde kaynayan tencereler yüzündendi. Birinden buharlar çıkıyor, yüzünün iki yanındaki perçemleri dalgalandırıyor.

Arzusunu zorla baskılayan Chase, ona sondaj sözleşmesiyle ilgili ihtimali anlattı. "Lucky ve ben bütün günümüzü teklifhazırlamakla geçirdik. Olabilecek en düşük teklifi verdik. Artık tek yapmamız gereken beklemek."

"Size şans diliyorum," dedi, haşlanmış makarnayı evinin içindeki süzgece boşaltırken.

"Bugün ev sattın mı?"

"Evler peynir ekmek gibi satılmaz, biliyorsun," dedi omzunun üstünden.

"Hiç gösterdin mi?"

"Ne yazık ki evet."

"Ne yazık ki?"

"Aylardır bu çiftle uğraşıyorum. Harrison çifti. Hâlâ karar veremediler. Hemfikir oldukları tek şey tartışmaya olan hevesleri. Onlara bir sözleşme imzalatabileceğimden pek emin değilim. Ah, bu arada Sage'le konuştum. Austin'e gitmek için yola çıkmadan önce vedalaşmak için aramış."

"Nihayet gitti de kurtulduk."

"Chase! O, ağabeylerine hayran bir kız!"

"Baş belası bir kız."

Marcie'nin yüzündeki ifade söylediklerini ciddiye almadığını gösteriyordu. "Sage vedalaştıktan sonra telefonu Laurie aldı. Pazar günü bizi yemeğe davet etti ve ben de kabul ettim."

"İyi."

"Ayrıca kilisede ona eşlik edersek çok mutlu olacağını söyledi."

Arkasını dönüp, makarna tabağının üstüne kepçeyle aromatik soslar dökmeye başladı. Ses çıkmayınca tekrar geri döndü. "Chase?"

"Seni duydum," dedi aksi bir sesle. "Kilise fikrinden hoşlanmıyorum. Tany... yani cenaze töreninden beri kiliseye gitmedim."

Marcie duruşunu dikleştirerek bir süre sessiz kaldı. Kepçeyi bırakıp döndü ve doğrudan Chase'in yüzüne karşı konuşmaya başladı.

"Tanrı'ya olan öfkeni böyle kusuyorsan, bu senin bileceğin iş, Chase. Ama şunu söylemek zorundayım. Tanya ilk eşinin adıydı. O hayatımızın bir parçası, ama onun isminin etrafında dans etmeye devam edemeyiz. Ne zaman yüksek sesle söylense betim benzim atmayacak ve kendimi kötü hissetmeyeceğim."

"Ama ben hissedeceğim."

Marcie yumruk yemiş gibi büküldü. Aslında, gerçekten beti benzi attı. Dudakları bile tamamen soldu. Yere yığılmamak için hızla dönüp tezgâha tutundu.

Söylediğinden anında pişman olan Chase, yerinden kal-

kıp ona doğru yürüdü. "Özür dilerim, Marcie," diyebildi boğuk bir sesle.

Ellerini kaldırdı, omuzlarını tutmak istedi ama beceremedi. Atkuyruğu topladığı saçlarından kurtulan buklelerin süslediği ensesine sakınleştirici bir öpücük kondurmak istedi ama onu da yapmaya cesaret edemedi.

Sadece, beceriksizce, "Böyle söylememeliydim," dedi.

Marcie yüzünü ona döndü. Chase onun gözlerinin dolduğunu düşünüyordu. Aksine, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Kendi evimde bu kadar temkinli davranmak zorunda kalmak istemiyorum. Söylediğim her şeyi önceden tartıp, söylediklerim karşısında kendini nasıl hissedeceğini merak etmek istemiyorum."

Onun öfkesi Chase'in de sinirini yerinden oynattı. "Tanya konusunda neler hissettiğimi biliyorsun."

"Kesinlikle, nasıl bilmem?"

"İyi, o halde yaranın hâlâ taze olduğunu da biliyorsun."

"Evet," dedi çenesini havaya kaldırarak. "Evlenmeden önce hepsini gayet açık bir şekilde ifade etmiştin. O zaman anlamamış olsam bile, dün gecedен sonra herhangi bir şüphem kalmadı."

Chase'in etrafından dolanıp geçmek istedi ama Chase onun yolunu kapadı. "Dün gece? Ne olmuş dün gece?"

"Hiçbir şey. Unut gitsin. Eğer kenara çekilirsen, akşam yemeğini getireceğim."

"Akşam yemeğine tükureyim!" Onu çenesinden tutup yüzünü zorla yukarı kaldırdı. Bakışları havada çarpıştı. "Ne

oldu dün gece?"

Marcie çenesini Chase'in parmaklarının baskısından kurtardıktan sonra kibirle karşılık verdi. "Senin açısından hiç-bir şey olmadı. Benim açımdan ise heyecan bile vermedi."

Chase bir adım geri çekildi, çenesi sarkmıştı. "Ne? Tabii ya, anlıyorum. Duygularını incittim, sen de beni hadım ederek misilleme yapıyorsun. Öyle mi?"

Marcie gözlerini devirdi. "Maço triplerini boş versene. İstedğin şeye inanabilirsin." Etrafından dolandı, ama mutfak yerine merdivenin yolunu tuttu. "Akşam yemeğine 'tükürmeye' karar verdiğine göre ben odama çıkıyorum. İstersen, beni nerede bulacağını biliyorsun. Senin için fazla zor olmasa gerek." Tatlı bir dille ekleyerek, "Dün gece karanlıkta bile yolu bulabildiğine göre..." dedi.

Chase, "Bana bak!" diye bağırdı arkasından. "İstemedim bile. Sadece sana iyilik yapıyordum."

Birden durdu ve arkasına dönüp alev saçan gözlerle ona baktı. Kaşlarından biri havaya kalkmıştı. "Pekâlâ, Bay Tyler, bilginize sunulur. Bu tür bir iyiliğe gerek duymadan da yaşayabilirim."

"Harika. Tekrar kendimi zorlamam gerekmeyecek. Tabii ki, bir eş olarak talepte bulunmadığın sürece."

"Bir kez daha tak-fişi-bitir-işi yaşamak için mi?" Alayla güldü. "Kesinlikle fazla bir şey kaçırmış olmayacağım, değil mi?"

Chase, Marcie'nin bu sözlerine öylesine kızmıştı ki, kullaklarından adeta duman fışkırıyordu. Çabucak yanına gidip

onu çırılçıplak bırakmak, altına alarak aslında neler kaçırdığını göstermek istiyordu.

Oysa onun erkekliği konusundaki yorumundan sonra ilk hareketi yapmak aklının köşesinden bile geçmezdi. "Güzel," diye homurdandı. "Bu evlilik sadece kâğıt üstünde kalacak."

"Güzel." Topuklarının üstünde dönüp yukarı yürüdü. Odasına girip kapıyı hızla çarptı.

Beş saat sonra Chase'in odasının kapısını tıkladıyordu. Yatakta uzanmıştı, ama ışıklar açıktı ve uyumuyordu. Çarşafı huzursuz bacaklarına dolamıştı. Kafasını yastıklara gömmüş, tavana bakıp dişlerini gıcırdatıyordu.

Kapısına gelmesini beklemediği için kalbi adeta birkaç saniye durdu, gözlerini sabırsızlıkla kapıya çevirdi. Ancak homurtuyla çıkan cevabı pek içten değildi. "Ne?"

Marcie kapıyı aralayıp kafasını içeri uzattı. "Gelebilir miyim?"

"Neden?"

"Sanırım konuşmamız gerek."

Omuzlariyla onay veren bir hareket yaptıktan sonra Marcie içeri süzüldü. Üstündekileri görünce, kendini beğenmiş havası bir anda buhar olup uçtu. Önceki akşam giydiği gerdek gecesi kıyafetinin yanından bile geçmiyordu ama farklı bir biçimde en az onun kadar seksiydi.

Pamuklu dokumadan pembe çizgili bir pijama giymişti. Boxer tarzı bir şortu ve üstünde tişörtü vardı. Şortun geniş

paçaları bacaklarını daha da uzun gösteriyordu. Saçları hâlâ atkuyruğu bağlanmıştı. Gözlüklerini takmıştı. Yalınayaktı. Pijama partisine gitmiş kolejli bir kız gibiydi.

Göğüsleri hariç. Tişörtünün altından şuh bir biçimde göze çarpıyor, kapıdan yatağa doğru ilerleyip kenarına otururken hafifçe sallanıyorlardı.

"Chase, çocuk gibi davrandığım için özür dilerim. Sanırım son birkaç gündür öyle büyük bir baskı altındaydım ki patlama noktasına geldim."

Açılışı o yaptığına göre, büyüklük gösterebilirdi. "Sanının ben de çok gerginim," diye söylendi.

"Erkek egonu hedef aldım ve bu çok yakışkızdı. Yine de, dün gece keyif aldığımı söylersem pek dürüst davranmış olmam."

Utanarak önce ona, sonra başka yöne baktı. "Görüyor-sun, Chase. Birazcık daha ilgi ummuştum. Korkarım seninle ilgili taktığın prezervatif dışında bir düşüncem yok. Bana da ancak aynı süreyi ayırdın."

Çenesi gerildi. Suçu sabit görülmüştü. Bu onu daha da öfkeliendirdi.

"Umdum... istedim... daha... daha... Sanırım asıl sözcük katılım. Senden daha fazla katkıda bulunmanı istedim."

"Benden orgazm istedin," dedi lafını sakınmadan. Eğer o erkekliğine saldırıyorsa, kendisinin de dobra dobra konuşmasında ne sakınca vardı?

"En azından o kadar," diye itiraf etti sessizce. "Biraz daha ilgi ve sevgi de hoşuma giderdi."

"O halde pahalı bir koca satın alacağına, kendine bir jigolo tutsaydın. Bu kadar büyük bir yatırım yapacağına, saat başı ya da orgazm başı ödeme yapardın."

Chase, yüzüne bir yumruk yapıştırırsa şaşırmasdı, çünkü içten içe bunu hak ettiğini biliyordu. Eğer bir erkek Sage'le bu tarz konuşmaya kalksa onu bahçe makasıyla kovalardı. Devon da aynı şeyi yapardı.

Oysa Marcie konuşmaya başladığında, sesi sakın ve bağışlayıcı çıkıyordu. "Odamda bu kadar saat somurtttuktan sonra, ben de aynı sonuca vardım."

Marcie'nin katışıksız dürüstlüğüyle yelkenleri suya indirdi. Onu utandırmaktan keyif alacağına, öncekinden daha berbat hissetti. Kız kardeşinden de, Devon'dan da çok daha zekiydi. Zararsız hale getirme yöntemi soğukkanlı ama kesinlikle aynı derece etkiliydi.

Derin bir soluk aldı. Chase'in bakışları yine kahrolası, gergin göğüs uçlarına takıldı. "Eğer kalpler ve çiçekler isteseydim, bir jigolo tutardım. Oysa tercihimden pişman değilim," dedi. "Yasal ve fiziksel olarak artık benim kocamsın. Ben de sana iyi bir eş olmaya çalışacağım." Gözlerinin içine bakarak ekledi: "Eğer bu gece beni istiyorsan..."

"Hayır, teşekkürler." Hayal kırıklığına uğramamış olması sinir bozucuydu.

"Egonu çok mu incittim?"

"Yaşayacağım."

"Yıllarca boğaya binip baş edebildiysen, benimle de baş edebilirsin. Bunlar kaçınıyor mu?" Elinin tersini göğsünde

yeniden bitmeye başlayan kılların üstünde gezdirerek onu şaşırttı.

Derin bir soluk alarak hırıldadı. "Hayır. Henüz değil."

"Muhtemelen yakında başlar."

"Seni bilgilendiririm."

"Dinle Chase, üst katın termostadı bu odada. Benim odam soğuk. Isıtıcıyı birkaç derece yükseltsem sorun olur mu?" Yataktan kalkmış, duvara monte edilmiş termostata doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Aslında sorun olur," dedi huysuzca. "Benim için burası zaten gereğinden fazla sıcak."

Karnındaki tüyler açığa çıkana kadar çarşafı birkaç santim daha aşağı itti. Çıplak bacaklarından birini çarşafın üstüne çıkarmıştı. Çarşafın sadece bir köşesi onu edepli kılıyordu. İyice kabalaşmıştı ve onun bam teline basmaya çalışıyordu.

Marcie umursamadı bile. "Pekâlâ, rahatsız olmanı istemem. Bu durumda kendime bir battaniye daha alacağım. Yedekleri bu odada saklıyordum."

Odadaki panjurlu dolap kapısını çekip açtı ve parmak uçlarına yükselip katlanmış halde duran battaniyelerden en üsttekine uzandı.

Duruşu Chase'in ağzını kuruttu. İnce uzun bacaklarındaki her düz kası vurguluyordu. Pijama üstü birkaç santim yukarı sıvanmıştı. Şortu ikiz hilalleri ortaya çıkaracak kadar sıyrılmıştı. Chase bu görüntü karşısında onları avuçlayıp yuvarı itmemek için kendini zor tutuyordu.

Chase kendini utandırmamak için çarşafı belinin üstüne kadar çekti.

Battaniyeyi aşağı sürükleyip iki eliyle havada yakaladı. "İşte, bu işe yaramıştır."

Bunun lastikli bir söz olduğuna bahse girerdi. Onu sertleştirip, zonklamayla baş başa bırakmayı kastettiğinden emindi. Söylediğinin battaniyeyle bir ilgisi yoktu. Ya da çarpık zihni ona yine oyun oynuyor ve gülümsemesinden bile anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"İyi geceler, Chase," dedi bütün masumiyetiyle. "İyi uykular."

Chase cevap verebilecek kadar kendine güvenemedi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Chase son bir ay boyunca neredeyse hiç kimseyle konuşmamıştı.

Pek az kişi onun sohbetine katılmaya cesaret ediyordu. Hırçın mizacı ve sürekli çatık kaşları girişimde bulunanları korkutup kaçırmaya yetiyordu. Israr edenler ise canlarını kurtardıklarına şükrediyorlardı.

Bir cuma gecesi, kardeşiyle birlikte yerel halk tarafından kısaca Mekân olarak bilinen tavernanın barında otururken, pek muhabbete eğilimli görünmüyordu.

Tavernaya gelişinden yaklaşık yarım saat sonra hâlâ ilk burbon kadehiyle oynuyordu. Karnı tok olduğu halde kemiğini başka köpeğe kaptırmak istemeyen kıskanç bir köpek gibi kadehinin üstüne abanmıştı. Eriyen buzla açık bir kehribar rengine dönen içkisine somurtarak bakıyordu.

"Pekâlâ, beklemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Lucky'nin yorumu karşısında Chase'in kaşları biraz daha çatıldı. "Bir aydır aynı şeyi söyleyip duruyoruz."

"Yakında bir karara varırlar."

"Geçen hafta aradığımda bu hafta sonu için bir sözleşme hazırlayacaklarını söylemişlerdi. Bu hafta ise gelecek hafta dediler. Sanırım beni başlarından savmaya çalışıyorlar."

"İyi de, orada petrol varsa hiçbir yere gitmiyor," dedi Lucky filozofça. "Yapacağımız tek şey beklemek."

Chase yumruğunu bar tezgâhının üstüne indirdi. "Kahrolası bozuk bir plak gibisin. Söyleyecek başka şeyin yok mu?"

"Evet, söyleyecek başka şeyim var," dedi Lucky sinirle, bar taburesinden aşağı kayarken. "Cehenneme kadar yolun var."

"Bir dakika." Chase uzanıp Lucky'nin ceketini yakaladı. "Gel buraya. Bir içki daha al."

Lucky, ağabeyinin elinden kurtuldu. "Başka içki içmeyeceğim."

"Ben ısmarlıyorum."

"Fark etmez. Berbat bir eşlikçisin. Burada oturup senin küfürlerini dinlemekten başka yapacak daha iyi işlerim var.

"Eve gidip karımla beraber olmak gibi. Senin de yapman gereken bu. Bu hafta üçüncü kez kolumdan çekiştirip işten çıkınca beni buraya içmeye getiriyorsun."

"Ne yani? Evlendin diye artık erkeklerle takılamıyor musun?"

"Eskiden olduğu kadar hoşlanmıyorum."

"Ve sınırın da tek bir kadeh mi? Devon içme alışkanlık-

larını da kontrol altına almış."

"Doğru. Onunla o kadar mutluyum ki başka sarhoşluğa gerek duymuyorum."

"Gerçekten mi? Onunla seks yapınca sarhoş mu oluyorsun?"

Lucky ellerini yumruk yaptı. Koyu mavi gözleri buz keserek burnundan soludu. İki yıl önce çoktan ağabeyine saldırıp kan dökecek kadar yumrukluyor olabilirdi. Oysa Devon ona asıl kahramanlığın sağduyu olduğunu öğretmişti. Artık kavgayı ilk başlatan asla kendisi olmuyor ve bunu en son çare olarak düşünüyordu. Kendini tutmayı öğrenmişti ama Chase sınırlarını zorluyordu.

Chase kollarını bar tezgâhına dayayıp başını eğerek bütün parmaklarını saçlarından geçirdi. "Bunu hak etmiyorsun. Hiç kuşkusuz Devon da hak etmiyor." Başını ellerinin arasında tutarak iki yana salladı. "Üzgünüm. Söylediklerimi unutmaya çalış."

Kardeşinin gideceğini düşünüyordu. Oysa Lucky dönüp yanı başındaki tabureye oturdu. "Canını sıkın asıl şeyin ne olduğunu neden bana söylemiyorsun?"

"O sondaj sözleşmesine ihtiyacımız var."

"Elbette. Bundan başka ne sorunun var? Bir şeyler seni kemiriyor, Chase. Bunun farkındayım, hatta annem ve Devon bile bunun farkında. Her pazar, Marcie ve sen eve geldiğinizde sanki dinamit üstünde oturuyor gibisin. Fital kısa ve hızla tükeniyor. Nedir?"

Chase kadehinin içindeki sıvıyı defalarca döndürdü.

"Marcie," diye fısıldadı.

"Bunu tahmin ettim."

Huysuzca başını çevirdi, bakışları keskin ve talepkârdı.

"Nasıl tahmin ettin?"

"Marcie de Devon gibi. Sen gelmeden önce bir hayatı vardı. Uzun süre bağımsız bir kadın olarak yaşadı." Lucky tezgâhın üstündeki kâseden fıstıkları avuçlayıp ağzına boşalttı. Ev kadını rolünü üstlenmekte zorlanmasına şaşırırmam. Yeni bir çift ayakkabı gibi, henüz tam oturmuyordur."

"Ne? Dalga mı geçiyorsun?" diye homurdandı Chase dudak bükerek. "Hasta edecek kadar iyi bir ev kadını."

"Ha?"

"Her akşam saat tam altıda akşam yemeği masada hazır. Kurabiyeler pişirir ama tüm bunları ne zaman yaptığını Tanrı bilir, çünkü daima başka şeylerle meşguldür. Ev lanet olası bir saray kadar düzenli ve temizdir. Ne zaman bir şey kaybetsem, nerede olduğunu her zaman bilir."

Lucky neşeyle, "Bu kadar iyi gittiğini duymak beni rahatlattı," dedi. "Bildiğin gibi, şüphelerim vardı. Anladığım kadarıyla iyi anlaşıyorsunuz. Peki ne karın ağrın var?"

Chase taburesinde dönerek kardeşinin yüzüne baktı. Artık ok yaydan çıkmıştı ve uzun süredir içinde tutup boşaltmak istediği çok şey vardı.

"Fazla mükemmel." Lucky, ağabeyinin yüzüne bakarak kaldığında muhtemelen onun kafayı üşütmüş olduğunu düşünüyordu. "Sana bir örnek vereceğim. *Sunday Times*'ı sistematik olarak okumayı sevdiğini söylemişti. Geçen hafta ga-

zetenin sayfalarını kasten salona dağıttım. Bir sayfa okuyup yere attım, sonra bir sayfa daha, bitene kadar nereye düşerlerse."

"Neden?"

"Kışkırtmak için."

Lucky hayretle başını salladı. "Neden?"

Çünkü abazalıktan ölüyordum! Yatıştırılmayan bir seks arzusuyla yanıp tutuştuğunu itirafedemezdi, özellikle de kadınlarla başarısı efsane olmuş küçük erkek kardeşine.

"Onu sinirlendirip sinirlendiremediğimi görmek için."

"Gördün mü?"

"Hayır. Tek söz etmedi. Ters bile bakmadı. Salonu dolaşarak sayfaları tek tek topladı ve sevdiği yöntemle okuyabilmek için tekrar sıraladı."

"Anlayamıyorum. Peygamber sabrı olan bir karın olduğu için mi şikâyet ediyorsun?"

"Bir peygamberle yaşamayı denedin mi hiç? Mükemmel ötesi biriyle? Sana söylüyorum, normal değil. Neden sinirlenmiyor?" Derin bir soluk koyuverdi. "Bu çok sinir bozucu bir durum. Sürekli tetikteyim."

"Bak Chase, eğer hepsi buysa..."

"Değil. Yanıma sinsice sokuluyor."

Lucky gülerken az kalsın taburesinden yuvarlanacaktı. "Sinsice mi sokuluyor? Yani bizim Sage'e yaptığımız gibi mi? Tuvalete saklanıp sen kapıyı açtığında Bööö! diye üstüne mi atlıyor?"

"Saçmalama."

"Tamam, peki ne yapıyor?"

Chase o anda kendini budala gibi hissetti. Lucky'ye geçen sabah yaşadıklarını anlatamazdı. Banyodaki lavaboda tıraş olurken aynada Marcie'nin silüetini görmüştü. Öyle hızlı dönmüştü ki jilette çenesini kesmişti.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim, Chase. Kapıyı vurdum ama galiba duymadın." Sonra koşup tuvalet kâğıdı rulosundan birkaç parça koparmıştı. "Yüzün kanıyor." Bir parça tuvalet kâğıdını yüzüne bastırıvermiş... ve orada tutmuştu... uzun süre... orada cırılçıplak olduğu ve parmak uçlarının zarif dokunuşuyla sertleşmeye başladığı halde. Erkekliğinin ucu ona dokunmadan hemen önce fısıltıyla, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sormuştu.

Saniyeler boyunca damarlarındaki bütün kan küt küt atmıştı. Nihayet, "Daha iyi," diye mırıldanacak gücü kendinde bulabilmişti. Yanında getirdiği havlulardan birini kapıp, ilk günahı işlerken suç üstü yakalanan Adem'in hızıyla beline dolamıştı.

Hayır, Lucky'ye bunları anlatamazdı. Lucky ona neden karısını yatağa atıp uyuşana kadar sevişmediklerini sorardı. Chase'in bu soruya verebileceği cevap yoktu, çünkü kendisi de nedenini bilmiyordu.

Kardeşinin sorusunu duymazdan gelerek, "Karşıdan bakarak anlayamazsın ama edepten eser yok. Tam bir sürtük. Büyükanne'nin bir kadındaki edep konusunda neler söylediğini hatırlıyor musun?" Acıyla güldü. "İyi ki Marcie'yle tanışmamış."

"Sen nelerden söz ediyorsun?" Uzanarak Chase'in ateşli gözlerine baktı. "Küçük yeşil sigaralardan içmeye başladın, değil mi?" Chase, kardeşinin omzunu yumruğuyla dürttüğünde Lucky sadece güldü. "Sen kendinde değilsin. Marcie gerçek bir hanımefendi."

"Evde değil. Evin içinde çırılçıplak geçit töreni yapıyor."

Lucky meraklanmıştı. Başını bir yana eğdi, "Hadi ya?"

Chase, kardeşinin merakındaki muzipliği algılayamadı. Elinde düğmesi kopan bir gömlekle Marcie'nin odasına gittiği güne geri dönmüştü.

Kibarca kapısını tıklatmıştı. "Gelebilirsin."

Kapıyı açıp içeri girdiği anda düşecek gibi olmuştu. Bütün pembeliğiyle çırılçıplak karşısında duruyordu.

Saçını topluyordu, ellerini yukarı kaldırmıştı. Tuvalet masasının önünde ayakta durduğu için, arkasındaki ayna sayesinde bütün vücudunu aynı anda görme şansı bulmuştu.

Mavi gözleriyle bir şeyler söylemesi ya da yapması için ona meydan okuyordu. Chase üstüne atlayıp onu oracıkta yiyip bitirmek istese de kendine engel oldu. Eğer çıplaklık konusunda bu kadar rahatsa, o neden olmasındı?

Nabızı yükselmişti, bakışlarını başının üstünde bir yerlere sabitleyerek, "Dikiş takımın var mı?" diye sordu.

"Her ne ise, memnuniyetle onarırım."

"Sadece bir düğme. Kendim hallederim. İğne iplik var mı, yok mu?"

"Elbette. Şurada."

Kollarını indirdi, saçları pürüzsüz omuzlarına döküldü. Dikiş takımının bulunduğu küçük sandık Chase'in arkasındaydı. Onun etrafından dolanabilirdi, kenara çekilmesini isteyebilirdi. Oysa dosdoğru üstüne doğru yürüyüp ona sürtünererek yoluna devam etti. Chase'in her hücresi bir ateş topuna dönüşerek vücudunu kor gibi yakmaya başladı.

Sadece o sahnenin düşüncesiyle bile onun arsız göğüslerine dokunmak, şeffaflığını okşamak ve o güzel üçgenin gizemlerini araştırmak için yanıp tutuştu.

Lucky elini onun yüzüne doğru salladı. Chase, gerçek zamana geri döndüğünde huysuzca homurdandı. "Korkarım çok uzun süre kız kurusu olarak kalmış ve bu onu teşhirci yapmış. Bu konuda ne diyorsun?"

"Bir zamanlar *Playboy*'da okuduğum bir fanteziye benziyor."

"Lanet olsun, Lucky, ben ciddiyim. Nemfoman ya da onun gibi bir şey."

"Böyle biriyle evli olmak çok utanç verici, değil mi? Tecrübeyle dayanarak söylüyorum, anlarsın ya." Lucky göz kırptı.

Kardeşinin iğnelemeleri ve vücut dili sayesinde Chase derin düşüncelerinden sıyrıldı. "Sürekli bana sürtünüyor. Hani bir kedimiz vardı, etrafta erkek yokken bizim bacaklarımıza sürtünürdü, Marcie aynı onun gibi. Bana dokunmadan yanımdan geçemiyor. Sanki hep çiftleşmeye hazır."

"Belki de öyledir."

Lucky'nin küstah yorumu Chase'i dürterek erotik transan çıkardı. "Ne?"

Lucky arsızca bir avuç dolusu fıstığı çiğneyip yuttu. "Belki de öyledir dedim. Devon'a göre, bir kadının bilinçaltı hazır olduğunu söylese, o kadın istediği zaman hamile kalır."

"Hamile mi?" Chase ağzı bir karış açık ona bakıyordu. Sonra sertçe başını salladı. "Hamile falan kalmayacak. En azından kalmasa iyi olur. Bir bebekle işim yok. Hatta bu konuyu ne düşünmek ne de konuşmak isterim."

Lucky yavaşça sırtmayı bıraktı, endişeyle ağabeyinin omzunun üstünden bakmaya başladı. "Seninkinden söz etmişken, kendisi burada."

"Ha?"

Chase, kardeşinin baktığı yöne bakışlarını çevirince Marcie'yi gördü. Gürültülü ve duman altı tavernanın kapısının tam önünde durmuş, cuma akşamının yoğun kalabalığını gözleriyle tarıyordu. Bakışları karşılaştınca, yüz hatlarının gevşediğini gördü.

Olabildiğince dikkat çekmeden erkek kalabalığının arasından geçerek oturdukları bara ulaştı. "İşte buradasın," dedi Chase'e nefes nefese. "Dışarıda kamyonetini gördüm." Kardeşine dönerek, "Selam Lucky," dedi.

"Selam. Sanırım Devon seninle değil. Mekân onun favorileri arasında yer almıyor."

Marcie güldü. "Ben de öyle duydum, ama gerekçesi iyi. Kafana takma, sonsuz aşk öykülerinin bazılarının böyle tekinsiz yerlerde ortaya çıkmasını anlıyorum."

"En azından bizimki öyle. Cehennemin ortasında yumruk yumruğa dövüşle başladı, oradan bizi cennetin ortasında

bir evliliğe getirdi." Gülümseyerek, "Bir içki alır mısın?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Burada ne arıyorsun?"

Chase'in beklenmedik sorusu neşeli sohbetlerini bıçak gibi böldü. Suçlayıcı bir tonu vardı ve Marcie hemen savunmaya geçti.

"Massachusetts'li çifti hatırlıyor musun? Bugün tekrar kasabaya geldiler. Onlara göl kıyısında bir ev gösterdim ve burası dönüş yolumun üstünde. Dediğim gibi, dışarıda kamyonetini gördüm."

"Beni mi denetliyorsun?" diye sordu Chase. "Sen peşime düşmeden eve birkaç dakika geç gelemez miyim?"

"Hey Chase! Sakin ol."

Chase, kardeşine aldırış etmedi. "Yoksa tek bir içkiyle durabileceğime güvenmiyor musun? Ya da kaçıp tekrar rodeoya katıldığımı mı düşündün?"

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye dişlerinin arasından sordu Lucky. Etraftakilerin dikkatini çekmemek için sesini yükseltmemeye özen gösteriyordu.

"Sadece beni küçük düşürmeye çalışıyor," dedi Marcie içtenlikle. "Aslında bunu yaparken kendini aptal yerine koyuyor ama sanırım bunun farkında değil."

Marcie konuşması bitince arkasını döndü. Omuzları dik, başı dik, alev gibi gururla kapıya doğru yürüdü.

Lucky sitem etmek için ağzını açmaya hazırlanırken, Chase ona dönüp kendisini uyardı, "Kapa çeneni. Nasihatle-

rine ihtiyacım yok." Ceplerini karıştırdı, içkilerin parasını karışlayıp barmene biraz bahşiş bırakacak kadar bozukluk buldu.

Marcie'nin ışığı peşinde sürükleyen saçlarını kapıya doğru izlerken, Chase yoluna çıkan müdavimleri dirseğiyle itiyordu. Sırıtkan, ayyaş bir yüz, yolunu kapatıp çekilme zahmetine bile katlanmadı.

"Yakalasan iyi olur, Tyler. Nefis bir parça."

"Böylece Chase 'O benim karım pislik herif' gibi bir şeyler homurdandı. Affedersin Deacon. Sonra ilk yumruğu adamın yüzüne indiğinde adamın burnu kaydı. Bir diğeri ağzında patladı. Kısmi protezi ağzından fırladı, gitti. Barda oturduğum yerden uçtuğunu gördüm. Yemin ederim-pardon, Deacon- uçtu. İzdihamdan dişler kırıldı. Chase'in yolundan çekilmek için -tekrar özür, Deacon- herkes çil yavrusu gibi dağıldı. Çıldırılmış gibiydi."

Lucky iki gece önce Mekân'da çıkan kavgayı kendince yorumladıktan sonra, Tylerların çiftlik evinin salonundaki herkes birkaç saniye sessiz kaldı.

İstemeden bir kavgaya sebep olduğu için utancından yerin dibine geçen Marcie tabağına bakıyordu. Artık o da Devon'un Mekân'a olan nefretini paylaşıyordu.

Belli ki Chase de tek taraflı kavganın yeniden gündeme gelmesinden rahatsız olmuştu. Kara kara düşünerek sessizliğini koruyor, elindeki çatalla tabağındaki patates püresinde küçük vadiler çiziyordu.

Marcie'nin hissettiği kadarıyla, pazar yemeğindeki konuklarına hürmeten Lucky çenesini kapalı tutmadığı için Laurie sinirli bir şekilde boynundaki inci gerdanlıkla oynuyordu.

"Siz delikanlılar, keşke şu bataktaneden uzak durabilseydiniz," dedi sonunda, tatsız sessizliği bozarak. "Orada yaşanan tek keyifli şey Lucky'nin Devon'la tanışması oldu."

"Teşekkürler, Laurie," diye cevap verdi Marcie'nin el-tisi. "Tatlıya yer açmak için tabakları toplayayım mı?"

"Çok nazıksın. Herkes bitirdi mi? Jess?"

Jess Sawyer, çayına şeker koyarken, etini keserken, sandviç ekmeğine lokma lokma tereyağı sürerken gösterdiği abartılı titizlikle ağızını kuruladı. Beyaz gömleği ve iyi ütölenmiş kahverengi pantolonuyla, ufak tefek düzgün bir adamdı. Seyrek kahverengi saçları ve donuk, kahverengi gözleri vardı. Kişiliklerin rengi olsaydı, onunki mutlaka kahverengi olurdu.

"Her şey çok lezzetliydi, Laurie," dedi nazıkçe. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Lucky'nin yardımıyla Devon ayağa kalktı ve boş tabakları bir tepsiye koymaya başladı. Masa toplandığında, Lucky'nin tepsiyi mutfığa götürmesi için kapıyı tuttu. "Kahve ve tatlı getireceğiz," dedi kocasının ardından giderken.

"İbadethaneden çıkarken size rastladığımız için çok memnunum," dedi Laurie, Bay Sawyer'e dönerek. "Hiç kimse yemeğini tek başına yememeli. Özellikle pazar günleri yalnız yemek, adeta kutsal şeylere saygısızlık. Lütfen, her zaman barişımızın üstünde yeriniz var," dedi gülümseyerek. "Pat, rosto

sana göre fazla mı pişmişti?"

Pazar yemeklerinin sürekli konuğu Pat sandalyesinde doğruldu. "İyiydi," dedi. Masanın karşısındaki Bay Sawyer'e göz atarak, "Her zamanki gibi, diye ekledi."

"Tek bir porsiyondan başka yemedin."

"İştahsızlığımın yemekle ilgisi yok, Laurie. Hâlâ cuma akşamı Mekân'da yaşanan arbedeyi düşünüyorum." Bunları söylerken, Chase'e ters bir bakış fırlattı.

Devon ve Lucky, üç katlı çikolatalı pasta, kahve ve diğer garnitürlerle geri döndüler. "Senin için sakıncası yoksa yan masadan servise başlayacağım, Laurie."

"Bana uyar hayatım," dedi Laurie gelinine.

Marcie, oturduğu yerden Devon'un bir dilim pasta kesip tabağa koymasını izledi. Kremanın bir kısmı parmaklarına bulaştı. Yalamak için elini ağzına götürdüğünde Lucky ondan önce davrandı, elini yakalayıp kremalı parmağını emmeye başladı.

Marcie'nin midesi kasıldı.

Yanında oturan Chase'in gerildiğini hissetti.

Devon elini hızla oyuncu kocasının ağzından çekip, küçük aşk oyunlarını fark eden kimse olup olmadığını kontrol etmek için omzunun üstünden etrafına baktı. Marcie onları görmemiş gibi davrandı. Belki Devon'u utandırmak ya da belki ne kadar kıskandığını belli etmek istememişti.

"Ne zaman Mekân'a girseniz, bir patırtı çıkarmayı bece-riyorsunuz," dedi şerif, Chase'e dönerek.

"Ne yapmam gerekiyordu. Pat?" diye savunmaya geçip

aksice sordu Chase. "Öylece dikilip adamın kanma hakaret etmesini mi izlemeliydim?"

"Bence Chase'in o herifi benzetmekten başka çaresi yoktu," diye yorum yaptı Lucky, pasta tabaklarını dağıtırken.

"Kavga konusunda senin düşüncelerin pek işe yaramıyor, öyle değil mi?" dedi Pat. "Kavgayı gördüğün an gözü kapalı dalıyorsun."

"Gözü kapalı *dalıyordum*. Artık âşık bir adamım, kavga adamı değil." Yanından geçen Devon'un yanağını öptü.

Chase'in bacağı masanı altında refleks olarak Marcie'nin bacağına çarptı.

"Chase'in, ne yapması gerekiyorsa onu yaptığına eminim," dedi Laurie, oğlunu savunarak. "Barda meydana gelen bütün hasan karşıladı ve adamın tedavi masraflarını da ödedi. Tek üzüntüm, adamın sadece dişlerinin nakavt olması. Abartmıyorum."

Lucky kahkahasını tutamadı. Çok geçmeden masanın etrafındaki herkes gülüyordu; umutsuzlukla ağzı bir karış açık onları seyreden Jess Sawyer hariç.

"Sonunda bana teşekkür edecek," dedi Chase, gülmesi geçince. "Bugüne kadar gördüğüm en korkunç takma..."

"Devon!" Lucky'nin sesindeki dehşet, Chase'i susturdu. Lucky iskemlesinden fırlayarak, yan masaya eğilmiş duran karısının yanına doğru koştu. Yüzü bembeyazdı. Hızlı ve kesik kesik soluyordu. Lucky'nin kollarından biri destek olmak için beline dolandı, diğeri ise yanağını kavrayarak eğik başını yukarı kaldırdı.

"Devon? Tatlım?"

Devon, "İyiyim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı cılız bir gülücükle. "Ani bir baş dönmesi. Sanırım çok sıcak oldu. Belki ısıyı biraz düşürsek, iyi olur. Belki de yediğim bir şey dokundu."

"Yeter, Tanrı aşkına!" Laurie katlanmış peçetesini tabağının yanına bırakıp iskemlesinden kalktı ve yan masadaki çiften yanına gitti. "Neden bu saçmalığa bir an önce son verip benim aylardır bildiğim şeyi herkese ilan etmiyorsunuz?" İnisiyatifi ele alarak, masaya döndü. "Devon'un bir bebeği olacak."

"Oh!" Marcie attığı mutluluk çılgınlığını hatırlamıyordu bile. Kendisi, diğerleri, hatta Bay Sawyer, mutluluk saçarak birbirleriyle ve diğer kutlayanlarla kaynaşan çifte katılmıştı.

Marcie uzun uzun Devon'a sarıldı. Chase'le evlendiğinden beri iki kadın gayet iyi arkadaş olmuşlardı. Marcie, Devon'un Dallas gazetelerinden birinde yayınladığı köşe yazılarında da ortaya koyduğu kıvrak zekâsına ve nüktedanlığına hayrandı. Söylediğine göre son zamanlarda bir ajans onunla görüşme koparmaya çalışıyordu.

"Senin için çok sevindim," dedi Marcie içtenlikle. "İyi misin? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Devon onun elini kavradı. "Bebeklerle ilgili bir şey biliyor musun?"

"Hayır," diye güldü Marcie.

"O halde epey yardımcı olacaksın."

İki kadın karşılıklı beğeni ve sevgiyle birbirlerine gülmüşediler. Sonra Marcie gururlu babanın yanağını öptü.

"Kutlarım, Lucky."

"Teşekkürler. Nihayet küçük kemirgenlerden biri akıntının içinde doğru yolu buldu."

"James Lawrence!" diye haykırdı Laurie dehşet içinde. "Bir konuğumuz olduğunu unutma. Bu terbiyesiz üsluba izin verecek değilim. Jess'in hakkımızda yanlış düşünüp bir çete yetiştirdiğimi..."

Parke zemin üstünde çekilen iskemle bacaklarının tiz ve iğrenç sesi hepsini kendine getirdi. Chase peçetesini tabağının yanına atıp ayağını yere vurdu.

Kemerli yolda gözden kaybolmadan önce Marcie onun yüzüne bakabildi. Parçalara ayrılmış bir aynadaki adamın yansıması gibiydi.

Balta havada bir kavis çizdi, kütükle buluşmadan önce ıslık çaldı. *Küttt!* Kütük ortadan ikiye yarıldı. Chase eğilip parçaları kenara koyduktan sonra yeni bir kütük alıp yerine yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?"

Küttt!

"Kazak örüyorum. Neye benziyor?"

"Kaburgaların için iyi bir şey değil."

"Kaburgalarım iyi."

Küttt!

Lucky sırtını kenardaki parmaklığa dayadı, çizmesinin ökçesini en alt sıraya taktı ve dirsekleriyle en üst sıraya yas-

landı.

"Biliyor musun Chase, bugüne kadar karşılaştığım en bencil pislik sen olabilirsin."

Küttt!

Chase ikiye ayrılan kütüğü kenara atıp yenisini almadan önce ters ters kardeşine baktı. "Ne yapmamı bekliyorsun? Puro mu ikram etseydim?"

"Bir başlangıç olabilir." "

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam kusura bakma."

Küttt!

Lucky uzandı, eğilen ağabeyinin elinden baltayı çekip aldı. Chase hemen dikildi, çok kızgın görünüyordu.

"Hayal kırıklığına uğramadım," dedi Lucky, baltayı yere atarken. "Ben kudurdum. Hayal kırıklığına uğrayan sadece annem. Evliliğin seni değiştireceğini umuyordu."

"Çok kötü."

"Haklısın, çok kötü. Anlayamadığım nedenlerle, seni seven harika bir kadınla evlisin. Ne yazık ki bunu göremeyecek kadar körsün. Ya da budala. Ya da kendine acıyan. Derdinin ne olduğundan pek emin değilim."

"Kudurdun, çünkü çocuğun için tezahürat yapmadım."

"Bu yaptığın çok bencilce değil mi?"

"Neden bana söylemedin?" diye haykırdı. "Neden sır olarak sakladın? Bir beklentin mi vardı?"

"Hayır, seni korumaya çalışıyordum."

"Neden?"

"Şu an bile seni mahvetmekte olan acıdan."

Chase kavgaya duruşuna geçti. Güçlükle soluk alıyordu ama bunun nedeni kırdığı kütükler değildi. Her an kardeşine vuracakmış gibi dursa da bunu yapmadı, arkasını dönüp eve doğru yürümeye başladı.

Lucky arkasından koştu, kolundan yakalayıp döndürdü, odun yığınının yanındaki malzeme deposuna dayayarak  n kolunu g rtlağına dayadı.

"Sana daha önce bebekten bahsetmedim      incineceğini biliyordum, Chase. Bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç hoşlanmıyorum. Ancak kader böyle istedi ve bu konuda ne senin, ne benim ne de bir başkasının yapabileceği hiçbir şey yok.

"Bebeğimin Tylerların ilk torunu olması için çaba göstermedim. Keşke olması gerektiği gibi senin bebeğin olsaydı, ama bu bebeğim için duyduğum sevinci azaltmalı mı? Mümkün değil. Kusura bakma. Heyecandan titriyorum. Mutluluktan u uyorum. Doğumunu beklemeye bile sabrım yok.

"Yine de," diye belirtti, yüzünü ağabeyinin yüzüne daha da yaklaştırarak, "bu durum Devon ile benim Tanya'yla birlikte ölen bebeğin için artık yas tutmadığımız anlamına gelmiyor. Hepimiz tutuyoruz. Her zaman da tutacağız. Ama hayat devam ediyor, Chase. En azından birçoğumuz için  yle.

"Eğer kalan hayatını bir mezarın içinde sürdürmek istiyorsan bu sadece senin bileceğin iş. Senin hasta olduğunu, ahmak olduğunu düşünüyorum ama ızdırabın seni mutlu ediyorsa, sonuna kadar bunun tadını çıkar. Sadece bizlerin de o mezara girip üstümüze toprak atmamızı bekleme. Hepimiz

Hep Aşk Vardı

bıktık ve sana arka çıkmaktan yorulduk."

Kısa ve ani bir hareketle Chase'i serbest bırakıp arkasını döndü. Sert bir el omzunu kavradığında yalnızca birkaç adım atmıştı. Bir yumruğa kendini hazırlayarak refleksle geri döndü.

Aksine, ağabeyi sağ elini ona uzatmıştı. Lucky, onun gri gözlerinde ışıldayan yaşları gördü. Her zaman sınıksız olan dudakları titriyordu.

"Kutlarım küçük kardeşim. Senin adına çok seviniyorum."

El sıkışıp sarıldılar ve sonra birlikte eve doğru yürüdüler.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Hiç kuşkulanmadın mı?"

"Hangi konuda?"

"Devon'un hamileliği konusunda."

"Hayır."

"Lucky'nin sana söylemiş olabileceğini düşündüm."

"Hayır."

Chase'in ağzında gevelediği cevaplar, Marcie'nin sinirlenmesine sebep oluyordu. Zaten gergindi. Ailece toplanılan her pazar yemeği sonrasında böyle oluyordu.

Bu gerginliği, dışlandığı ya da istenmediğini hissetmesinden kaynaklanmıyordu. Tylerlar onu coşkuyla aileye kabul etmişlerdi. Hatta Chase'le evlenmesine şiddetle karşı çıkan Lucky bile, sanki yıllardır ailenin bir üyesiymiş gibi onunla şakalaşıyor, dalga geçiyordu. Laurie ve Devon'la birlikte, onu dostluk çemberlerinin içine almışlardı.

Chase'in ailesiyle ilgili herhangi bir sorun yoktu. Onu

sinirli ve gergin yapan bizzat Chase'di. Sözlü olarak hiç taciz etmemişti. Sadece bir kere, önceki Cuma gecesi Mekân'da böyle bir şey olmuştu, ama daha sonra bunun için özür dilemiş, Marcie de özrünü kabul etmişti. Tyler Sondaj'ın geleceğiyle ilgili endişelerini biliyordu ve bu davranışını o ruh haline bağlamıştı.

Hayır, davranış biçimiyle ilgili bir sıkıntısı yoktu. Ailesinin yanında ona karşı hep çok nazikti. Onu eleştirmez ve utandırmazdı. Toplum içinde onu yok varsayarak aşağılamazdı ki Marcie'nin evli kadınlardan en sık duyduğu şikâyet de buydu.

Onların durumunda, tam tersi geçerliydi.

"Tahmin edemedin mi?"

Aniden gelen soruyla irkildi. "Ne?"

Marcie'nin arabasını kullanıyordu, sol eli direksiyondaydı. Sağ eli ise bacağına üstündeydi, ihtiyaç anında rahatça vitesine uzanabilirdi... ya da onun dizine. Bütün gün boyunca dizlerini kavramak ve okşamak için sayısız fırsatı olmuştu.

"Kadınların bu konularda altıncı hisleri olduğunu duymuştum," dedi, Devon'un hamileliğini kastederek. "Belki de sen şüphelenmişsindir."

"Hayır. Yine de sinyalleri okuyabilmeliydim. Hatırladığım kadarıyla düğün yemeğimizde iki tabak tatlı yediği için birileri onunla dalga geçiyordu."

"Sadece birkaç kilo aldığını düşündüm."

Marcie gülümsedi. "Eminim öyledir." Chase gülümsemedi. "Altı aylık olmuş bile. Bu kadar iyi sakladığına inana-

mıyorum. Ama tabii, uzun boy ve doğru giysiler her şeyi kamufle eder. Aman Tanrım, göz açıp kapayana kadar bebek gelmiş olacak."

"Hımm."

"Doğduğu zaman da pislik bir adam gibi davranmaya devam edecek misin?" Chase başını çevirdi. Konuşmak için ağzını açmıştı ki, tekrar düşününce, susmasının daha iyi olduğuna karar vererek öfkeyle kapadı. "Evden apar topar ayrılmış annenin kalbi çok kırıldı, Chase."

"Benim de kalbim kırıldı."

"Ah, evet. Bunu hepimiz biliyoruz. Bunu koz olarak çok iyi kullanıyor ve bütün dünyanın gözüne sokuyorsun. Tamam, hepimiz gördük ama samimi olmak gerekirse artık bayatladı."

"Lucky'den özür diledim, değil mi? Onun adına mutlu olduğumu da kendisine söyledim."

"Biliyorum, biliyorum. Hatta seni zoraki Devon'a sarılırken de gördüm. Yani yapabileceklerinin en azı."

"Yapmacık sevgi gösterisinde bulunup sıırıtsaydım, bu iki yüzlülük olurdu."

"İki yüzlülük? Kullanılabilecek ne tuhaf bir sözcük, yani senin tarafından."

"Bu ne anlama geliyor?"

Chase evin önünde arabayı durdurdu. Marcie indi ve kapıya doğru yürüdü. Chase ona yetiştiğinde içeri girmiş mantosunu çıkarıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye öfkeyle sorusunu tekrar-

larken paltosunu portmantoya doğru fırlatıp ıskaladı.

Marcie'nin içinde bir şeyler çatırdadı. Bir ayı aşkın bir süredir onu pohpohluyor, terslendikçe suyuna gidiyor ve kasten yaptığına emin olduğu provokasyonlarını göz ardı ediyordu. Onun hayatını kolaylaştırmaya çalıştıkça, her zaman-kindenden daha beter davranmaya devam ediyordu. Artık gına gelmişti. İyi eşin canı cehenneme, bundan sonra aldığı kadrını verecekti.

Kızıl saçları diken diken olmuştu. Ona yaklaşırken gözlerini kıstı. "Şu anlama geliyor, Chase Tyler, oraya gittiğimiz her pazar günü zaten iki yüzlülük yapıyorsun. O yüzden onları coşkuyla tebrik etmen, bana karşı bütün sahtekârlılığınla iyi davranmandan daha samimi olamaz."

Chase inatla başını salladı. "Bu doğru değil. Kardeşim adına gerçekten sevini... Bir dakika. Hangi sahtekâr davranıştan bahsediyorsun?"

"Hadi Chase!" diye haykırdı. "Herhalde ayrıntıları istemezsin."

"Hayır istemem, ama sen neden bahsediyorsun?"

Omuzlarını dikip öfkeyle ona baktı. Yanakları ısınmaya başlamıştı. Vücudundaki bütün kaslar gerilmişti.

"Diz masajlarından söz ediyorum. Kanepeye oturuyorum, gelip yanıma oturuyorsun. Bacak bacak üstüne atıyorum, elini dizime koyuyorsun. Ayağa kalkıyorum, kolunu omzuma atıyorsun. Titriyorum, ceketini bana veriyorsun. Sana bakıyorum, saçımı okşuyorsun. Gülüyorum, gülüyorsun."

Chase'in çenesi oynamaya, yüzündeki kaslar gerilmeye

Hep Aşk Vardı

başlamıştı. Marcie ileri gittiğini biliyor, ama kendini durduramıyordu. Bir aydır bir bukalemunla yaşıyordu. Her pazar saatler boyunca, Chase'in içten, iyi bir kocaya yakışır ilgi ve sevgisine maruz kalıyordu; üstelik onun için hiçbir şey ifade etmediğini bildiği halde. Marcie her defasında eve heyecanla ve can çekişmenin sınırlarında dönüyor ama hiçbir zaman rahatlayamıyordu; çünkü Chase ailesinden uzaklaşır uzaklaşmaz mutsuzluğuna ve soğuk davranışlarına geri dönüyordu.

"Sana karşı nazik olmaya çalışıyorum," dedi savunmaya geçerek. "Ama hoşuna gitmiyorsa, kibar davranmaktan vazgeçebilirim." Arkasını dönerek şömineye doğru yürüdü ve ateşi karıştırmaya başladı. Her hareketi öfkeli ve düzensizdi.

Marcie'nin onunla işi henüz bitmemişti. Yanına gitti, maşayı kenara bırakırken kolunu tuttu. "Ailenin gözü üstümüzde, geçinip geçinemediğimizi dikkatle izliyorlar. Her pazar sergilediğin Oskar'lık performansın sayesinde eminim herkesi beraberliğimizin dört dörtlük olduğuna ikna etmişsindir. Bekâr hayatı yaşadığımızdan haberleri bile yoktur.

"Ah, tabii ki hayır, çünkü onlar izlerken bana gönderdiğin ateşli bakışların bir kısmını yakalamışlardır. Eminim Lucky'le NBA muhabbeti yaparken saçlarını parmaklarına doladığını görmüşlerdir. Kahve fincanını almak için uzandığında dirseğinle kasten göğsümü dürttüğünü nasıl kaçırmış olabilirler?"

Chase, "Tüm bunlar hoşuna gitmemiş gibi davranmaktan vazgeç, Marcie," dedi alçak ve titrek bir sesle. "Çünkü gömlek kolumdan bile göğüs ucunun sertleştiğini hissettim.

Genzindeki o küçük hırıltıyı da duydum." Marcie'nin anlık sessizliğini saldırıya geçmek için kullanıyordu. "Bu arada konu açılmışken, oynaşmalarından hiç..."

"Oynaşmak?"

"Oynaşmak. Elini bacağıma koyup ileri geri sıvazlaman başka nasıl adlandırılabilir? Ah, bunu gayet sıradan ve hanımca yapacak kadar dikkatlisin ama orada ne olduğunu biliyorsun, ben de biliyorum ve ikimiz de on santim yukarıda ne olduğunu biliyoruz."

"Ve eğer kolumu omzuna atmam hoşuna gitmiyorsa, bana sokulmaktan vazgeç. Eğer ceketimi istemiyorsan, soğuktan titrediğini görmeme izin verme. Elim dizindeyken, senin ayağın da benim bacaklarımı okşuyordu. Eğer bu bir davet değilse, ben ne olduğunu bilmiyorum."

Izgaradaki alevler gözlerinde yansıyor, öfke ve tutku sırayla birbirini besliyordu. "Saçınla oynarken başını geri çektiğini hatırlamıyorum. Tabii ki hayır. Aksine burnunla avuç içimi dürtüyordun. Hatta dilini hissettim, avucumda ıslak bir nokta bıraktın.

"Kucağıma kahve döktüğüm için güldün. Kahveyi döktüm çünkü dirseğimi göğsünle ittin. Karşılık olarak ben de güldüm çünkü kahve damlalarının üstüne peçeteni bastırdın ve gerisi ya gülüş ya da inleme olacaktı. Annemin geleneksel akşam yemeğinde sen elinle benim oramı buramı miniciklarken gülse miydin yoksa inlese miydin, hangisini tercih ederdin?"

"O yüzden nasıl davranacağım konusunda bana vaaz verme. İstedğin buysa, tüm bu cinsel maskaralığa bir son

vermek çok hoşuma gider. Zira her pazar oynadığımız rol seni bu kadar çılgına çeviriyorsa, bana ne yaptığını tahmin et!"

Bağırmayı kestikten sonra odaya ani ve derin bir sessizlik çöktü. Marcie ona bir adım yaklaştı ve boğuk bir sesle, "Sana ne yapıyorum, Chase?" diye sordu.

Chase onun elini tutup hızla çekti ve şişmiş fermuarının üstüne bastırdı. "İşte bunu."

Marcie elleriyle Chase'in sertleşmiş organını kavradı. "Neden oynaşmayı bırakıp bununla bir şeyler yapmıyorsun, Chase?" Yavaşça hareket eden eli Chase'in soluğunu sıklaştırdı. "Hoşuna gitmez diye mi korkuyorsun? Yoksa hoşuna gider diye mi?"

Onu bırakarak iki elini saçlarının arasına daldırdı. "Öp beni. Doğru dürüst öp."

Öyle gerilmişti ki, dudakları tam onun dudaklarının altındaydı. Baştan çıkarıcı bir fısıltıyla, "Hadi dediğimi yap," diye ekledi.

Chase'in genzinden barbar bir ses çıktı. Dudaklarıyla onun dudaklarına vahşice saldırdı. Öpücüğü öylesine sertti ki, Marcie'nin dudakları uyuştı. Sonra, yavaş yavaş onları açabildi. Derken Chase'in aceleci ama kendinden emin dil darbelerini hissetti. Çılgınca, azgınca, arsızca ağzının içini süpürüyordu.

O da ellerini Marcie'nin saç yığına gömmüş, başını doğru yerde tutarak usta öpücükleriyle yağmalyordu. Açlığını bastırmak için sonuna kadar onu içine çekiyor, adeta tüm ağzını kendi ağzının içine gömmek istiyordu. Soluklanmak

için geri çekildiğinde bile dili hâlâ dudaklarının üstünde gezerek onun tadını çıkarıyordu. Açlığı geçmiyordu, fazlası için tekrar yumuldu. Daha fazla. Daha fazla.

Marcie onun öpücüklerinin şehvetiyle mest olmuştu. Dilinin kıvamı, tükürüğünün lezzeti, dudaklarının sıkılığı, çenesini ve yanaklarını adeta zımparalayan sakalıyla kendinden geçmiş, teninin kokusu ve saçlarının temasıyla zevk âleminde yüzmeye başlamıştı - Chase'in teni, Chase'in saçları, karnına bastıran Chase'in sertliği.

Ateşin önündeki pelüş haliya, tek bir vücut gibi dizlerinin üstüne düştüler. Ağızları hâlâ çılgınca birbirlerinin yüzünü araştırıyor, dudakları çenelerinin, yanaklarının ve göz kapaklarının üstünde geziyordu.

Ağızlan tekrar bir araya geldiğinde, Chase diliyle derinliklere dalarak onu arzuyla emmeye başladı. Elleriyle sırtını sıvazlıyor, ardından göğüslerini avuçlayıp okşuyordu. Sonra, hiçbir incelik göstermeden kalçalarından kavrayıp onu kendine çekti.

Marcie nazlanmayı düşünemedi bile. Onun organına bastırmasına izin verdi. Hatta tutkusunun bu kadar güçlü olmasının tadını çıkarıp göbeğini ona doğru bastırdı.

İnleyerek, kollarıyla onu sımsıkı sardı, öyle ki Marcie kıpırdayamıyordu bile. "Dur yoksa geleceğim."

"Henüz değil. Henüz değil."

Marcie aralarını biraz açarak, Chase'in süveterini çekip çıkardı, sonra gömleğinin düğmelerine saldırdı. İkisinden de kurtulduktan sonra, ilk kez gören kör biri gibi parmaklarıyla

bir keşif âlemine çıktı.

Arzuyla inleyerek dudaklarını Chase'in göğsüne bastırdı. Chase onun başını elleriyle kavradı ama özgürce hareket etmesine izin verdi. Dudakları dalgali ve koyu renk göğüs kıllarının arasındaki göğüs ucunu buldu. Önce biraz mahcup, sonra daha cesur diliyle onu yoklamaya başladı.

Heyecanla kıvranarak bir küfür fısıldadı ve onu kendinden uzaklaştırdı. "Üstündekileri çıkar."

"Sen çıkar," diye meydan okudu boğuk bir sesle.

Bir an bakiştılar. Marcie, kazağını elleriyle kavrayıp başının üstünden çekip çıkarırken soluğunu tuttu. Chase'in gözleri göğüslerine kilitlendi, Marcie sutyenini çözüp düşmesine izin verdi. Chase derin bir soluk alıp yutkundu. Karın kasları kasılmıştı ama ona dokunmadı. En azından teklifsizce dokunmadı.

Omuzlarından bastırarak onu pelüş halının üstüne sırtüstü yatırdı. Kabaca eteğini çözüp bacaklarından aşağı indirdi. İç çamaşırını çıkarmak ise o kadar kolay değildi, çünkü önce jartiyerinin altındaki kuşağa ulaşması gerekiyordu.

Üstündeki her şey çıkınca, elini uyluklarının arasında kaydırды. İkisi aynı anda inlediler. Onu baştan başa yoklayan elleri titiz ama nazikti. Başparmağı kıvrımlı yerleri hünerle ayırdı ve o aşırı hassas dokuya ulaştı.

Marcie'nin damarlarındaki kanın kaynaması ve gözü-nün önünde kıvılcımlar uçuşması için eliyle yaptığı birkaç hafif darbe yetmişti.

"Chase!"

Bu davet yeterliydi. Fermuarını açıp pantolonunu indirdi. Marcie küstahça onu seyrediyordu ve sadece bir saniye içinde vücutları birleşti.

Marcie keskin bir mutluluk ılığı attı, Chase ya bir küfür ya da bir dua mırıldandı. Bir süre öylece kaldılar.

Sonra, kendini onun üstünde destekleyerek Chase biraz çekildi ve yüzüne baktı. Gözleri birbirine kenetlendi ve yavaşça tekrar içine girdi. Marcie onu derinliklerinde hissetti; öylesine derindi ki, onu egemenliğı altına almış, soluğunu çalmış ve duyularını kendi kontrolüne geçirmişti. Alev gibi yanan gözleri hayvani çekiciliğini pekiştiriyordu. Kollarındaki ve göğsündeki kaslar erkeksi bir güçle şişmişti.

Marcie onun ne kadar muhteşem görüldüğüne odaklanmak istiyor, ama o bir çekilip sonra tekrar içine dalıyordu. Bir göğsünü avuçlayıp başparmağıyla ucunu sıvazlamaya başladı. Marcie ürperdi, iradesi dışında gözleri kapandı. Uyluklarıyla kalçalarını sımsıkı kavramıştı. Chase elini iki vücudun arasından tekrar Marcie'nin en hassas bölgesine kaydırdı, içine doğru daha derinlere bastırırken dışarıdan da okşamaya başladı.

Marcie'nin onlarca yıldır ona duyduğu karşılıksız aşk, onu doruklara çıkaran mükemmel bir orgazmı son buldu.

Chase, tekrar içinde gidip gelmeye başlamadan önce onun bu deneyimin tadını çıkarmasına, hatta görüntü tutulmasına izin verdi. Oysa Marcie ona yapışarak ve vuruşlarını karşılamak için kalçalarını kaldırarak hem kendini hem de onu şaşırttı. O an geldiğinde, Marcie de Chase'le beraber bir

kez daha zirveye ulaştı.

Soluk soluğa, doyumsuzca, ölümüne birbirlerine sarıldılar.

Ertesi gün saat on birde ofis kapısı vurulduğunda Marcie minnet duydu. Saat tam onda randevularına gelen çift onu çıldırtmak üzereydi.

Kuşkusuz bu özel günün sabahında, aklı başında insanlarla karşılaşma olasılığı her zamankinden daha azdı.

"Girin," diye seslendi.

"Böldüğüm için özür dilerim, Marcie," dedi Esme. "Bay Tyler seni görmek istiyor."

Refleks olarak Marcie ayağa fırladı. "Bay Tyler mı? Hangisi?"

"Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olan. Hani şu evlendiğin."

Derken Marcie onun asistanının üstünden uzanıp kapıyı açan kolunu gördü. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

O sabah ofisine uğramasını düşündüğü son kişi Chase'di. Dizleri titredi, dili damağı kurudu. Konuşmakta zorlanıyordu.

"Ta... tabii. Eminim Bay ve Bayan Harrison beni biraz mazur görürler. Bu arada listeyi gözden geçirmeye devam edebilirsiniz," diye öneride bulundu siyah lake masanın etrafından dolanırken.

Adam iç çekerek ayağa kalktı, çok önemliymiş gibi pantolonunu yukarı çekti. "Zaten bitirmiştik. Onu mutlu edecek bir şey bulamayacak."

"Ben mi? Sunshine Lane'deki dört odalı evi beğenmiştim," diye karısı cevabı yapıştırdı. "O kadar geniş bir eve ihtiyacımız olmadığını söyleyen sendin. Bahçenin çok büyük olduğunu söyledin. Çok güzel bir evi geri çevirdin, çünkü çimleri bile biçemeyecek kadar tembelsin. Gerçi sorun değil, çünkü nasılsa biçmeyi de beceremezsin."

"Chase, bunlar Bay ve Bayan Harrison," dedi Marcie araya girerek. "Ralph, Gladys, bu da eşim Chase Tyler."

"Memnun oldum," dedi Ralph tokalaşırken.

"Ben de öyle."

"Hadi Ralph. Görmüyor musun, biraz mahremiyete ihtiyaçları var." Gladys kocasını kapıya doğru iteledi.

Esmе gözlerini tavana dikerek onlara eşlik etti ve kapıyı arkalarından kapadı. Chase ve Marcie yalnız kaldılar. Karşı karşıya oldukları halde birbirlerinin gözleri içine bakamadılar.

"Bunlar bana söz ettiğin müşteriler mi?"

"Şaka gibi, değil mi? Bir karar vereceklerini sanmıyorum. Ev bakmak onlar için sadece bir hobi. Kavga arası mola gibi. Ne yazık ki onların bu hobisi benim çok değerli zamanıma ve tükettiğim sabrıma mal oluyor."

"Hımm. Şey... bunlar senin için."

Bir demet pembe laleyi uzattı, şaşırان Marcie uzanıp buketi aldı. Aslında yakaladı. Sözüünü etikten sonra Chase bir an önce çiçeklerden kurtulmak istemişti. Marcie'nin refleksleri hızlı olmasa buket yere düşecekti.

"Doğum günüm değil."

"Özel bir sebebi yok," dedi hızla omuzlarını silkerek. Bu sabah ofise birkaç malzeme almak için kırtasiyeye gitmiştim. Bunlar kasanın yanında küçük su kovalarının içinde duruyorlardı. Hoşuna gideceğini düşündüm."

Marcie şaşkınlıkla çiçeklere bakıyordu. "Ben... ben... teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Kısaca ofise göz gezdirdi. "Güzel ofis. Göz alıcı. Tyler Sondaj'ın merkezine benzemiyor."

"Farklı gereksinimlerimiz var."

"Doğru."

"Sözleşmeyle ilgili bir gelişme var mı?"

"Yok."

"Ah! Çiçeklerin kutlamanın bir parçası olabileceğini düşünmüştüm."

"Hayır."

"Peki."

Chase öksürdü. Marcie kurtulan bir tutam saçını topuzuna geri sıkıştırdı. Chase burnunu çekti. Marcie laleleri saran yeşil selofanla oynadı.

"Buraya ofisler hakkında konuşmak için mi geldin?" dedi uzun bir sessizlikten sonra.

"Hayır." O sabah ilk kez gri gözleri Marcie'nin gözleriyle karşılaştı. O uyanmadan çok önce Chase evden çıkmıştı. "Konuşmamız gerek, Marcie."

Marcie aniden yüreğinde çok ince bir sızı hissetti ve bunun korku olduğunu fark etti. Ciddi görünüyor ve konuşuyordu. Daha önce hiç ofisine gelmemişti. Çok gerekli olma-

dıkça işyerini telefonla bile aramazdı.

Bu beklenmedik ziyaretin çok önemli ve zorunlu bir nedeni olmalıydı. Marcie'nin aklına gelen tek şey taahhüdünden caymak istediği oldu.

"Otur, Chase."

Az önce Ralph ve Gladys Harrison'un oturduğu kanepeli işaret ediyordu. Çizgili yastıkların ucuna ilişip dizlerini açarak oturdu. Çizmelerinin arasındaki parlak karolara bakıyordu.

Marcie masanın arkasındaki koltuğuna geçti. Söylemek üzere olduğu şeyi duyduğunda aralarında darbenin şiddetini azaltacak bir şey olsun istiyordu.

"Konuşmak istediğin nedir, Chase?"

"Dün gece."

"Ne konuda?"

"Sonrasında pek bir şey söylemedim."

"Hayır, ama az ve öz konuştun. Kendini kesinlikle ifade ettin. Dedin ki 'Pekâlâ, iki kere geldiğine göre artık şikâyet etmezsin.'"

"Evet," dedi derin bir nefes alarak. "Aynen öyle söyledim."

Tekrar başını eğdi. Başının tepesinde saçları bukleler oluşturmuştu. Marcie onlara dokunmak, çocuksu güzellikle riyle dalga geçmek, onlarla oynamak istedi. Oysa dün gecenin sonunda aralarında geçen konuşmadan sonra şu anda ona dokunmak imkânsız görünüyordu.

İçindekini kustuktan sonra ayağa kalkmış, gömleğini ve

süveterini alarak doğruca odasına çıkmıştı. Marcie de onun ardından yavaşça kalanları toplamış ve odasının yolunu tutmuştu. Şu ana kadar bir daha görüşmemişlerdi.

"Marcie, bu şekilde devam edemez."

Başını kaldırdı, bir cevap bekler gibi sustu. Marcie sessiz ve ifadesizdi. Konuşmaya kalkarsa sesini ve kendini kontrol edemeyeceğini biliyordu.

"Sürekli kavgaya edip, birbirine pençe atan aynı kafesin içindeki iki hayvan gibiyiz. Bu durum ne senin için iyi ne de benim için."

"Benim için neyin iyi olduğuna karar vermeye kalkma, Chase."

Chase bir küfür savurdu. "Hemen diklenmesene. Bu konuya mantıklı bir biçimde yaklaşmaya çalışıyorum. Sinirlerimize hâkim olarak konuşabileceğimizi düşünmüştüm, hatta ummuştum."

Marcie buz kesmiş ellerini masanın üstüne koydu. "Ne yapmak istiyorsun? Lütfen ne söylemeye geldiysen, onu söyle."

"Seks bir yarış olmamalı." Marcie'nin tek tepkisi başıyla hafifçe onay vermek oldu. "Gerdek gecemizde, ilk kez seviştiğimizde..."

"O gece sevişmedik. Gayrişahsi bir durumdu. Alnıma bir kaşe vursan daha resmi olurdu."

"Pekâlâ, çok teşekkürler."

"Doğru söylediğimi biliyorsun."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Sinirlenme-

Sandra Brown

yeceğine söz verdiğini sanıyordum."

"Öyle bir söz vermedim." Eğer onu terk edecekse, Kaz Kafalı Johns'u hep gülünç bulan koca bir kasabanın önünde alay konusu edecekse, lafı dolandırmayı bırakıp bunu bir an önce yapmasını diliyordu."

"Çeneni kapatıp dinler misin?" dedi huysuzca. "Kolay değil, biliyorsunuz."

Bu ne küstahlıktı. Kurnazca evlilikten sıyrılmak istiyor ve Marcie'nin bunu kolaylaştırmasını bekliyordu. "Açıkça söyle, Chase."

"Pekâlâ." Chase ağzını açtı. Tekrar kapadı. Marcie'nin yüzüne baktı. Sonra uzaklara baktı. Yanaklarının içini kemirdi. Dudaklarını yaladı. "Başlangıç olarak beraber uyumamız gerektiğini düşünüyorum."

Koltuğu oturduğu yerde onu ısırsa bu kadar afallamazdı. Şaşkınlığını belli etmemek için kendini zorladı. Ama soluğunu o kadar uzun süre tutmuştu ki başı döndü ve bayılıp düşmemek için masanın kenarına tutundu.

"Yani sadece uyumaktan bahsetmiyorum. Bir yatak odasını paylaşmaktan bahsediyorum, gerçek bir karı koca gibi."

Emin olmayan gözlerle Marcie'ye baktı, sonra kanepeden kalkıp masasının önünde volta atmaya başladı. "Dün gece hep bunu düşündüm, Marcie. Uyuyamadım. Söylediklerimden sonra... biliyorsunuz, yani... çok kindar bir ifadeydi. Söyledikten sonra kendimi berbat hissettim."

"Cinsel anlamda üstünlük sağlama yarışına girdiğimizi düşündüm. Her pazar birbirimizi deli ediyorduk. Bu çok ap-

talca. Gerdek gecemizde, kabul ediyorum, ne hissettiğini hiç önemsemedim. Hatta sanırım canını yaktım." Volta atmayı bırakıp ona baktı. "Yaktım mı?"

Marcie yalan söyleyerek, hayır anlamında başını salladı.

"İyi o zaman. Bu bile bir şeydir. Neyse, nerede kalmıştım? Ah, evet. Sonra dün gece eve geldik ve beni baştan çıkardın. Açık ve net, baştan çıkarıldım. İstedin... ve istediğini aldın. Bana... dokunduğunda, seni istediğim gerçeğini daha fazla saklayamadım. Ve Marcie sen, yani... öyle ıslaktın ki, senin de beni istediğini biliyordum."

Terleyen avuçlarını kurulamak için pantolonuna sürttü. "Biz hep iyi geçindik. Okulda arkadaşlık. Nedense evlendikten sonra kılıçlarımızı kuşandık. Dün gece ilerleyen saatlerde bunun sebebini anladım."

Pencereye doğru yürüdü, ellerini pantolonunun arka ceplerine soktu. "Aramızda doğal bir etkileşim var. Bunu hissediyorum. Sen de hissediyorsun." Omzunun üstünden ona baktı. "En azından hissettiğini düşünüyorum."

Marcie'nin ağzı kurumuştur. Bir kez daha başıyla onayladı.

Tekrar pencereye döndü. "Düşündüm ki, bu etkileşime karşı koyarak aptallık ediyoruz. Bizler aynı evde yaşayan, yasal olarak evli, yetişkin bireyleriz ve evliliğin nimetlerinden faydalanmayı reddediyoruz. Bu saçmalığa bir son verip pes etmeliyiz. Yani, neden olmasın?"

"Pekâlâ, haftalar önce bunun kâğıt üstünde bir evlilik olmasına karar vermiştik. Bunu biliyorum. Ama lanet olsun,

eğer dün gece bizim için bir işaretse, sen de bu kâğıt üstü evlilikten hoşnut olamazsın. Demek istediğim, ben seni ne kadar arzuluyorsam, sen de beni arzuluyordun. Sırtımdaki tırnak izleri bunu ispatlıyor."

Chase kendine geldiğinde, Marcie onun keskin bakışlarını savuşturdu. Konuşmak zorunda kalmadığı için memnundu çünkü hâlâ konuşacak halde değildi. Besbelli ki Chase neler söyleyeceğini ezberlemişti ve bir cevap almadan önce hepsini söyleyip bitirmek niyetindeydi.

"Seninle neden evlendiğimi biliyorsun, Marcie. Ben de senin benimle neden evlendiğini biliyorum. İkimiz de zeki insanlarız. Seni sever ve saygı duyarım. Sanırım sen de beni sever ve saygı duyarsın. Dün gece oldukça iyi bir seks deneyimimiz oldu."

Marcie bakışlarını kaldırdı, bu kez Chase bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Pekâlâ, *harika* bir seks deneyimi yaşadık," diye itiraf etti. Çok uzun zamandır cinsel açıdan aktifim. Hatta Tanya öldükten sonra bile. Bazen unutmamanın tek yoluydu..."

Durdu, ellerini kalçalarına dayadı, düşüncelerini yeniden toparlamak ister gibi başını eğip devam etti. "Her neyse, bir başka kadınla görüşerek senin gururunla oynayacak değilim. Üstelik bize, işlenebilecek en büyük günahın karını aldatmak olduğu öğretildi." İçtenlikle ona baktı. "Ama her defasında aylarca bekleyerek sürdüremem."

Marcie bir kez daha başını eğerek anladığını ifade etti.

"Ayrıca bunun birbirimize karşı sayı kaydettiğimiz bir

Hep Aşk Vardı

yarış olmasını istemiyorum. Seks hayatımız, dostluğumuzun bir uzantısı olabilir, değil mi? Eğer yatakta uyumlu olursak, diğer alanlarda da daha uyumlu oluruz. Şu anda olduğu haliyle bir işe yaramadığını tecrübe ettik. Belki de artık diğer şekilde denemeliyiz."

Bir an bekledi, sonra ona dönüp sordu, "Peki, bu konuda sen ne diyorsun?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Selam."

"Selam."

Pırıl pırıl gözler ve mahcup bir gülümsemeyle Marcie evlerinin kapısının önünde Chase'i selamladı. O günün sabahında ofisinde gelişen olayların gidişatına hâlâ inanamıyordu. Gün boyunca rüya görmediğine inanmak için çimdiklediği kolları çürük içinde kalmıştı.

Belli ki rüya görmemişti, çünkü Chase eğilip yanağını öpmüştü. Bu daha çok kafaların tokuşmasına benzeyen tuhaf bir öpücük olmuştu.

Uzun bir konuşmadan sonra evliliklerinin ilk ayındaki pişmanlıkları bir kenara bırakıp baştan başlamaya karar vermişlerdi; sadece arkadaş değil, aynı zamanda sevgili olarak. Tek bir şeyin garantisini istiyordu, gebelikten korunacaktı. Hiç kaçamak yapmadan, korunduğuna onu ikna etmişti.

"Ne zaman eve döndün?" diye sordu, Marcie ceketini

çıkarmasına yardım ederken.

"Biraz oldu. Hâlâ yağmur yağıyor mu?" Paltosunu port-mantoya asarken üstündeki yağmur damlalarını silkeliyordu.

"Atıştırıyor. Bu nefis koku ne?"

"Meksika usulü tavuk."

"Süper! O sapık yine mi aradı?"

"Hayır."

"Neden ahizeyi açık bıraktın?"

Marcie'nin mavi gözleri Chase'e sessiz ama anlamlı bir mesaj gönderdi.

Chase yutkundu. "Oh!"

"Bir içki ister misin?"

"Elbette."

İkisi de kımıldamadı.

"Aç mısınız?"

"Çok."

"Yemek için hazır mısınız?"

"Hayır."

Üst katta -oraya nasıl çıktıklarını bile hatırlamıyorlardı- onu tutkulu ve ateşli öpücöklere boğdu. Meraklı dilini araştırmak için kullanıyordu. Bir gurme gibi ağzının tadını çıkarıyor, hangi çeşniyi ya da dokuyu daha çok sevdiğine karar veremiyordu.

Giysiler üstlerinde eriyip gitmiş gibiydi. İkisi de çıplak kaldığında, tenin tene, vücudun vücuda, dışının erkeğe dokunmasının verdiği katışıksız hazzı yaşamak için uzun uzun ve sımsıkı sarıldılar. Dışının yumuşacık olduğu yerlerde

erkek sert, pürüzsüz olduğu yerlerde ise kıllıydı ve bu farklılıklar onları büyülüyordu.

Yatağın kenarına oturup Marcie'yi dizlerinin arasına aldı. Bakışlarını göğüslerine kaldırdı. Dokunulmak için yalvarıyorlardı ama onlara dokunmadı.

Parmağının ucuyla göğüslerinin beline düşen gölgesini izledi. Çizgileri takip etmesi öğretilen bir çocuk gibi, gölgesinin dış hattının izini sürdü ve kıpkırmızı olmuş uçlarının yaydığı gölgeye özel ilgi gösterdi.

Parmak ucunun tenine vuran gölgelerdeki yolculuğunu izleyen Marcie inledi. Başını tutarak kendine çekti ve göğsünün ucunu onu kavramak için açılan dudaklarına bastırdı. Şehvet, ıslaklık ve emiliş, içine işleyen acıyla karışık bir haz veriyordu.

Uyluklarını ikiye ayırarak, arasındaki şişmiş ve arzuyla uzanmış dudaklara eliyle yumuşakça masaj yapmaya başladı. Parmakları ıslak bölgenin ortasındaki tünelden içeri kayınca Marcie'nin soluğu kesilerek kendinden geçti, karnı kassıldı. Diliyle göğüs ucundan gönderdiği elektrik dalgası, vücudunu boydan boya ürperterek geçiyor ve rahmine kadar iniyordu. Sevgiyle ismini haykırdı.

Chase sırtüstü yatağa uzandı, onu üstüne çekti. Marcie tam zamanında üstüne tırmanıp onu içine yerleştirerek gelgitin kendisini esir almasına izin verdi. Dalgalar giderek büyüdü, çağlayarak durmaksızın içine aktı.

Dakikalar sonra, doygun ve yorgun, göğsüne uzanmıştı. Göğsünün üst kısmı kıllıydı. Henüz tam olarak büyümeyen

tıraşlanmış bölüm ise hâlâ diken gibiydi. Marcie hepsini seviyordu.

Giderek normale dönen kalp atışlarını dinlerken başparmağıyla göğüs ucunda tembelce daireler çiziyordu. Sonra kulağına bir başka ses çalındı; karnından gelen bir gurultuydu bu.

Başını kaldırarak, soran bakışlarla ona baktı.

"*Şimdi* yemek için hazırım," dedi Chase.

Sonra, iki yılı aşkın bir süredir yatakta hiçbir kadınla yapmadığı bir şey yaptı. Gülümsedi.

Takip eden haftalar boyunca, Chase sık sık gülümserken yakalandı. Bazı günler üzgün, mutsuz ve yasılmayı tamamen unutuyordu. Tanya'yı hatırlamadığı tek bir gün yoktu ama anılar artık onu güçten düşürecek, bunalıma sokacak darbeler halinde gelmiyordu. İçinde olduğu mutluluk, gelecek zararın etkisini azaltıyordu. Hayat eskisi kadar tatlı, pastoral ve toz pembe olmasa da, hâlâ yaşamaya değermişti.

Yaşamaya değerden biraz daha fazlasıydı; *keyifle* yaşamaya değermişti.

Yaşamaktan aldığı keyifbazen suçluluk duygusuyla gölgeleniyordu, çünkü bu keyfin kaynağı ikinci karısıydı. Ne zaman Tanya'nın güzel yüzü gözünün önünde canlansa, onu hâlâ sevdiğini itiraf etmek zorunda kalıyordu. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Marcie onun hayatını yaşamaya değer kılmıştı.

Hep Aşk Vardı

Her zaman gidilecek ya da yapılacak ilginç şeyler bulmayı başarabilen, komik ve eğlenceli, zeki ve ilginç biriydi. Birlikte komşu bir kasabadaki rodeoya bile gitmişlerdi. Her ne kadar elini dizine koyup katılımcı değil izleyici oldukları için çok mutlu olduğunu söylese de, çok eğlendiğini görmek Chase'i şaşırtmıştı.

"Bu muhteşem vücuda zarar vermek çok büyük bir ayıp olurdu."

Marcie'nin bu basit iltifatından Chase aşırı keyif almıştı. Ona hep bu tür onu şaşırtan ve mutlu eden şeyler söylüyordu. Bazen sevimli, bazen oyuncu, bazen de düpedüz edepsizdi.

Ailesinin vazgeçilmez bir parçası olmuştu. Artık bir bütün olarak görülüyorlardı. Chase yerini "Chase ve Marcie"ye bırakmıştı. Marcie'ye akıl danışmak için Sage telefonla Austin'den arıyordu. Devon için bir "hoş geldin bebek partisi" düzenlemişti. Laurie'yle beraber alışverişe çıkmış, onun elbise seçimine yardımcı olmuştu. Lucky sık sık evlilikleri konusunda ne kadar yanıldığını tekrarlıyordu.

"Bana kulak asmadığın için memnunum, Chase," demişti bir süre önce. "Marcie'yle evlenmekte haklıydın. Büyük ikramiye gibi. Zeki. Alımlı. Hırslı. Seksi." Son sözcük, peşinden bir soru işareti sürüklemişti.

"Seksi," dedi Chase, kardeşinin sırtımasına engel olmak için. Bunu pek beceremedi, çünkü kardeşi kahkahayı basmıştı bile.

"O kadar seksi, ha?"

"O kadar seksi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kızıl kafalar..." dedi Lucky, derin düşüncelere dalarak. "Onlarda bir şey var, değil mi? Sanki içlerinde sürekli yanan bir ateş ya da onun gibi bir şey var."

Chase onaylamaya hazırdı, ama Marcie'nin içsel ateşini konuşmak çeşitli nedenlerle onu rahatsız etti. Kardeşinin midesine bir yumruk indirdi. "Hamile karın hakkında böyle şeyler söyleme sapık herif." Lucky'nin bebeğinden söz edildiğinde artık irkilmiyordu. Hatta yüreğinde bir yerlerde sızı hissetse de, bu konuda rahatça konuşabiliyordu. "Zavallı Devon. Bu haliyle ona karşı yine eskisi kadar tutkulu musun?"

Lucky kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Bu işi yapmanın birden fazla yolu var sevgili ağabeyciğim. Yoksa bilmiyor musun?"

Biliyordu.

Marcie'yle neredeyse hepsini denemişler, hatta kendi yöntemlerini geliştirmişlerdi.

Bir akşamüstü, şöminenin karşısındaki deri koltukta uzanmış amaçsızca polisiye bir dizi izlerken, Marcie bir kâse dolusu patlamış mısır getirmişti. Birkaç dakika sonra her yer mısır kaplıydı ve Marcie'yle koltuğun üstünde sarmaş dolaş soluklarını düzenlemeye çalışıyorlardı.

İkisi de soyunmamıştı. Giysilerinin altından erojen bölgelerini keşfetmek Chase'i en çok tahrik eden şeylerden biriydi. Birkaç sabah önce birlikte duş almışlardı. Seramik duvarlara dayanıp kunduzlar gibi ıslak ve kaygan bir şekilde neşeyle sevişmişlerdi.

Ama ister başını kazağının altına daldırıp göğüslerini ağzına almak olsun, isterse vücuduna sabunlu süngeri sıkıp köpüğün aşağı doğru inişini seyretmek olsun, her defasında inanılmaz iyi vakit geçiriyordu.

Marcie de öyle. Birlikte yaptıkları şeylerden ne kadar hoşlandığını açıkça ifade etmekte hiç tereddüt etmemişti. Hatun ateş gibiydi. Profesyonel, soğukkanlı üslubu ve pratik zekâsının derinliklerinde yatan şehveti kimse tahmin edemezdi.

O derinliklerin dibine henüz ulaşmamışlardı. Daha geçen akşam kapı önündeki hoş geldin öpücüğünü Chase'in hayatındaki en erotik deneyimlerinden birine dönüştürmüştü.

"Bekleyemeyeceğim," diye fısıldamıştı dudaklarına doğru, pantolonun önünü açıp elini içeri kaydırırken.

"Rahatına bak."

Sıradan bir iş günü sonrası eve döndüğünde yapmasını beklediği son şeydi bu... dizlerinin üstüne çöktü, okşamaya devam eden elinin yerini ağzı aldı.

Salondaki kanepenin üstünde işleri bittiğinde ikisi de kendini bitkin ve çılgın hissediyordu.

Ona gülümsediğinde, "Tanrım," dedi, "muhteşemsin."

Bununla beraber, onun kendini hâlâ tuhaf yeni yetme Kaz Kafalı Johns gibi gördüğünü fark etmişti. Profesyonel imajı mükemmeldi. Ancak görüntüsü söz konusu olduğunda, hâlâ kendine güveni yoktu.

"Keşke güzel olsaydım."

Paylaştıkları battal boy yatakta birlikte uzanıyorlardı. Gerdek gecelerinin aksine ışıklar sönmüyor, yorgunluktan

tükenip uyumaya hazır olana kadar açık kalıyordu.

"Güzelsin, Marcie."

Başını salladı. "Hayır. Ama keşke olsam."

"Güzelsin," diye ısrar etti uysal ve yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurarak. Sonra elleri göğüslerine uzandığında iç çekti. "Keşke daha büyük olsalardı."

"Fark etmez. Çok hassaslar." Diliyle vurduğu darbeler onu haklı çıkardı.

"Ama büyük değiller."

Chase parmağını dudaklarına bastırıp onu susturdu. "Daha büyüğü abartılı olurdu. Eğer konu buysa, keşke benimki de otuz santim olsaydı."

Gözlerini kocaman ve yusyuvarlak açarak bağırdı. "Yani değil mi?"

Sımsıkı birbirlerine sarılıp gülüştüler. Seviştiklerinde ikisi de diğerinde bir kusur görmüyordu.

Chase'in hayatı o kadar renklenmişti ki artık Lucky'yi iş çıkışı bir tek atmaya bile davet etmiyordu. Çok gerekli olmadıkça eve geç dönmüyordu. Eğer Marcie bir akşam randevusu nedeniyle evde değilse, o dönene kadar evde volta atıyordu.

Göründüğü kadarıyla her zaman ona anlatacak bir şeyleri vardı. Gün boyunca birbirlerine neler yaptıklarını anlatmak yaklaşık bir saatlerini alıyordu. Marcie şaşırtıcı derecede iyi bir aşçıydı, her konuda konuşabilecek kadar hoş sohbetti, maceracı ve yaratıcı bir âşıktı. Chase her akşam ona koşmak için sabırsızlanıyordu.

Hep Aşk Vardı

O yüzden, o akşam eve dönerken ufuktaki iş gezisi yüzünden sıkıntılıydı. Belki de Marcie'yi işleri Eşme'nin mahir ellerine bırakıp kendisiyle gelmesi için ikna edebilirdi. Ailesini ziyaret ederlerdi. Alış veriş yaparlardı. Evet, belki de onunla beraber gelirdi.

Arabasını evin önünde görmediği ve içeride olmadığını tahmin ettiği halde, kendini eve atıp seslendi. Alarmı kapadı, gelen postayı elden geçirdi ve gazetelere el attı. Dolaptan kendine bir bira alıp notları kontrol etti. Marcie evde olmayacağı zamanlarda notlar bırakıp nerede olduğu ya da tahminen ne zaman döneceği konusunda onu bilgilendiriyordu. Bu akşam not bırakmamıştı.

Üstünü değiştirmek için yukarı çıkarken telefon çaldı, cevap verebilmek için antredeki masaya geri döndü.

"Alo?"

"Kimsiniz?"

"Kimi aradınız?"

Marcie'nin tacizcisi haftalardır aramıyordu. Birkaç gün önce bahsi geçmiş ve Marcie, "Sana söylemiştim," demişti şen şakrak bir sesle. "Benden vazgeçip yeni bir kurban buldu. İstenmeyen talipleri def eden seksi kocası olmayan birini."

Chase bu adamın o olup olmadığını merak etti. Telefondaki erkek sesi duyunca şaşırmış ve ağzından o soruyu kaçır-mıştı.

"Bayan Tyler'ı aramıştım."

"Ben Bay Tyler. Yardımcı olabilir iniyim?"

"Şey... pek emin değilim. Daha önce bayan tyler la

konusmuştuk."

"Konu neydi?"

"Badana."

"Badana mı?"

"Ben dekoratif evler boyarım. Bir kez beni arayıp iç mekân boyası için fiyat istemişti."

Chase rahatladı. Bu Marcie'nin tacizcisi değildi. "Üzgünüm. Bana bu konudan hiç bahsetmedi."

"Şey... uzun zaman önceydi. Aslında birkaç sene oldu. Yolumuzdan geçmesem bu konuyu unutmuştum bile. Sonra Woodbine Lane'den geçerken onunla konuştuğumuz aklıma geldi. Beni geri aramadı ama ismini hatırladım, sizin Tyler Sondaj'da olduğunuzu söylemişti. Rehberden adınızı bulup aramaya karar verdim. Muhtemelen işi başkasına vermiştir ama hâlâ..."

"Bir dakika, Bay..."

"Jackson."

"Bay Jackson, eşimle birkaç sene önce mi konuşmuştunuz?"

"Doğru. İşyerinizin yandığı dönemlerde."

"Sizi bu evle ilgili olarak mı aramıştı?"

"Doğru. Woodbine Lane'deki tek evin sizinki olduğunu söylemişti. Bir çocuk odası boyatacak ve ne kadar mal olacağını merak ediyordu." Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Bay Tyler? Orada mısınız?" diye sordu.

"Badanaya ihtiyacımız yok."

Chase yavaşça ahizeyi yerine koydu. Bir an boşluğa ba-

karak öylece kalakaldı. Sonra topuklarının üstünde dönerek baharı müjdeleyen renkleriyle göz alıcı orman manzarasının içeri dolduğu salona baktı. Odaya farklı gözlerle bakmaya çalıştı; artık ölmüş, tamamen kapanmış gözlerle.

Kapı arkasında açıldı ve dönerken boşlukta Tanya'nın hayalini görmeyi umut etti. Onun yerine Marcie'yi gördü, rüzgârda dağılmış saçlarını toparlamaya çalışıyordu.

"Selam," dedi nefes nefese. "Senden önce gelebileceğimi umuyordum ama görüyorum ki yanılmışım. Akşam için durup Çin yemeği aldım. Umarım sorun etmezsin. Bugün herkesin ev bakacağı tuttu," dedi neşeli ve küçük bir gülücükle.

Baharat kokuları saçan yiyecek paketini masaya, telefonun yanına bıraktı, ceketini çıkarıp yüksek ökçeli gri pabuçlarından kurtuldu.

"Baharda ev satışları daima yükselir. Sanırım bazı insanlar bahar temizliği yapmaktansa taşınmayı tercih ediyorlar. Her neyse..."

Masanın yanında tek kelime etmeden dikildiğini fark edince Marcie'nin neşeli gevezeliği birden kesildi. Daha önce hiç görmemiş gibi ona bakıyordu, tanımlayamadığı bir gariplikle, şüphe uyandıracak şekilde.

"Chase?" Cevap gelmeyince koluna dokundu. "Ne oldu? Bir terslik mi var?"

Chase, boşta kalan eliyle, Marcie'nin elini kolundan itti. Gözleri karanlık, acımasızdı. "Chase, ne oldu?" diye haykırdı. Sesinde panik vardı.

"Ne kadar zamandır bu evde yaşıyorsun, Marcie?"

"Ne... kadar mı?"

"Ne kadar?"

"Hımm... tam olarak hatırlamıyorum." Yiyecek paketini alıp mutfağa doğru döndü.

"Zırvalama!" Paketi kaptığı gibi masanın üstüne geri koydu. Onu omuzlarından kavradı, parmakları etine batıyordu.

"Sen her şeyi hatırlarsın, Marcie. Görsel hafızan mükemmeldir. Bayan Hodges'in tarih sınıfında tüm eyaletlerin başkentlerini ve başkanlarını sırasıyla hatırlayan bir tek sen vardın." Sesi giderek yükseliyordu. Onu hafifçe sarstı. "Bu evi ne zaman satın aldın?"

"Geçen yaz."

"Neden?"

"Çünkü hoşuma gitti."

"Nedeni"

"Çünkü hoşuma gitti."

"Sen almadan önce bu ev kimindi?"

"Chase," dedi hüzünle, neredeyse duyulmayacak halde.

Oysa Chase kükredi. "Bu evi kimden aldın, Marcie?"

Gözyaşlarıyla mücadele ediyordu. Dudaklarını yaladı. Büyük baskı altında olduğu açıktı. Dudakları lastik gibi olmuştu, sözcükler zorlukla çıkıyordu. "Senden."

"Yüce Tanrım!"

Dönüp en yakındaki duvara yumruğuyla vurdu. Sonra duvara doğru eğilip yumruğunu tekrar tekrar indirdi. Yüzü başka yöne dönüktü. Elini yakarırcasına uzatarak omzuna

dokundu. "Chase, lütfen, izin ver açıklayayım."

Chase dokunmasına izin vermedi ama ona doğru döndü. "Açıklayacak ne var? Durum ortada. Bu, Tanya'nın evi."

"Bu benim evim!" diye tepki gösterdi. "Onu satın aldım..."

"Benden. Çünkü benim sadakaya muhtaç bir ucube olduğumu sandın."

"Doğru değil. Satın aldım çünkü sana burada bir ev sunmak istedim. Yaşaman gereken yer burasıydı."

"Başka bir eşle!" diye haykırdı. "Sevdiğim bir eşle. Bunun bir önemi yok mu? İkinci kadın olmayı kabullenecek kadar onursuz musun? İkinci kadın olarak kalıp dolaplar çevirmeye bu kadar mı heveslisin?"

"Ben asla dolap çevirmediğim."

"Ya, sahi mi? O halde neden bunun Tanya'nın çok beğendiği ev olduğunu söylemedin? Ölmeden hemen önce ikinizin baktığı ev olduğunu? Benimle beraber görmek istediği ev olduğunu?"

Marcie suçlayan bakışlar karşısında başını eğdi. Chase gözlerinin içine bakması için başını tutup kaldırdı. "Cevap verme zahmetine katlanma. Sebebini biliyorum. Çünkü ay-nen böyle davranacağımı biliyordun."

"Belki yanlış davranmış olabilirim ama sadece seni mutlu etmek istedim."

"Mutlu mu?" diye haykırdı. "Mutlu mu? Tanya'nın evinde seni beceriyordum!"

"Ve çok da hoşuna gidiyordu!" diye o da bağırdı.

Saniyeler boyu ateş püsküren gözlerle birbirlerine baktılar. Sonra Chase, bir dizi küfür mırıldanarak merdivenlerden çıkmaya başladı. Marcie ona yettiğinde bavulunu yatağın üstüne atmış, içine bir şeyler tıktırıyordu.

"Chase!" diye haykırdı, sesi titriyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Houston'a" Ona bakmadan banyoya geçip oradaki malzemelerini süet bir çantanın içine doldurmaya başladı.

"Neden?"

"Yarın yola çıkmayı planlamıştım." Öfkeyle ona baktı. "Ancak bu akşam gitmemin daha uygun olduğunu görüyorum."

"Ne zaman döneceksin?"

Dikildiği kapı aralığında ona sürtünüp geçti, elindeki çantayı bavulun içine atıp hızla kapadı, öfkeli parmaklar bavulu kilitledi.

"Bilmiyorum."

"Chase, bekle!"

Chase fırtına gibi aşağı indi. Marcie güçlkle Chase'i yakalamaya çalıştı. Kapıya ulaştığında onu durdurup koluna asıldı.

"Lütfen gitme."

"Gitmek zorundayım. İş görüşmesi."

"Bu halde, bu kadar öfkeliyken gitme. Açıklamama izin ver. Sabahı bekle."

"Neden? Tanya'yla ilgili anılarımı uyuşturmak için bana ateşli bir seks gecesi daha yaşatman için mi?"

Marcie'nin bütün vücudu gerildi. "Ne cüretle benimle böyle konuşursun? Ben senin karınım."

Öfkeyle soluyarak, gayet kabaca güldü. "Kâğıt üstünde, Marcie. Sadece kâğıt üstünde. Asla olması gerektiği yerde değil."

Paltosunu portmantodan alıp birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

"Lucky? Ben Marcie."

"Hey, en sevdiğim baldızım, nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledi.

Chase gideli üç gün olmuştu. Ondan hiç haber alamamıştı. Houston da nerede kaldığım ya da bu yolculuğa neden çıktığını bilmiyordu. O yüzden Lucky'e sormaktan başka onun izini sürebileceği başka bir şansı yoktu. Daha fazla dayanamayarak gururunu ayaklar altına almış ve biraz bilgi umuduyla erkek kardeşini aramıştı.

"Ne var ne yok? Ağabeyim olacak adamı mı özlüyorsun?"

"Biraz."

Aslında çok. Yalnızlık onu fare gibi kemiriyordu. Sivri, keskin dişlerini geçirmiş parçalar kopararak tüketiyordu. Uyanırken, Chase'in evi terk ettiği sahne gözünün önünden gitmiyor, bunun bir kâbus olmasını diliyordu. Uyurken onun hasretiyle yanıyor, uzanıp dokunmak istediğinde korku ve yoksunluk içinde uyanıyordu. Yanında değildi ve belki bir daha hiç olmayacaktı.

"Devon ve ben, Chase yokken seninle bir akşam yeme-

ğine çıkmayı düşündük," diyordu Lucky, "ama Devon bu sıralar kendini pek iyi hissetmiyor."

"Bunu duyduğuma üzıldüm. Doktoruyla görüştü mü?"

"Evet, ayakta fazla durmaması, daha çok dinlenmesi ve iki hafta daha sabretmesi gerekiyormuş."

"Yapabileceğim bir şey varsa..."

"Bir telefon etsene. Belki kendini iyi hissetmesine katkısı olur, çünkü şu aralar tam bir cadaloz."

Marcie güldü, çünkü gülmesi bekleniyordu. Lucky'nin karısından şikâyet etmesini ciddiye alacak değildi. "Bu akşam onu ararım."

"Minnettar olurum."

Konuşma durakladı. Lucky onun konuya gelmesini bekliyordu. "Şey... Lucky, bugün Chase'le konuştun mu?"

"Elbette. Görüşmenin hemen ardından aradı."

"Görüşme?"

"Petrol şirketi yetkilileriyle. Bunun için gittiğini biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Sadece bugün görüşeceklerini bilmiyordum." İkna edici olduğunu umuyordu.

"Evet, söylemek gerekirse son üç finalistle görüştüler. Chase bu sözleşmeyi ölümüne istiyor, Marcie. Bu, paradan öte bir şey. Gurur meselesi yaptı. Malum, paçamızı sen kurtardın, sanırım bu yüzden. Sana ve kendine kötü bir yatırım yapmadığını ispatlamak istiyor."

"Benim paramı kullanmak onun gururunu incitiyor mu?"

"Hayır," dedi Lucky, cevabı verirken bile kafasında tart-

tığı belliydi. "Yine de tüm yetkinin kendisinde olmasını istiyor."

"Öyle zaten."

"Biz bunun farkındayız, ama onun ikna olduğundan emin değilim."

"Pekâlâ, eğer onunla konuşacak olursan..."

"Seni arayacaktır. Muhtemelen çok yoğun. Bugün öğleden sonra bir randevusu daha vardı."

Muhtemelen bir boşanma avukatıyladır diye düşündü Marcie kederle. "Evet, bu akşam arar sanırım. Eve doğru yola çıkmamışsa," dedi ağız yoklayarak.

"O kadar erken döneceğini sanmıyorum. Bir karara varılıp sözleşme imzalanmadan dönmeyeceğini söylemişti."

"Evet, giderken bana da söylediği buydu." Marcie ne zamandan beri yalancı olmuştu?

"Tabii hasretinden yanıp tutuşarak, kamyonetine atladığı gibi rekor bir sürede geri dönebilir," diye dalga geçti Lucy.

Marcie dalga geçecek durumda değildi. Güçlkle, "Eve döndüğünde Devon ve Laurie'ye selamlarımı söyle," diyebilirdi. "Bu akşam Devon'u arayacağım. Ona karşı biraz sabırlı ol."

"Bebek gelene kadar sırtıp tahammül etmeye çalışacağım. Hoşça kal."

Marcie telefonu kapadı. Mutfağa gidip bir bardak süt aldı. Chase gittiğinden beri iştahı kalmamıştı. Bir daha asla Çin yemeği sipariş etmeyeceğinden de emindi.

Saatler sonra, yatağında uzanmış son emlak vergilerini etüt ederken etajerin üstündeki telefon çaldı. Şüpheye telefona baktı ve açmamaya karar verdi. Ama ya Chase arıyorsa?

"Alo?"

"Sana geliyorum," dedi ses fısıltıyla. "Senin için ne kadar sertleştiğimi görmeni istiyorum."

Marcie, tüm sağduyu kurallarını hiçe sayarak, "Kimsin? Neden hâlâ beni arıyorsun?" diye sordu.

"Sert yerlerime dokunmanı istiyorum."

"Lütfen kes şunu."

"Kocanın orada olmadığını biliyorum. Hiç yaptırmıyorsa, değil mi Marcie? İyice kızışmış olmalısın. Geldiğimde beni gördüğüne çok mutlu olacaksın."

Marcie ağlayarak telefonu kapadı. Telefon tekrar çaldı ama açmadı. Eğer telefon ediyorsa eve girmeye çalışmıyor diye mantık yürüttü. Yine de, sabahlığını üstüne geçirip aşağı koştu.

Telaşla tüm kapı ve pencereleri kontrol etti. Alarmin kurulu olup olmadığına baktı. Lucky'yi aramayı düşündü ama onun da yeterince derdi vardı. Huysuz ve hamile bir eşin yanında isterik bir baldıza ihtiyacı yoktu.

Chase'le olan bütün konuşmalarında telefon sapıklarının aslında hiçbir şey yapmadıklarında ısrar etmişti. Onlar sadece kurbanlarını korkutarak tatmin oluyorlardı, çünkü bunlar genellikle kadınlardan korkan, hatta dehşete kapılan tiplerdi. Öyleyse bu son konuşmaya neden inanıyordu?

Çünkü Chase'in gittiği gece ve ondan sonraki her gece

Hep Aşk Vardı

aramıştı. Eve ne zaman girip çıktığını ve daha pek çok şeyi biliyordu. Ve ilk defa oraya geleceğine dair uyarıda bulunuyordu. Telefon terörizmini bir adım daha öteye taşımaya niyetliydi.

Merdiven ışıkları dahil, içerideki ve dışarıdaki tüm ışıkları açık bırakarak yatak odasına döndü. Evin içindeki her çığır onu dehşete düşürüyordu.

Telefon konuşması gibi saçma bir şey yüzünden bu kadar korktuğu için kendini kınadı. Korkudan dizlerinin bağı çözülecek, bu tür şeylere pabuç bırakacak biri değildi. Sorunlarının daima üstesinden gelmişti.

Ertesi gün bu duruma bir son vereceğine yemin etti.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Woodbine Lane'deki evinden ayrılışından altı gün sonra Chase eve döndüğünde hava henüz kararmamıştı ama güneş batmış, ağaçlar bahçeye koyu gölgeler düşürmüştü.

Marcie'nin arabasının orada olmadığına sevindi, çünkü onu gördüğünde ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Uzakta olduğu süre içinde öfkesi biraz yatışmıştı, ama yine de Tanya'nın evinde bir başka kadınla yaşamayı... ve bundan çok keyif almayı hazmedemiyordu. Konunun bu yönüyle başa çıkamayınca, Marcie'nin zeki manevrası ve onu acımasızca manipüle etmesi üstüne kafa patlatmıştı.

Anahtarı ön kapının kilidine sokarak döndürmeye çalıştı. Şaşkınlıkla ve canı sıkılarak açılmadığını gördü. Defalarca denedikten sonra geri çekildi, ellerini kalçalarına koyup sövdü ve eve girmenin başka yollarını düşünmeye başladı. Diğer tüm dış kapılar içeriden kilitlenmişlerdi.

Aklına gelen ilk çözüm ön kapının buzlu camlarından

birini kırıp içeri uzanmak ve kapıyı açıp devreye girmeden önce dijital alarmı kapamaktı. Bahçede uygun bir sopa arayıp bulduktan sonra ön kapıya geri döndü. Kapının camı ilk hızlı darbeye dayıldı. İçeri uzandı, kilidi bulup açtı. İçeri girerken çizmeleriyle cam kırıklarını eziyordu. Alarmin şifresini girdi ama kırk beş saniyelik ara süre durmadı.

"Lanet olsun!"

Bu akşam hiçbir şey doğru dürüst çalışmıyor muydu? Tuşlara itinayla basarak şifreyi tekrar girmeyi denedi. Alarm biplemeye devam etti. Merkez kontrolün çamaşır odasında olduğunu biliyordu, gerçek alarm çalmaya başlamadan önce bağlantıyı kesebilmek umuduyla koşarak salonu geçmeye yeltendi.

"Olduğun yerde kal!"

Chase sarsılarak durdu ve emrin geldiği sese doğru döndü. Yüzünün ortasında bir ışık huzmesi patladı ve korunmak için iki elini birden kaldırdı.

"Chase?"

"Burada neler oluyor? Çek şu ışığı yüzümden."

Işık kapandı ama gözleri kamaşan Chase bir süre geçici körlük yaşadı. Tekrar dikkatini toparlayabilmesi için saniyeler geçmesi gerekti. Tekrar görmeye başladığında Marcie alarm setinin önündeydi. Doğru sayıları sırayla tuşlayınca bip sesi ıssızlığı vurgulamak istercesine sustu.

Bir elinde çok güçlü bir fener, diğerindeyse çok güçlü bir silahla karşısında duran karısının görüntüsü Chase'i şok etti.

"Elindeki dolu mu?" diye sordu ihtiyatla.

"Evet."

"Niyetin bana karşı kullanmak mı?"

"Hayır."

"O zaman indirsen iyi olur."

Marcie silahı hâlâ ona doğru doğrulttuğunun farkında değildi. Dirseğinden büktüğü kolu silahla birlikte yana düştü. Chase onun narin elinde silahın ne kadar ağır durduğunu fark etti. Bir erkek için bile taşıması hayli zordu.

Chase lambalardan birini yaktığında üçüncü şokunu yaşadı. Marcie'nin yüzü hortlak gibi beyazdı ve üstündeki el örgüsü siyah dik yaka kazakla tam bir tezat oluşturunuyordu. Saçlarını toplayıp ensesinde sımsıkı bir topuz yapmıştı.

Kaygıyla ona yaklaşıp elindeki silahı aldı. Marcie sabit gözlerle ona bakıyordu, böylece gözleri dikkatini çekti. Çevrelerinde yumruk yemiş gibi mor halkalar vardı. Kazadan sonra hastanede yatarken gördüğünde gözleri ancak bu kadar morarmıştı. O zaman da yüzü beyazdı, ama bu kadar değil.

Silahın emniyetini kapatıp sehpanın üstüne koydu. Sonra hâlâ elinde tuttuğu feneri aldı ve onu da kenara bıraktı. "Neler olduğunu anlatmak ister misin? Bu silah hep sende miydi?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Salı günü satın aldım."

"Nasıl kullanacağını biliyor musun?"

"Adam bana gösterdi."

"Hangi adam?"

"Tefeci."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı. "Bununla hiç ateş ettin

mi?"

Başını yine olumsuz anlamda salladı.

"Güzel, çünkü eğer ateş etseydin geri tepmeyle omzun muhtemelen kulağını uçururdu. Zaten patlama seni sağır edeceği için artık bir kulağa da ihtiyacın olmazdı. Kime ateş etmeyi düşünüyordun?"

Marcie sonbaharın soğuk rüzgârını yemiş gül yaprağı gibi solmuştu. Bir saniye ayakta duruyor, bir sonrakinde kanepene yastıklarının üstüne çöküyordu. Sonunda yüzünü ellelerinin arasına gömdü.

Bayılma nöbetleri ya da ağlama krizleri Marcie'nin tarzı değildi. Telaşa kapılan Chase onun yanına oturdu. "Marcie, burada neler oluyor? O silahla kimi vuracaktın?"

"Kimseyi vurmayacaktım. Sadece korkutacaktım."

"Kimi korkutacaktın?"

"Telefon sapığımı." Başını kaldırıp ona baktı. Yaş içindeki gözleri her zamankinden daha iri ve daha üzgün görünüyordu. "Gittiğin geceden beri her gün aradı. Hatta bazen gecede iki ya da üç kere."

Chase'in çenesi kasıldı. "Devam et."

"Burada yalnız olduğumu biliyordu. Hep senin gitmenle ilgili konuşuyordu. Nerede yaşadığımızı da biliyordu. Ve... ve buraya geleceğini söyledi. Chase," dedi, korkudan dişleri takırdayarak, "daha fazla dayanamadım. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Önce çilingir bütün kilitleri değiştirdi. Sonra alarmin şifresini değiştirdim. Bu gece verandada sesler duyduğumda ve sen camı kırınca..."

Chase kollarını omzuna atıp onu kendine çekti. "Tamam. Şimdi anlıyorum. Şşş! Geçti."

"Hiçbir şey geçmedi. Hâlâ orada bir yerde."

"Uzun sürmez. Bu duruma bir son vereceğiz."

"Nasıl?"

"En başta yapman gerekeni yapacağız. Pat'i görmeye gideceğiz."

"Hayır, lütfen. Bu duruma polisi karıştırırsam kendimi budala gibi hissedirim."

"Eğer gövdemde bir delik açsaydın kendini çok daha budala hissederdin."

Marcie titredi. "O şeyin tetiğini çekmeyi becerebileceğimi bile sanmıyorum," dedi başıyla silahı işaret ederek.

"Ben de yapabileceğini düşünmemiştim," dedi ciddiyetle. "Bu durumda, yalnız kaldığın zaman hâlâ emniyette değilsin."

Silahı alıp namlusundan kemerine yerleştirdi. "Hadi gel. Gidiyoruz."

"Şimdi mi?" Onu ayağa kaldırmaya çalıştıkça, Marcie direniyordu.

"Şimdi. Bu alçak sabrımı taşırdı."

Alarmı tekrar kurdular. Kırık cam konusunda yapabilecekleri fazla bir şey yoktu, o yüzden öylece bıraktılar. "Araban nerede?" diye sordu patikada ilerlerken.

"Arka tarafa park etmeye başladım."

Chase onun kamyonete binmesine yardımcı olduktan sonra direksiyona geçti. Houston'dan bu yana dört saattir

araba kullanıyordu ve kamyonetten bir an önce inmek için can atıyordu. Son zamanlarda nedense işler onun umduğu ya da istediği gibi gitmiyordu.

"Lucky'le konuştum," dedi Marcie usulca. "Houston'a sözleşme için gittiğini söyledi."

"Yetkililer sayıyı başvuruda bulunan üç petrol şirketine indirmişlerdi. Bizimle özel olarak görüşmek istediler. Bana bir otel odasında beş geceye ve dışarıda yemeğe mal olduktan sonra işi Victoria'da bir şirkete verdiler."

Dört saatlik ve iki yüz millik yolculuğun işe yaramadığı çok büyük bir hayal kırıklığı olmalıydı. Bu sözleşme için iki ay uğraşmış ve alabilmek için sayısız plan geliştirmişti. Sonunda elinde kalan tek şey hayli kabarık kredi kartı borçlarıydı.

İşin kötüsü, ufukta kovalayabileceği başka bir beklenti de yoktu. Marcie'ye şükürler olsun, ekonomik anlamda endişelenmesi gerekmiyordu ama gururu ve profesyonel saygınlığı hâlâ kritik noktadaydı.

"Üzüldüm, Chase. Bu işi ne kadar istediğini biliyorum."

Kabaca başını salladı. Neyse ki adliyeye gelmişlerdi, bu konu üstünde daha fazla konuşmaları gerekmeyecekti.

Pat Bush'la koridorda karşılaştılar. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu Chase.

"Bir burger almaya. Henüz akşam yemeği yemedim."

"Seninle konuşabilir miyiz?"

"Elbette. Neden bana eşlik etmiyorsunuz?"

"Resmi bir durum."

Şerif, Marcie ve Chase'in kemerine tıktırılmış silaha bakınca durumun ciddiyetini kavradı.

Chase önden Marcie'nin girmesine izin verdi. Pat'in ofisi, Bud Tyler küçük oğlanları kısa ziyaretlere getirdiği günlerden beri değişmemişti. Onlar politikadan, spordan, mahalli olaylardan laflarken, Chase ve Lucky şerifin gömleklerine iliştirdiği rozetlerle ve çakma silahlarıyla ortalıkta koştururlardı.

Bir keresinde, şerif ve babası bakmazken tüm "aranıyor" ilanlarına bıyık ve komik gözlükler çizdikleri için başları derde girmişti. Bir keresinde de ekip odasındaki bronz bir tükürük hokkasının içine yanan bir maytap attıkları için dayak yemişlerdi.

Chase silahı Pat'ın masasının kenarına bıraktı. Pat dikkatle baktı ama bir şey söylemedi. Ağzındaki kibrit çöpünü çıkarmadan önce ikisinin masanın karşısındaki tahta sandalyelere oturmasını bekledi. "Ne işler karıştırıyorsunuz bakayım?"

"Marcie'ye telefonlar geliyor."

"Nasıl yani? Müstehcen çağrılar mı?"

"Ve tehdit edici."

Marcie, "Aslında tam olarak tehdit etmedi," diye usulca araya girdi. "Sadece beni almaya geleceğini söylüyor, şey... yani..."

"Telefonda yapacağını söylediği tüm o şeyleri yapmak için mi?"

"Doğru." Başını olumlu anlamda salladıktan sonra tek-

rar kaldırmadı.

"Öyleyse kesinlikle bir erkek olmalı?"

"Kesinlikle."

"Ve sesini tanımıyorsun?"

"Hayır. Sanki kimliğini gizlemek ister gibi sürekli fısıltıyla konuşuyor."

"Onu tanıyor olma ihtimalin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sadece sesini daha ürkütücü çıkarmaya çalışıyor olabilir."

"Bu durum ne zaman başladı?"

Solgun elini kaldırıp şakaklarını ovdu. "Aylar önce, sanırım."

"Biz evlenmeden önce," dedi Chase.

"Hımm. Hep aynı şeyleri mi söylüyor?"

"Hayır." Soru onu meraklandırmıştı. Başını kaldırdı. "Neden?"

"Karşımızda tek bir kişi yerine bir grup delikanlı olabilir. En müstehcen kim konuştu, en büyük tepkiyi kim aldı, bu tip şeyleri görmek için bunu yapıyor olabilirler."

Marcie hafifçe başını salladı. "Sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum." Chase öne eğildi. "Marcie bana bu konuyu ilk açtığında ondan müstehcen konuşarak, tatmin olan muzip biri gibi söz ediyordu. Zaman içinde sıkılarak başka birini bulacağını düşünüyordu. Ama öyle olmadı, Pat. Ne zaman arasa Chase'in korkudan ödü patlıyor. Korkarım karşımızda senin ortalama telefon sapıklarından daha fazlası var."

Pat masasındaki kutudan yeni bir kibrit alıp ağızına attı.

Yıllar önce sigaranın yerini kibrit çöpleri almıştı. Çöpü ağzının bir tarafından öbürüne geçirdi.

"Telefon geldiğinde sen ne yapıyorsun, Marcie?"

"Önceleri ne olduğunu anlar anlamaz telefonu kapatıyordum ama ısrarla aramaya devam ediyordu. Sonra o kadar can sıkıcı olmaya başladı ki, belki sesini tanırım diye bir süre dinledim. Sık sık karşılaştığım biri olabilirdi - marketteki kasiyer, istasyondaki benzin pompacısı, flört etmeye can atan bankadaki veznedar. Ona ismiyle hitap ederek utandırmayı umuyordum. Ama hiçbir zaman teşhis edemedim."

"Geçmişinde kalbi kırık âşıklar var mı?"

"Hayır."

"Ya Houston'daki nişanlın?"

Marcie kuşkuyla Chase'e baktı. "O böyle bir şey yapmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Eski bir âşık mı var?" diye sordu Pat ilgiyle.

"Sizi temin ederim Şerif Bush, o değil."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü tek bir cinsel fantezisi bile yoktur. Ondan şüpheleneceğime Chase'den şüphelenirim."

Son cümlesinden varılabilecek sonucu fark edince bakışları Chase'in anlam dolu bakışlarıyla karşılaştı. Pat elini ağzına götürüp hafifçe öksürdü. Marcie dudaklarını yalayarak devirdiği çamı düzeltmeye çalıştı.

"Arayan eski nişanlım değil," diye tekrarladı kendinden emin bir biçimde. "Ayrıca şehir içi aramaya benziyor. Şehirlerarası değil."

"Yine de ismini bana ver."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

Telefon şirketinden şehirlerarası faturalarını kontrol ettirebiliriz. Adamımız o değilse, bu araştırmayı ruhu bile duymaz."

"İyi ama özel hayatına müdahale..."

"Bu alçağı bulmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordu Chase sabırsızlıkla.

Marcie öfkeli gözlerle meydan okurcasına kocasına baktıktan sonra istemeyerek de olsa şerife eski nişanlısının adını verdi. "Sana söz veriyorum duyulmayacak," dedi Pat.

Koltuğunda arkasına yaslandı. "Bunu neden daha önce bildirmediğiniz?"

"Durumu size bildirmek istedim," dedi Chase, "ama Marcie beklememiz konusunda ısrar etti."

"Neden?" Pat bu sorunun cevabını bilmek istiyordu.

"Sonunda aramaktan vazgeçeceğini umuyordum."

"Peki, vazgeçmeyeceği belli olduğunda niye gelmediniz?"

Marcie ellerini ovuşturdu. "Emin değilim. Sanırım sorunu kendi başıma çözmek istedim. Başka şeyleri düşününce, çok önemsiz görünüyordu. Bu haftaya kadar, o derece kötüye gitmemişti. Daha sık aramaya başladı ve sesi farklıydı."

"Farklı mı? Nasıl?"

"Bayağı olmaktan öte, uğursuz bir sestti. Sürekli gelip beni... beni..." Alnını tekrar eline dayadı.

"Kolay olmadığını biliyorum, Marcie," dedi Pat şefkat-

le.

"Hayır. Sizi temin ederim ki hiç kolay değil." Chase'i hayran bırakacak bir edayla kendini topladı. Derin bir soluk alıp konuşmasına devam etti. "Hazır kocam yokken gelip cinsel arzularımı tatmin etmeye hazır olduğunu söylüyordu. Tam bu sözcükler olmayabilir, ama ima ettiği buydu."

Chase, "Eğer o yavşak şerefsizi elime geçirirsem..." diye homurdandı.

Pat parmağını hiddetle ona doğru salladı. "Uzak duracaksın, tek yapmam gereken bu. Çok ciddiym, Chase. Zaten hâlâ Mekân'da yumrukladığın delikanlıya bir takım takma diş borçlusun. Siz ders almayı öğrenemeyecek misiniz?"

"Kimse önce karıma lafedip sonra da elini kolunu sallayarak hiçbir şey olmamış gibi gidemez."

"Eğer onu bulursak zaten böyle bir şey olmayacak. Bu polisin işi."

Chase belden aşağı görüş belirtti, Pat onu duymazdan geldi.

"Hanginiz bundan bahsedecek?" Silahı işaret ediyordu.

"Onu yalnızca korunma amaçlı aldım," dedi Marcie. Utanmış, yanakları pembeye dönmüştü.

"Çok aptalca," dedi Pat dobra dobra.

"Ah, ben zaten kimseye ateş edemem ki. Öyle düşünmediniz, değil mi?"

Bir an Marcie'ye baktıktan sonra sonra kuru bir cevap verdi. "Her kim olursa olsun, yanında dolu bir .357 magnum varsa başka bir şey düşünemem hanımefendi."

"Beni neredeyse vuruyordu." Chase, Pat'e talihsiz eve dönüş macerasını anlattı.

"Pekâlâ, bu çılgınlık artık sona erecek," dedi Pat ayağa kalkarak. "Bu telefon sapıkları nadiren eyleme geçer. Hepsi aslında ödlektir. Beni yanlış anlama, Marcie. Sen kapını bacanı kilitli tut, sen yokken bile alarımın hep çalmaya hazır olsun, ama bu yüzden paranoya yaratma."

"Ne yapacaksınız?"

"Yarın sabah ilk iş telefonunu dinlemeye alacağım. Muhtemelen pek işe yaramayacak. Ankesörlü telefonlardan aradığına eminim ve kapatmadan önce ne kadar konuşması gerektiğini muhakkak biliyordur." Pat ofis kapısını açıp bayan bir memur çağırdı.

"Bu arada, Marcie'nin Memur Davis'le gidip adamın söylediği bazı şeyleri söylemesini istiyorum. Bazı kilit sözcükler önemli olabilir. Sürekli kullandığı sözcükleri hatırlamaya çalış. Raporu Dallas'a göndereceğiz ve bilgisayarlarına girmelerini isteyeceğiz. Eğer sabıkası varsa, işimiz kolay demektir."

Chase kolunu beline dolayarak Marcie'nin yerinden kalkmasına yardımcı oldu. Onunla kapıya kadar yürüdü, üniformalı tombul memura teslim etti ve tam peşlerinden gidecekken Pat ona engel oldu.

"Orada olmazsan utanmaz, her şeyi daha rahat anlatabilir."

"Lanet olsun, ben onun kocasıyım."

"Dediğimi yap. Bu arada, seninle konuşmak istiyorum."

Chase tekrar Pat'in ofisine girdi. Şerif kapıyı arkasından kapadı ve masasının arkasındaki koltuğuna döndü. "Houston'da işler nasıl gitti?"

"Bizim takım kaybetti ve eve bir sözleşme olmadan döndüm."

"Senin adına üzıldüm, Chase. Ama dert etme. Sonunda bu bataktan çıkacağına inanıyorum."

"Artık bundan şüphe etmeye başladım." Bir an daldı. "Gerçi oradayken ilginç bir adamla tanıştım. Adı Harland Boyd. Petrolle ilgili konularda ara bulucu olarak çalışıyor. Ya da belki ikna etmeyi bilen artistin teki. Her neyse, bizimle ilgili bazı düşünceleri olabileceğini söyledi. Kahretsin, her şeye açığım."

"Chase?"

"Evet?" Chase başını kaldırdı. Yaşlı adamın sesinin tonu değişmişti. Kuşkuluydu. Pat'in aklında petrol işlerinden başka bir şeyler var gibiydi.

"Bu müstehcen telefonlardan birine hiç sen baktın mı?"

"Yüzüme kapatırdı, öyle değil mi?"

"Hiç oldu mu?"

"Hayır. Neden?"

Pat bu soruyu geçiştirerek başka bir soru sordu. "Marcie sana bundan ilk kez ne zaman söz etti?"

"Bunu biraz düşünmem gerekiyor." Hafızasını yokladı. "Sanırım benim adıma karşıladığı hastane faturasını ödemeye gittiğim gece."

"Bu konu geçtikten ne kadar sonra evlendiniz?"

"Kahretsin, ne fark eder?" Chase'in bakışları keskinleşti. "Ne söylemeye çalışıyorsun, Pat? Bunlar rastgele sorular değil, öyle değil mi? Ne ima etmeye çalışıyorsun?"

"Marcie ve sen iyi geçiniyor musunuz?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"O kapıdan girip dolu bir silahı masama koyduğun andan itibaren ilgilendirir."

"Pekâlâ, sadede gel," dedi Chase soğuk bir sesle. Medeni halimizin müstehcen konuşmalar yapan telefon sapığıyla ne ilgisi var?"

"Belki hiçbir şey, belki her şey." Pat uzandı, kollarını masaya dayadı. "Sen evdeyken hiç aramaması sence de biraz komik değil mi?"

Birden Chase resmin tamamını gözünün önüne getirdi. Öfkeyle iskemlesinden fırladı, ateş saçan gözlerle şerife bakmadan önce defalarca ofisi turladı. "Uydurduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir mi?"

"Hayır! Lanet olsun, hayır! Bu çok komik."

"Ama mümkün."

"Bir dakika!" diye çıkıştı Chase. "Bir defasında aradığında ben de oradaydım."

"Onu duydun mu?"

"Hayır, ben telefonu almadan kapadı."

"O mu kapadı? Yoksa Marcie mi?"

"Bak Pat, söylemeye çalıştıkların tamamen mesnetsiz, saçma sapan şeyler.. Marcie neden bu kadar özenli bir oyun

oynasın ki?"

"Sempatini kazanmak için. İlgi ve şefkat için."

"Yani bazı kadınlarda âdet öncesi sendromu, bazılarında ise müstehcen telefon çağrıları var, teorin bu mu?"

"Daha önce de oldu."

Chase bir kahkaha koyverdi. "Sakin baldızım Devon böyle bir şey söylediğini duymasın. Tabii ki canını seviyorsan."

"Bütün söylediğim, bazı kadınlar..."

"Bazı kadınlar belki, Marcie değil," dedi Chase başını inatla sallayarak. "O değil. Bugüne kadar tanıdığım en kendine güvenen, en dengeli, en pragmatik, en ayakları yere basan kişi."

"Şimdi öyle," dedi Pat, söylediğini vurgulayarak. "Ben onu çoğunuzun dalga geçtiği, dişleri telli, havuç kafalı sıska kız olarak hatırlıyorum. Belki Marcie de o günleri hatırlıyordur."

Pat kalkıp masasının çevresinden dolandı, köşesine ilişip Chase'e de yerine oturmasını işaret etti. Chase gönülsüzce yerine döndü.

"Ani evliliğinizle ilgili pek bir şey söylemedim," dedi Pat. "Üstüme vazife olmadığını düşündüm."

"Doğru düşünmüşsün."

Pat onu duymazdan geldi. "Senin gibi yetişkin bir adamın kendi kararlarını verebileceğini ve çuvallarsa yaptıklarının sorumluluğunu üstlenebileceğini düşündüm. Ancak Laurie bana bazı şeyler anlattı."

"Sana paradan mı söz etti?"

"Evet." İfadesi yumuşadı. "Chase, Tanya için neler hissettiğini herkes biliyor. Marcie de bu bahsettiklerini en iyi bilenlerden biri. Ve dengeli, pragmatik bir kadın bile sevmek ister. Hem de özel olarak sevmek ister. Bir kadın, erkeğin gözü başka birini görsün istemez."

"Senin gibi bekâr bir adam ne zaman kadınlar konusunda böyle uzman kesildi?"

Pat, Chase'in bu söylediğine hak vererek kıkırdadı. "Tek başına kadınlar konusunda uzman olmayabilirim, ama bu tür olaylar sayesinde ne konuştuğumu biliyorum. Bunun kaçınılmaz sonuç olduğunu söylemiyorum. Sadece dikkate almamız gereken bir ihtimal olduğunu söylüyorum."

Chase onun gözlerine bakıp kararlı bir sesle, "Yanılıyorsun, Pat," dedi. "Fena halde yanılıyorsun."

"Umarım haklısındır. Eğer yanılıyorsam, Marcie neden daha önce gelmedi?"

"Özgüveni çok fazla. Kendi işini kendi görmeyi tercih eder. Bu konuda çok da başarılı."

"Belki özgüveni öylesine güçlüdür ki, senin gözünde onu daha savunmasız, daha feminen gösterecek bir şeylere ihtiyacı vardır."

"Psikiyatrisi olmak için bu işini bırakma, Pat."

"Ben sadece şeytanın avukatını oynuyorum. İşim bu."

"Çok can sıkıcı."

"Benim için de öyle." Azimle devam etti. "Neden telefon numarasını değiştirmedin?"

"Çok basit. Bazen müşteriler bir mülk konusunda ani-

den karar verip onunla görüşmek isteyebiliyorlar. Zaten o yüzden numarası da gizli numara değil."

Chase'in omzunun üstünden ileri bakan Pat, "Devon nasıl?" diye sordu.

Chase, Pat'in konuyu aniden değiştirmesinin sebebini kavradı. "Lucky'le Houston'dan son konuştuğumuzda, burundan getirdiğini söylüyordu. Yaptığı ya da söylediği hiçbir şeyi beğendiremiyormuş."

Arkasındaki kapı açılınca, başını o yöne çevirdi. Marcie yalnızdı. "İşimiz bitti."

"Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Marcie. İşbirliğin için teşekkürler. Sabah ilk iş dosyanı Dallas'a göndereceğim. Bu arada bir adamım telefona dinleme cihazı takacak." Onlara gülümsedi ama Chase bunun zoraki olduğunu biliyordu. "Bundan sonra telefonda konuştuklarınıza dikkat edin. Başkaları da dinliyor olacak."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bana inanmadı, değil mi? Uydurduğumu sanıyor."

Marcie göz ucuyla Chase'in dikkatini tekrar yola vermeden önce ona baktığını gördü. Adliyeden çıktıklarından beri konuşmamışlardı ve neredeyse eve varmak üzereydiler. Ağaçların tepesi çift şeritli otobanın üzerinde birbirine kaynaşarak sadece farlarla aydınlanan bir tünel oluşturmuştu. Bu görüntü Marcie'ye, sanki bir sirkin grotesk bir hücreinde kapalı kalmış gibi klostrofobik bir duygu veriyordu.

"Pat elbette sana inanıyor."

"Bana biraz itibar et, Chase." Başını halsizce koltuğun arkasına dayadı. "Hep kafamın ne kadar iyi çalıştığını söyler durursun. Arkadaşının, şerifin içini okuyabilecek kadar da kafam çalışıyor."

"O, senin de arkadaşın."

"Bu geceye kadar öyleydi. Bu gece, parayla satın aldığı kocasını elinde tutmak için beyhude bir umutla öcüler icat

eden isterik bir kadın olduğumu sandı." Chase'in profilini görmek için başını yana çevirdi. "Değil mi?"

Chase oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. "Olaylara her açıdan bakmak Pat'in işi. Bazen onun için de zor oluyor; özellikle arkadaş rolü ile şerifrolü çakıştığında. Kundaklama suçuyla Lucky'yi tutuklamaktan da hoşlanmamıştı ama mecburdu, çünkü yemin ettiği bir işi var."

"Öyleyse neden ben memurla gittiğimde sapığımla ilgili şüphelerini dile getirdi?"

"Kesinlikle şüphe değil."

"Şüphe," dedi üstüne basarak. "Kesinlikle."

Yolculuğun kalan kısmında konuşmadılar. Eve vardıklarında Chase önden gidip ışıkları yaktı.

"Her an düşecek gibi görünüyorsun."

"Öyleyim. Duş alır almaz uyuyacağım." Merdivenlerin yarısına geldiğinde arkasına dönüp seslendi. "Mektupların bar tezgâhının üstünde."

"Teşekkürler."

Eve döndüğünde Chase'den ne bekleyeceğini bilmiyordu. Eve döneceğinden bile emin değildi. Döndüğünde, evden taşınıp boşanma davası açacağını söylerse onun için sürpriz olmazdı.

Ayrılıktan söz etmediği için rahatlamak istemiyordu. Bunu konuşmak için ne zaman ne de koşullar uygun olmuştu.

Uzun süre banyoda kaldı. Gerilen kasları sıcak suyla gevşetmişti. Chase'in evde olduğunu bilmek bile ilaç gibi gelmiş, sinirlerini yatıştırmıştı.

Telefon çalıp kâbus tekrar başladığında kurulanıyordu. Bir yandan telefon her çaldığında arayan kişinin iç huzurunu tuzla buz edebilmesine içerliyor, öte yandan o olması için dua ediyordu.

Hızla kurulanmayı bitirip geceliğini üstüne geçirdi. Yatak odasına daldığında Chase yatağa geri dönüyordu. "Kim aradı?"

"Annem. Pat onu aramış."

"Benim hakkımda mı?"

"Hayır. Düşündüğünden daha profesyoneldir. Sadece laf arasında benim döndüğümü söylemiş. Annem hal hatır sormak için aramış."

"Oh." Hayal kırıklığı çok açıktı. "Sandım ki... o..."

"Hayır. Gel. Yat hadi." Chase yatağa girmesi için örtüyü kaldırmış tutuyordu. Örtünün altına kayıp başını yastığa gömdü. Uzanıp ışığı kapadı.

Chase'in onu bu kadar çirkin görmesini istemiyordu. Darmadağınık saçlar, makyajsız, günlerdir süren uykusuzluğun getirdiği solgun ve yorgun bir yüzle enkaza benziyordu. Son zamanlarda kırmızı kafalı bir korkuluktan farksızdı.

"Anlamli olurdu, değil mi?" dedi derin derin düşünerek.

"Ne?"

"Benim böyle gizemli bir adam uydurmam. Başlı dertte olan bir kadını yalnız bırakmayacak kadar erdemlisin."

"Bak Marcie, Pat egzantrik teoriler geliştirmek istiyorsa keyfi bilir. Bu onun işi. Ama bu teorileri bana mal etmeye kalkma."

"Yalan söylüyor olabilirim."

"Söylemiyorsun."

"Geçen hafta kavga ettik. Nerede olduğun ya da ne zaman döneceğin hakkında tek kelime etmeden çıktın gittin. Sen yokken sapıgım daha agresif, daha tehditkâr bir hal aldı." Marcie umutsuzluktan kaynaklanan bir dengesizlikle güldü. "Pat'in uydurduğumu düşündüğüne şüphe yok. Klasik bir vaka. Patetik klasik."

"Bugüne kadar tanıdığım en patetik olmayan kişi sensin."

"Başa çıkacak gücüm kalmadı. Halime bak. Titriyorum." Titreyen elini yatak örtüsüne paralel tuttu. "Artık güç ve isticrar timsali değilim."

"Böyle bir olay en güçlümüzün bile sinirlerini alt üst eder. Hiçbir koşulda, bu gece seninle bu konuyu tartışmayacağım. Uyuman gerek. Gittiğimden beri pek uyuduğunu sanmıyorum."

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti.

"Şunu al." Ona bir kapsül ve yutması için bir bardak su uzattı.

"Nedir bu?"

"Kaburgalarım kırıldığında verdikleri bir sakinleştirici. İşe yaraması için benim çift yutmam gerekiyordu, senin için bir tane yeterli olur sanırım."

"Hayır, teşekkürler. İstemiyorum."

"Uyumana yardımcı olur."

Başını olumsuz anlamda salladı. "Onlar olmadan uyu-

yacağım."

"Emin misin?"

"Eminim."

Chase omuzlarıyla hafifçe kabullendiğini belli ederek ilacı ve bardağı etajerin üstüne bıraktı. "İyi geceler."

Marcie pat diye söyleyiverdiğinde neredeyse kapıya ulaşmıştı. "Senin için aldım."

Chase durup Marcie'ye dönerek: "Ne?" dedi.

"Evi."

"Bunun için uygun bir zaman değil, Marcie. Yorgunsun."

"Bunu anlamayı sağlayana kadar huzur bulmayacağım."

"Gayet iyi anlıyorum. Seninle Tanya'nın evinde yaşamam için bana dolap çevirdin."

"Bu benim evim!"

"Sadece parasını ödediğin için sana ait olduğunu düşünebilirsin ama manevi anlamda hâlâ Tanya'ya ait."

"Bu evi ben keşfettim. Tanya'dan önce ben gördüm."

Oturdu. Yatak örtüsü kucağına düştü. "Eğer göstermeseydim, Tanya'nın bu evden haberi bile olmazdı."

"O zaman insanın aklına şöyle bir soru geliyor: Eğer durum buysa, neden evi Tanya'ya gösterdin? Neden kendin satın almadın?"

"Çünkü senin burada yaşamayı istiyordum." Chase şaşkınlıkla ona bakakaldı. İki yana kaldırdığı kollarında soru şu vardı: "*Neden*

Evi çok sevdiği ve o sırada Chase'in de bir eve ihtiyacı olduğu için evi ona vermek istemişti. Bunu ancak karısı ara-

cılığıyla sağlayabilirdi.

Ölümcul kazadan sonra, kaybının bir tazminatı olarak bu eve sahip olmasını her zamankinden daha fazla istemişti. Tanya'nin vefatından sadece birkaç gün sonra aldığı bu evde asla yaşamayacağı belli olunca, Marcie'nin zihninde bir fikir filizlenmeye başlamıştı.

Lucky'nin evin alıcısının kendisi değil, bir başkası olduğuna inanmasını sağlamıştı. Taşındığı günden itibaren ise tek bir hedefi vardı - bu evi Chase için bir yuva haline getirmek ve orada onunla beraber yaşamak. Evi ona armağan etmek istiyordu, ama bunu bilmesine izin vermeden.

Mobilyaları ve dekorasyonu onun seveceğini düşündüğü biçimde seçmişti. Her şeyi planlamıştı, Fort Worth'daki rodeo gecesi hariç. O, tamamen tesadüftü ve Marcie bunu bir zorunluluk addetmişti.

Kader onun planlarına onay vermiş, Tanrı yüzüne gülmüştü. Yıllardır muzdarip olduğu karşılıksız aşk, sonunda ödüllendirilecekti. Bu yetki ona bağışlanmıştı. Karısını ondan ayıran kazanın kefareti ödemesine izin verilmişti.

Ne yazık ki Chase böyle düşünmüyordu.

Şimdi kapının önünde dikilmiş, akla yatkın bir açıklama için yüzünü incelerken, ona bu basit gerçeği söylemek istedi - ne yaptıysa onu sevdiği için ve daima seveceği için yaptığını. Ancak, öfkesi tescilli birine ölümsüz ve koşulsuz aşk itirafında bulunmak, imkânsız olmasa bile çok zordu.

"Sanırım diğer kaybını telafi etmeye çalışıyordum, Chase." Kekeliyordu. "Sana en azından bir parçasını geri ver-

mek istedim. Görünen o ki, çok kötü çuvalladım."

Chase'in gerginliği biraz azalmıştı. Başını eğip ensesini ovdu. "Bunu art niyetle yaptığını sanmıyorum."

"Bunun için teşekkür ederim." Yatak örtüsünün kenarıyla oynuyor, ona olan aşkı gözlerinden okunmasın diye doğrudan yüzüne bakamıyordu. Ondan isteyeceği son şey merhametti. Bütün cesaretini toplayarak, "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum, Marcie. Şu anda emin olduğum tek şey ikimizin de çok yorgun ve bu geceden ötesini düşünemeyecek durumda olduğu." Gidip kapıyı açtı. "Bana ihtiyacın olursa yan odadayım."

Sana ihtiyacım var, diye haykırdı yüreği. "Burada uymak istersen, rahatsız olmam."

Chase yataktaki boş yastığa bakarak başını salladı. "Önce halletmemiz gereken bazı şeyler var, değil mi?"

"Sanırım," dedi hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Chase odadan çıktıktan sonra Marcie yatakta yan dönüp dizlerini göğsüne çekti. Gözyaşları sel olup önce yanaklarına, oradan da yastığa aktı. Chase bir daha asla ona güvenmeyecekti. Kandırıldığını düşünüyordu ve eğer Marcie biraz daha dürüst olabilseydi, gerçekte ne yaptığını itiraf ederdi.

Her şeyi onu çok sevdiği için yapmıştı.

Pat Bush'un, aldığı müstehcen telefonların kocasını elinde tutmaya ve dikkatini çekmeye çalışan eski bir kız kurusunun

manevraları olduğuna dair spekülasyonlarına inanmayı reddetmişti. Yine de, bu konuda şüpheleri olsa da Marcie onu suçlayabilir miydi?

Çağrılar *gerçektir*. Tehditler de gerçektir. Bunu hissediyordu. Adam tekrar arasa ve Chase onun sesini duysa, doğruyu söylediğini anlardı. Bu kez ona dolap çevirmeye çalışmıyordu.

"Alo?"

"Merhaba, Marcie."

Nihayet! Oydu! Kalbi hızla atmaya başladı. "Beni aramaktan vazgeç," dedi, sesindeki coşkuyu belli etmemeye çalışarak. Sonunda aramıştı. Artık Chase ona inanabilirdi.

"İstediğimi alana kadar seni aramaktan vazgeçmeyeceğim. Ne istediğimi biliyorsun," dedi sırtını ürperten sinir bozucu bir tonda. "Seni altımda istiyorum. Islak ve kıpır kıpır."

"İğrençsin."

"Göğüslerinin ucu sertleşti mi? Benim için onlara dokun, Marcie. Hımm, Marcie, harika. Harika," diye inledi.

"Seni bir yere kilitleyip anahtarı atmaları gerek. Sen hastasın. Toplumun yüz karasısın."

Güldü; sesinde kendini beğenmişlik ve küçük görme vardı. "Şerifin telefonunu dinlediğini biliyorum, ama bunun üstesinden nasıl geleceğimi de biliyorum."

Blöf mü yapıyordu? Şerifin ofisinde konuşmaların dinlendiğini nasıl bilebilirdi? Bilemezdi. Sadece tahminde bu-

lunuyordu.

"Çağrıyla takip edemesinler diye ne kadar konuşmam gerektiğini de biliyorum."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Sana inanmıyorlar, değil mi Marcie? Ne şerif ne de kocan. Benimle ilgili her şeyi uydurduğunu, zihninin bir hayal ürünü olduğumu sanıyorlar."

"Hayır." Ağzı kurumuştı. Ahizeyi parmakları beyazlaşana kadar sıkı. Yutkunmaya çalıştı ama tükürüğü yoktu. "Chase bana inanıyor."

İğrenç bir kahkaha daha geldi. "Senin için geleceğim, Marcie. Çok yakında."

"Beni rahat bırak. Seni son kez uyarıyorum..."

"Beni seveceksin, Marcie. Kocandan daha iyi bir erkeğim." Kesik kesik güldü. "Sana inanmıyor bile. Seni soyup bacaklarını araladığımda, kurtarmaya gelemeyecek."

"Yeter," diye sızlandı.

"Hoşça kal, Marcie. Görüşeceğiz."

"Hayır," dedi birden panikleyerek. "Bekle! Kapatma. Lütfen, henüz değil."

"Hoşça kal."

Sesi şen şakrak geliyordu. Onunla oynuyordu. Ağlamaktan daha iyisini yapabiliirdi. Akıllı zaten onun istediğinin bu olduğunu söylese de ama gözyaşlarına ve hıçkırıklarına engel olamıyordu.

"Kocam seni yakaladığı an öldürecek."

Öncekinden daha büyük bir cinnet haliyle güldü. "Seni

sevmiyor."

"Seviyor. Sevecek."

"Asla, Marcie. Ona dolap çevirdin," diye yüzüne vurdu. "Hoşça kal. Yakında görüşeceğiz. Çok yakında, Marcie. Marcie. Marcie... Marcie..."

Ses değişti; Chase'in sesine dönüştü. Gözlerini açtı ve birden fırladı. Chase oradaydı. Yatağın kenarına oturmuş omuzlarını ovuyor, onu gördüğü kâbustan uyandırmaya çalışıyordu.

Şiddetli bir çığlıkla, güçsüz ve zayıf görünmesini hiçe sayarak kendini onun çıplak göğsüne attı. Kendini erkeklerin kollarına atıp zırlayarak ilgi çekmeye çalışan kadınları hep hakir görmüştü, ama Chase'in güçlü ve sıcak kolları onu sardığında kendi kırılganlığını küçümsemeyi unuttu, burnunu onun göğsüne gömdü.

"Kâbus görüyordun," diye fısıldadı, Chase. Diğer odadan çığlıklarını duyuyordum. Artık uyandın ve ben buradayım."

"Sarıl bana, Chase. Lütfen."

Chase onun yanına uzandı ve biraz daha sokulup örtüyü üstlerine çekti. Sırtını sıvazladı, başını okşayıp çenesinin altına soktu.

"Telefondaydı."

"Şşş! Artık orada değil."

"Ama olmasını istiyorum," diye haykırdı umutsuzca. "Şerife gideli iki hafta oldu. Onu duymanı istiyorum. O zaman bana inanacaksın."

"Sana inanıyorum."

"Aklımdan geçenleri okuyor, Chase. Aramasını istediğimi biliyor gibi. Kasten aramıyor."

"Şşş! Sakin ol. Uyu hadi."

Bir hafta daha geçti ama arayan olmadı.

Lucky, çizmelerindeki çamurları yere vurarak ofise girdi. Altlarını kontrol etti, yeterince temiz olduklarına kanaat getirince başını kaldırıp baktı. Ağabeyi masanın arkasındaki koltukta, ayaklan masanın üstünde boşluğu seyrediyordu.

"Bu saatte eve doğru yola çıktığını düşünmüştüm."

Chase ayaklarını yere indirip oturduğu yerde biraz dikleşti. "Hayır. Henüz değil."

"Hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyor."

"Hımm."

Chase tekrar güçlü ve sessiz moda dönüş yaptı diye düşündü Lucky. Orada olduğu belli bir süre içinde normal bir insan gibi davranmıştı. Son birkaç hafta ise aksi, ketum ve somurtkan biri olmuştu.

"Sen yemeğe çıktığında şu Houston'daki adam tekrar aradı," dedi Lucky. "Harlan Boyd. Notunu aldın mı?"

"Evet."

"Geri aradın mı?"

"Hayır."

Lucky neden aramadığını sormak üzereydi ama vazgeçti, çünkü bu hiçbir işe yaramayacak ve yeni bir tartışmaya

yol açacaktı. Belki de işe yarardı. Belki havayı temizlerdi. Gerçi ağabeyinin sorununun kendisiyle olmadığını biliyordu. Hatta Tyler Sondaj'la doğrudan bağlantısı da yoktu.

"Sanırım Marcie'nin sapığından henüz ses yok." Chase hızla dönüp, karanlık ve kuşkucu bir ifadeyle ona baktı. Lucky çaresizce omuz silkti. "Pat, anneme anlatmış."

"Aferin ona." Chase koltuktan fırladı. "Lanet olsun! Eminim artık hepiniz onun kaçık olduğunu düşünüyorsunuzdur."

"Hayır, sadece sorunun ne olduğunu öğrenince rahatladık. Hepimiz onun çok hasta ya da ölmek üzere olduğunu ve bize söylemeye cesaret edemediğini düşünmeye başlamıştık."

Lucky açıklamaya devam etme gereği duydu. "Sence biz kör müyüz, Chase? Kilo verdi. Hortlak kadar solgun. Tavşan kadar ürkek. Bunların hiçbiri tanıdığımız ve sevdiğimiz Marcie'nin özellikleri değil. O hep kontrollü, soğukkanlı ve dengelidir. Kişiliğindeki değişimi fark etmediğimizi mi sanıyorsunuz?"

"Neden Pat'e gittiniz? Neden bana sormadınız?"

"Annem, Pat'e özel olarak bu konuyu sormadı. Sadece konuşuyorlardı ve annem Marcie'yle ilgili endişelerini dile getirdiğinde, Pat de Marcie'nin kanser ya da başka bir hastalığı olmadığı konusunda onu rahatlatmak için Marcie'yi arayan pislikten söz etti."

"Size bu gizli bilgiyi verirken, sapığın Marcie'nin hayal ürünü olduğunu düşündüğünden de söz etti mi?"

Lucky suçlu gözlerini kaçırdı.

"Belli ki söz etmiş."

"Kendi adıma zırvaladığını düşünüyorum. Bu görüşüme olan inancım Devon'unkiyle kıyaslanamaz bile. Böyle bir imada bulunduğu an çılgına döndü. Pat'in yüzüne karşı tutucu bir cahil ve şoven bir dinozor olduğunu söyledi. Sana bir şey söyleyeceğim, Chase," dedi başını sallayarak. "Bizim hatunlar ikimize karşı ittifak oluşturursa ayvayı yedik."

Chase'in gergin dudakları hafif bir gülümsemeyle aralandı, ama Lucky onun içten gülmediğini biliyordu. "Bunun dışında işler nasıl?"

Chase bütün aksiliğiyle sordu: "Hangi işler?"

"Bilirsin işte, işler."

"Yani cinsel yaşantımız gibi mi? O tür *işler* mi? Karımı haftada kaç kere becerdiğimi mi soruyorsun, bu mu?"

Lucky sinirlenmemek için direndi. Bu ofis ancak bir tane sert görünüşlü, yumrukları sıkılı, yüzü kızarmış adamı kaldırabilirdi. "Açılış için kaç tane istersin?"

"Neden? Çetele mi tutuyorsun?"

"Onun gibi bir şey."

"Seni ilgilendirmez."

"Hadi ama Chase, biraz insafli ol," diye yaltaklandı. Devon ve ben son birkaç hafta iyice azalttık. Yakında röntgen-ciliğe başlayacağım."

"Marcie'nin telefon sapığının sen olmadığına emin misin?"

Lucky hiçbir kırgınlık göstermeden güldü, ama birkaç saniye sonra ciddileşti. "Tam isabet, değil mi? Siz ikiniz..."

yatmıyorsunuz."

Chase somut bir hayal kırıklığıyla kendini tekrar koltuğa bıraktı; cildi içine sığamayacağı kadar büzülmüş gibiydi.

"Semptomları biliyorum ağabeyciğim," dedi bütün sevimliliğiyle. "Devon'u ne kadar istediğimi ama evli olduğu için ona sahip olamadığımı hatırlıyor musun? Neredeyse aklımı kaçıracaktım. Eğer abazalık ölümcül bir hastalık olsaydı, sana bugün bunları anlatabiliyor olmazdım."

Bir tabure çekip Chase'in bir iki metre önüne koydu. "Zoraki cinsel perhize girmiştim. Benim anlayamadığım," dedi oturduğu taburede eğilirken, "senin sevimli, seksi ve sana deli gibi âşık karından neden uzak durduğun."

"O bana âşık değil," diye homurdandı Chase.

"Zırvalama. Ayrıca böyle düşünen bir tek ben değilim. Annem ve Devon da aynı fikirde. Sage de öyle."

"Ah, süper, Sage öyle düşünüyorsa..." Alaycı cevabının azalarak yok olmasını bekledi. "Sizin oralarda bizden başka muhabbet konusu yok mu?"

"Aslında, bebek muhabbetiyle eşit sayılır."

Chase bir dizi küfür mırıldandı. Lucky sorduğu soruyu geçiştirmesine izin vermeyerek Chase'e cevap beklediğini hatırlattı.

"Cevap vermedim," dedi Chase. "Çünkü seni ilgilenmez."

"Onu arayan şu sapık yüzünden ondan soğumadın, değil mi?" Chase'den cevap olarak dik bir bakış geldi. "Bu telefonlarla Marcie'nin tahrik olduğunu düşünmüyorsun, değil

mi? Yoksa bir şekilde bu onun suçu mu?"

"Beni ne sanıyorsun? Geri zekâlı mı?"

"Başka ne olabilir? Onu çılgına çevirecek bir şey mi yaptın?"

"Hayır."

"Seni kapı dışarı mı etti?"

"Hayır."

"O halde ayak direyen Marcie değilse, sensin. Neden Chase?"

Chase kalkmaya yeltendi, ama Lucky ani bir hareketle onu geri oturttu. İki kardeş bir süre birbirini süzdü. Sonunda Chase umarsızca omuz silktili. "Pekâlâ, bilmende sakınca yok. Nasılsa er geç öğreneceksin. Kazayla. Tıpkı benim gibi."

"Neyi öğreneceğim?"

Chase ona badanacıdan gelen telefonu anlattı. "Şu andaki Bayan Tyler değil, bir önceki Bayan Tyler'dan söz ettiğini fark edene kadar hiçbir şey anlamadım. Tanya'dan bahsediyordu. Şu an içinde yaşadığımız ev, Tanya'nin beğendiği, öldüğü gün benimle beraber bakmak istediği, sana zorla satın aldırduğım ev. Marcie sana evin bir alıcısı olduğunu söylemiş. Alıcı kendisiymiş."

Bu kez Chase ayağa kalktığında Lucky onu durdurmadı. Akıllı hâlâ bu yeni, şok edici haberdeydi. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Hayır. Benim de yoktu."

"Bana her şeyle ilgileneceğini söyledin; satış, kapanış işlemleri gibi. Asla tahmin edemezdin."

"Şaşırtıcı, değil mi? Bunu keşfettiğimde ne hissettiğimi tahmin edebiliyor musun?"

"Bunca zaman seni böylesine sevdiğini bilmek..."

Chase, Lucky'nin kolunu kavrayıp kendine çevirdi. "Ne dedin? Neden bahsediyorsun? Bana dolap çevirdi. Son derece pis, kokmuş bir oyun oynadı..."

Lucky, "Sen ne dik kafalıymışsın be adam!" diye bağırdı ayağa kalkarken. "Benim ağabeyim olamayacak kadar geri zekâlısın. Hastanede bebekleri karıştırmış olmalılar."

"Sadede gel," diye dişlerini gıcırdattı Chase.

Lucky işaret parmağıyla kabaca Chase'in göğsüne vurdu. "Marcie'nin bu davranışının ardında yatan sebebi görmekten bile acizsin." Chase'in seher vakti gökyüzünde uçuşan alçak bulutlar kadar fırtınalı gri gözlerine kurnazca baktı.

"Belki de değilsin. Belki de seni yiyip bitiren de budur. Seni bu kadar rahatsız eden ev değil. Kabul edemediğin şey, bu kadar çok sevilmen. Hem de iki kez."

Kolunu Chase'in omuzlarına attı. "Başına gelecek en kötü şey ne olabilir Chase? En kötü olabileceğini düşündüğün şey?"

Sessizliği, çalmaya başlayan telefonun tiz sesi bozdu. Minnetle telefona sarılan Chase ahizeyi kaldırıp cevap verdi.

"Chase, Lucky orada mı?"

Lucky telefonu uzatan ağabeyinin yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. "Devon. Sanırım durum acil."

Lucky telefonu kaptı. "Devon? Yoksa..."

"Evet. Suyum geldi. Doktoru aradım. Derhâl hastaneye

gitmemi söyledi. Sancılar çok güçlü."

"Tanrım." Elini yüzüne kapadı. Evden en az on kilometre uzaktaydı. "Tamam. Tamam. Her şey yolunda. Hastanede görüşürüz. Acele edin ama anneme dikkatli kullanmasını söyle. Yağmur yağıyor ve yollar..."

"Burada değil."

"Ne?"

"Dışarı çıktı."

"Dışarı mı? Nasıl? Ne zaman?"

"Kısa bir süre önce. Sanırım hasta bir arkadaşına yiyecek götürdü. Her neyse elinde bir kavanoz çorba ve cevizli turtayla gitti. Belki de elmalıydı."

"Devon, turt kimin umurunda!" diye kükredi. "Otur. Hayır uzan. Evet, uzan. Sakin ol. Hemen geliyorum."

"Gayet sakinim ve hastaneye kadar araba kullanabilecek durumdayım."

Lucky beynindeki tüm kan hücrelerinin infilak ettiğini hissetti.

"Şu an feminist zırvalarınla canımı sıkma, Devon!"

"Bana bağırmayı kes! Bacaklarımı tıraş eder etmez hastaneye kendim gideceğim."

"Bacaklarını tıraş etmek mi? Eğer o arabaya binmeye kalkarsan seni öldürürüm. Çok ciddiylim, Devon. Yola çıkıyorum. Beş dakika sürer. Uzan ve bekle!" Cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapatıp kapıya doğru fırladı. Chase hemen arkasındaydı. Konuşmanın sadece tek tarafını duyarsa da neler olduğunu farkındaydı.

Sandra Brawn

"Onu alması için bir ambulans çağırabiliriz," dedi.

"Ben onlardan önce giderim."

"Ben de bundan korkuyorum."

Chase, Mustang'ın yolcu koltuğuna atladı, çünkü Lucky çoktan direksiyona geçmişti bile. Yağmura doğru hızla uzaklaştılar.

ON ALTINCI BÖLÜM

"Ciddiyeti bırak Pat, yoksa beni tutuklamaya geldiğini düşünmeye başlayacağım."

Şerif Pat Bush eliyle Laurie'nin dirseğini sımsıkı kavramış, onu kaldırım kenarına park etmiş devriye arabasına doğru neredeyse sürüklüyordu. Hızla dönen olağanüstü durum lambaları kasvetli akşam alacasında heyecan verici bir gökkuşağı çiziyordu.

"Belki de yapmalıyım."

Ağzı bir kibrit çöpünün etrafında sımsıkı kilitlenmişti. Devriye aracının yolcu kapısını açıp Laurie'yi içeri tıktırdıktan sonra kendisi de dolanıp direksiyonun başına geçti. Vitesle takıp gaza bastı ve tekerleklerin korkunç sesiyle kaldırımdan uzaklaştı.

"Bana neden bu kadar kızdığını bilmiyorum, Pat. Ben kâhin değilim," dedi kendini savunmak için. "Devon'un bugün doğuracağım nereden bilebilirdim? Daha dört haftası

vardı."

"Kimse nerede olduğunu bilmiyordu. Kendi güvenliğin için sana ulaşabilecek biri daima olmalı, Laurie. Sapığın biri yoluna çıksa seni aramaya nereden başlayacağımızı dahi bilemeyeceğiz. Gördüğün gibi seni bulabilmek için bütün kasabanın altını üstüne getirdim."

Chase çiftlikteki evden aradığında, Pat ofisindeydi. "Lucy şu anda Devon'u arabaya taşıyor," demişti. "Hastaneye doğru yola çıkıyoruz ama annemin nerede olduğunu bilmiyoruz."

"Ben onu bulurum."

"Sağ ol, Pat. Ben de bunu söylemeni umuyordum. Lucy keçileri kaçırmış olmasa onu kendim arayacağım. Ofisten buraya tek parça geldiğimize inanamıyorum. O yüzden arabayı kullanmasına izin veremem."

"Sanırım bir ambulans söz konusu bile değil."

"Kesinlikle."

"Tamam," diye iç çekmişti Pat. "Anneni bulur bulmaz hastaneye getiririm."

Bir sonraki saat boyunca Pat, kasabada Laurie'nin arabasını aramıştı: Marketin otoparkında, kuru temizlemecide, müdavimi olduğu ya da uğradığı her yerde. Bu arada arkadaşlarına sormak için cep telefonunu da sürekli meşgul etmişti ve sonunda dördüncü telefon işe yaramıştı.

"Sanırım hasta bir arkadaşına akşam yemeği götürecekti," demişti Laurie'nin bir kuliibündeki arkadaşlarından biri. "Bu sabah, gelecek haftaki toplantımızla ilgili aradığımda

turta pişiriyordu."

"Hasta bir arkadaş mı? Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Şu çıktığı adam. Sanırım ismi Bay Sawyer."

Pat ağzında kıymıklara ayırdığı kibrit çöpünü çıkarıp, arabasının ıslak zeminine attı. "Bay Sawyer kendini nasıl hissediyor?"

"Daha iyi," dedi Laurie kuru bir sesle.

"Eminim."

"Sorduğunu söylerim."

"Zahmet etme."

"Zavallı adam."

"Nesi varmış?"

"Soğuk algınlığı."

"Peh!"

Laurie başını çevirip bir kaşını kaldırdı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ne?"

"O ünlem."

"Hiçbir anlama gelmiyor."

"Pekâlâ, hoşuma gitmedi. Alay kokuyor."

"Adam pısırtığın teki," dedi küskünce. "Onun gibi sıska, çıtkırıldım bir pısırtıkla neden hemşirecilik oynuyorsun ki?"

"Geçen sene grip olduğunda sana da çorba getirmiştım. Bu seni de pısırtık yapıyor mu?"

Pat gaza biraz daha asıldı.

"O farklı."

"Nasıl?"

"Bir kere evime geldiğinde Sage de yanındaydı." Devriye aracının içinde öfkeyle ona nutuk çekiyordu. "Tanrı aşkına Laurie, Sawyer'in yerine yalnız gittiğin duyulduğunda insanlar ne düşünecekler? Günün ortasında? Adam yataktayken? Tövbe tövbe! Kim bilir herkes aranızda neler olduğunu düşünecek."

"Sen neler olduğunu düşünüyorsun?" Başını bir yana eğdi ve kısık gözleriyle onu süzmeye başladı.

Pat onun bakışlarına karşılık verdi: "Açıkçası, ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Adam sümsüğün teki, ama belli ki sen abayı yakmışsın. Sebebini anlamak mümkün değil."

" 'Abayı yakmak' demode bir ifade."

Pat kendini polemiğe öylesine kaptırmıştı ki Laurie'nin laf dokundurduğunu anlamadı. "Artık pazar yemeklerinin müdavimi. Geçen hafta bir gece seni görmeye geldim. Lojmanındaki bir partiye gitmiştin. Ondan önceki cumartesi bütün gün Canton'daki bit pazarındaydınız. Salı akşamı da kilisede spagetti yemeğinde."

"Spagettiye seni de davet etmiştim."

"Çalışıyordum!"

"Bu benim hatam değil. Jess'in de değil."

Pat devriye arabasını hastanenin acil servisinin önünde durdurdu, aşağı indi ve arabanın arkasından dolaşp Laurie'nin inmesine yardım etti. Kolundan tutarak onu yağmurda sadece yetkili personel için ayrılmış kapıya doğru koşturdu.

"Ben sadece senin itibarını düşünüyorum, Laurie. Adına leke gelsin istemem, hepsi bu."

"Jess ve benim gazetelere haber olacağımızdan şüpheliyim."

"Öyle mi? Birlikte olduğunuzu şimdiden herkes biliyor."

"Bunda ne terslik var?"

"Bunda ne terslik var?" diye tekrarladı Pat ıssız hastane koridorunda aniden durarak. Yüzünü ona çevirdi. "Bunda ne terslik var? Pekâlâ. Sana ne terslik olduğunu söyleyeyim." İşaret parmağını kaldırıp onun yüzüne doğru salladı. Ağzını açtı ama hiçbir şey söyleyemedi.

Laurie merakla ona bakıyordu. "Evet? Bekliyorum."

Pat, Laurie'yi şapkasının damlayan kenarının altına çekip onu öptü. Nihayet dudaklarını onun dudaklarından ayırdığında, Laurie kollarını onun beline sarıp fısıldadı: "Çok uzun sürdü, Pat."

Kısık, tutkulu bir inlemeyle Pat onu tekrar öptü.

Chase koridorun sonundaki kanatlı kapıdan hızla geçti ama ansızın durdu. Pat kurşun yemiş gibi yerinde zıpladı ve hemen Laurie'yi bıraktı; onu neredeyse kırk yıldır tanıyordu ve hiç bu kadar genç ve güzel görmemişti.

Chase adeta görünmez cam bir duvardan geçmiş gibiydi ve henüz şoku atlatamamıştı. "Şey... birisi... bir devriye arabasının geldiğini fark etmiş ve sizin bu girişi kullanabileceğinizi söyledi."

Pat, dili tutulmuş ve utanç içinde öylece dikiliyordu. Laurie bu tuhaf duruma müdahale etti. "Devon nasıl?"

"İyi gidiyor. Ama büyük olayı kaçırmak istemiyorsan yukarı koşmalısın."

"Bir kız!" Lucky ağzı kulaklarında doğum odasından çıktı. Üstünde ameliyat giysisi ve başında yeşil kepiyle zafer sarhoşu bir budalaya benziyordu. "Hey, anne! Her zamanki gibi tam zamanında."

"Pat sağ olsun." Chase onlara bir bakış fırlattı ve sinsice gülümsedi.

"Tanrım, muhteşem! Muhteşem!" diye haykırdı Lucky yumruğunu avcuna vurarak.

Laurie, "Devon nasıl?" diye endişeyle sordu.

"Bir profesyonel gibi üstesinden geldi. Hemen yeni bir tane daha yapmayı önerdim. Burnuma bir yumruk patlattı."

"Bebek kaç kilo?"

"Şimdi o işlerle uğraşıyorlar. Tam iki buçuk dakikalık oldu. Doktor kordonu kesmeme izin verdi ve onu elime tutuşturdu. Sünger gibi, ciyak ciyak bağırان kırmızı suratlı bir şey. Ben de onu hemen Devon'a uzattım. Kendimi aptal yerine koyup ağlamaya başladım. Tanrım, muhteşemdi!"

Chase gülümsedi, ama şu an tıpış tıpış yürümesi gereken kendi çocuğunu düşünmeden edemedi. Bu durumu göz önünde bulundurarak sakinliğini takdir etti.

"Bir kız," dedi Chase üzüntüyle. Sonra bir kahkaha patlattı. "Bir kız! Eğer bu ilahî adalet değilse ben de hiçbir şey bilmiyorum. Bir kız! Tanrı'nın mizah duygusu çok güçlü olmalı."

Ne demek istediğini anlayan Pat kıkırdamaya başladı. Laurie ikisinin arasında afallamış duruyordu. Lucky kıkır-

mızı oldu.

"Doğu Teksas'ın en hızlı fermuarının bir kızı oldu!" dedi Chase gülerek ve elleriyle alkış tutarak. "Çok komik!"

"Hiç komik değil," diye kükredi Lucky.

"Bence de değil," dedi Laurie ciddiyetle.

"Acayip eğlenceli," diye haykırdı Chase. Başını arkaya atarak bağırdı. "Sage duyana kadar bekle! Seni mahvedecek!"

"Sage. Aman Tanrım!" Laurie çantasında bozuk para aramaya başladı. "Bebek doğar doğmaz onu arayacağıma söz vermiştim. Pat, biraz çeyrekliğin var mı?"

"Ben de tekrar Marcie'yi deneyeceğim," dedi Chase.

"Bana izin verin lütfen," dedi Lucky. "Ben Devon'un yanına dönüyorum. Fazla uzaklaşmayın. Birkaç dakika sonra bayan bebek Tyler dışarı çıkacak."

"Adı yok mu?"

"Henüz değil."

"Hemen döneceğiz." Laurie küçük oğlunun yanağını öptü ve ona sımsıkı sarıldı. "Senin adına çok mutluyum, Lucky."

"Devon adına mutlu olun. Bütün işi o yaptı."

Üstünde DOĞUMHANE yazan kapının ardında kayboldu. Üçü birlikte ankesörlü telefonlara doğru yürüdüler. "Bu arada, Marcie nerede?" diye sordu Laurie.

"Buraya ulaşır ulaşmaz onu aradım. Sekreteri çıkmak üzereydi. Marcie'nin bir ev gösterdiğini ama eve gitmeden önce ofise döneceğini söyledi. Onun için bir not bırakacağına söz verdi. Öte yandan belki bağlantıyı kaybettiler, o yüzden Mar-

cie'yi evden arayacağım. Burada olmak isteyecektir."

"Ondan söz etmişken..." Pat göğüs cebinden bir bilgisayar dökümü çıkardı. "Dallas'tan bu sabah tespit edilmiş telefon sapıklarının listesi geldi. Teknik ekip kusursuz. Liste tüm eyaleti ve hatta suçu sabit bulunmamış olanları bile kapsıyor. Marcie'ninki henüz bu listeye girmeyen yeni biri olabilir. Yine de, bir göz atmasını söyle, tanıdık bir isim olup olmadığına bakalım."

Marcie'nin Houston'daki eski nişanlısı şüpheli listesinden çıkarılmıştı. Son birkaç ayın telefon faturalarına göre, Detroit'teki annesinden ve posta siparişiyle satış yapan bir mağazadan başka kimseyi şehirlerarası aramamıştı. Cep tipi bir hesap makinesi siparişi vermişti.

Diğerleri gibi o da ankesörlü telefon kullanıyor olabildi, ama bu konuda Chase de Marcie'yle aynı fikirdeydi. Adamda o hayal gücü yoktu.

Dallas'tan bekledikleri bilgiyi almak tahmin ettiklerinden daha uzun sürmüştü. Chase bunun işe yarayacağı konusunda kötümserdi ama şerifin ofisine gittiklerinden beri sapık aramadığı halde Pat'in hâlâ bu işin peşinde olduğunu bilmek kendini iyi hissetmesini sağlamıştı.

Yakında bir şeylerin patlak vermesini umuyordu ve bu Marcie olmamalıydı. Zaman geçtikçe durumu kötüye gidiyordu. Kendini çağrılarının gerçek olduğunu kanıtlamaya adanmıştı. Oysa Chase bundan bir an bile şüphe etmemişti.

Gözlerindeki korkuyu görmüştü, kâbus gecesinde titreyen vücuduna dokunmuştu. Onu bu hale getiren pislikle kar-

şılaştırmaması için Tanrı'ya dua ediyordu. Yoksa ona yapacaklarından sorumlu değildi.

"Teşekkürler, Pat." Chase kâğıdı alıp ankesörlü telefonun altındaki rafa bıraktı. Ev telefonunun numarasını çevirdi. Artık aşına olduğu tıktı Pat'in hâlâ telefonu dinlettiğini belgeliyordu. Defalarca çaldıktan sonra telefonu kapatıp Marcie'nin ofisini aradı. Karşısına ofisin kapalı olduğunu ve ertesi gün dokuz-altı arası tekrar aramalarını söyleyen bir ses kaydı çıktı. Düdük sesinden sonra Chase, "Marcie benim. Orada mısın?" dedi. Bekledi ama tahmin ettiği gibi Marcie ahizeyi kaldırmadı.

"Sage heyecandan titriyor!" diye haykırdı Laurie, kızıyla konuştuğundan sonra. "Hemen Austin'den yola çıkıyor."

Kolundaki saate bakan Pat, "Gece yarısından önce burada olamaz," dedi.

"Biliyorum. Ona sabaha kadar beklemesini söyledim ama bu gece gelmekte ısrar etti."

Zamandan söz edilince Chase ne kadar geç olduğunu fark etti. Devon'un Lucky'yi aramasından bu yana pek çok şey olmuştu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı bile. "Bu saatte kim ev bakar?"

"Pardon?" dedi Laurie.

"Hiç. Geri dön. Torununun sahneye çıkışını kaçırma. Ben Marcie'ye ulaşmaya çalışacağım."

Laurie yeni doğanların ünitesine doğru ilerledi. Pat arkada kaldı. "Chase, bir terslik mi var?"

Hayır. En azından şimdilik." Sonra başını salladı: "As-

linda çok emin değilim."

"Söyle bana."

"Elbette. Hey, Pat!" Chase seslendiğinde Pat birkaç adım yürümüştü. Arkasına döndü. "Bir öpücük vardı."

Yaşlı adam Chase'in söylemeye çalıştığı her şeyi inkâr etmek ister gibi ağzını açtı. Sonra hüsrarla başı önüne düştü. "Kesinlikle vardı." Chase'le birbirlerine gülümsediler, sonra Pat geri döndü ve Laurie'ye eşlik etmek üzere koridorda ilerlemeye başladı.

Chase ev numarasını bir kez daha çevirdi. Cevap yoktu. Karşısına kayıt çıktı. Telefon rehberini alıp Esme'nin ev numarasını aradı.

"Oh, selam. Hâlâ Marcie'ye ulaşamadınız mı?"

"Hayır. Ofisten çıkmadan önce onunla konuştunuz mu?"

"Hayır, ama mesajınızı hem telefon kaydına aldım hem de her ihtimale karşı yazılı olarak masasına yapıştırdım. Görmemesine imkân yok. Ofisi arasa da, gelse de karşısına çıkacaktır. Kız mı, oğlan mı?"

"Ne? Ah, bir kız," dedi dalgın dalgın. Marcie hangi cehennemdeydi? Alış veriş mi yapıyordu? Ayak işlerine mi bakıyordu? Hâlâ ev mi gösteriyordu? "Esme, ofisten ne zaman çıktı?"

"Altıdan önce. Onu birkaç dakikayla kaçırdınız. İlk aradığınızda ofisten henüz çıkmıştı."

"Hımm. Kiminle çıktı? Alıcı mı, satıcı mı? Tanıdık biri mi?"

"Kimseyle çıkmadı. Yeni bir evle ilgili olarak Bay ve

Bayan Harrison'la randevusu vardı."

"Şu meşhur Harrisonlar."

"Aynen öyle. Açıkçası, onlarla boşuna vakit kaybettiğini düşünüyorum ama her zaman 'müşterinin ne zaman karar verip harekete geçeceği belli olmaz,'" der.

Chase öfkeyle mırıldandı ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Onlara ne kadar zaman ayıracağını Tanrı bilir."

"Bildiğim kadarıyla bu akşam tek bir ev bakmak istedikler. Sassafras Sokağı'nda, listeye yeni giren bir ev."

"Şey... teşekkürler, Esme. Hoşça kal."

"Eminim çok geçmeden arayacaktır."

Telefonu kapadı. Bir süre ahizeye bakarak seçeneklerini tarttı. Marcie eve dönmeden önce genellikle evi arardı. Kuşkusuz, bir şekilde mesajı alıp hastaneye gelmesi gerekiyordu. Devon'un bebeğinin doğumunu kaçırdığı için kendini asla affetmezdi.

Ev numarasını tekrar çevirdi. Cevap alamayınca sabırsızca kapadı ve çeyrekliğini geri alıp uzaklaştı. Dönerken Pat'in verdiği bilgisayar dökümü yere düştü. Uzanıp aldı.

Laurie ve Pat'in Lucky'nin kızını görmek için bekledikleri yeni doğum ünitesinin geniş camekânına doğru yürürken listeye bir göz attı.

Nokta vuruşla yazılmıştı. Tepedeki floresan tüpleri yüzünden sözcükler adeta birbirine giriyordu. İsimler alfabetik sıralanmıştı. Aniden hareketsiz kaldığında listenin neredeyse yarısına ulaşmıştı.

Sayfayı iki yânından sıkıca tutarak, isim konusunda hata

yapmamak için daha yakından baktı. Sonra kâğıdı elinde bu-
ruşturup haykırdı. Çıkan yabani ses ruhunun derinliklerin-
den geliyordu. "Hayırrrrr!"

Laurie ve Pat şaşkınlık içinde arkaya döndüler. İnsanın kanını donduran sesle, oradan geçen ve acelesi olan bir stajyer durdu. Koridordaki herkes bir felaket beklercesine bakmaya başladı.

"Chase?" dedi annesi endişeyle.

"Neler oluyor evlat?" diye sordu Pat.

Chase'in vakti yoktu. Hastalara meyve suyu dağıtan metal bir servis arabasıyla bir hemşire yardımcısını yere serdikten sonra koridorda yok oldu. Asansöre binmeyi akıl bile edemedi. Yeterince hızlı değildi. Merdiven boşluğunun kapısına ulaştığında kapıyı hızla açtı ve yüreği çarparak merdivenleri üçer beşer inmeye başladı. Aklı gerçeği kabullenmeyi reddediyordu, ama tüm acelesine rağmen geç kalmış olabiliyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sassafras Sokağı'ndaki ev yola hayli uzaktı. Müşterisiyle birlikte taş yoldan evin ön kapısına doğru ilerlerken Marcie evin güzel yönleriyle ilgili yorumlar yapıyordu.

"Bu taşlarda bir miktar yosun göreceksiniz, ama standart çamaşır suyuyla yok olurlar. Kendi adıma ben yosunları seviyorum. Belki Bayan Harrison da sevebilir," dedi umutla.

"Evet, belki."

Bu evin çok büyük bir bahçesi olduğu için Harrisonlara önermemişti. Birkaç hafta önce yönlendirdiği hayli büyük bahçeli bir ev yüzünden çiftin neredeyse arası açılmıştı. Ralph Harrison arayıp bu evi görmek istediğini söylediğinde, Marcie bahçenin bir dezavantaj olduğu konusunda uyarılmış, bahçe bakımı konusunda fikrini değiştirdiğini duymaksa onu şaşırtmıştı.

"Bahçe sorun olmaz," demişti Marcie'ye.

Şu anda ise Marcie, bahçenin büyüklüğüne karşın bakı-

minin kolay olduğunu belirtmeye çalışıyordu. "Gördüğünüz gibi biçilmesi gereken fazla çim yok. Öndeki ve arkadaki büyük bir kısım toprak."

"Bugün geçerken ev o yüzden dikkatimi çekti. Hoşuma gitti ve hemen görmek istedim."

"Bayan Harrison'un bize katılamaması büyük talihsizlik."

"Kendini pek iyi hissetmiyor, ama evi tarif edince o da heyecanlandı. Hemen gelip bakmamı istedi. Eğer hoşuma giderse, yarın birlikte bakarız."

Marcie durumun iyiye gittiğini düşündü. Harrisonları ilk kez bu kadar uyumlu görüyordu.

Girişteki kameriye karanlık ama kuruydu. Marcie şemsiyesini silkeleyip dışarıdaki tuğla duvara dayadı. Her yere kasvet çökmüştü, kilidi açmadan önce Marcie defalarca denemek zorunda kaldı.

Ön kapı açılır açılmaz elektrik düğmesine uzandı. Marcie, kehribar renkli, kabartmalı camdan yapılmış fanusla girişteki avizeyi son derece tiksindirici buldu. Duvarlara hoş olmayan gölgeler yansıtıyordu.

Gece ev göstermekten hoşlanmıyordu. Bunu sadece eğer bir ev güneş battıktan sonra göze daha güzel görünüyorsa yapıyordu. Yine de, Harrisonlar için bu ayrıcalığı yapmıştı. Onlara o kadar çok vakit ayırmıştı ki, artık bir ev edinmelerini sağlamadan bu işten çekilme lüksü yoktu. Ortalamalar yasasıyla yakında bir uzlaşmaya varacaklardı. Onlara bir ev *satabilirdi*.

"Salon hayli ferah," dedi. "Güzel bir şömine, pek çok pencere ve bol miktarda günışığı. Tabii ki bunu şu an bilme-ye imkân yok. Yarın Gladys'le beraber geldiğinizde göreceksiniz." Perdeleri açtı.

"Perdeler kapalıyken daha iyiydi."

Canın nasıl isterse, diye düşündü. Kalın kumaşları geri kapadı ve onu dar yemek salonundan geçirerek mutfığa götürdü. "Garaja şu kapıdan çıkılıyor," dedi. "İçinde hoşunuza gideceğini düşündüğüm bir marangoz tezgâhı var."

"Pek hünerli biri değilimdir."

"Hımm." İlgisini çekecek bir şeyler aradı. Şu ana kadar, boş evde yansıyan gölgelerden korkar gibi peşinden ayrılmayarak odaları dolaşmış, ama olumlu ya da olumsuz bir tepki göstermemişti.

Durumu gereğinden fazla uzatmamak için inisiyatifi ele alıp açıkça sordu. "Evle ilgili ne düşünüyorsunuz, Bay Harrison?"

"Kalan kısmını da görmek istiyorum."

Nazikçe gülümsedi, ama çaktırmadan dişlerini gıcırdatıyordu. "Buradan lütfen."

Uzun, karanlık koridorları ve küçük, sıkıcı odalarıyla kişisel olarak Marcie'nin nefret ettiği evlendendi. Ancak yıllar önce zevklerin de insanlar kadar farklı olduğunu keşfetmişti ve Sassafras Sokağı iki yanı ağaçlarla bezeli, kalabalık olmayan, mutena bir yer olduğu için ajansının listesine almak için uğraşmıştı. Belki de evden nefret etmesini sağlayan özellikler Harrisonların beğenmesini sağlayabilirdi.

Ebeveyn yatak odasının tepe lambasını açtı. Yerlere koyucu brandalar serilmişti. Marcie'nin düşüncesine göre bordo halıları kapadığı için gayet iyi olmuştu. Odanın ortasında bir tezgâh, alçı karıştırmak için kova ve spatulalar, bir torba alçı, bir kova beyaz badana boyası ve bez parçaları duruyordu.

"Tavanda sevimsiz bir su lekesi vardı. Çatı onarımı bitti. Gördüğünüz gibi içeride tadilat devam ediyor."

Başını kaldırıp onarımın doğru dürüst yapılıp yapılmadığını bile kontrol etmedi. Tadilat hakkında tek bir soru bile sormadı. Aslında, genel olarak eve ilgi göstermedi. Bu tuhaf bir durumdu, çünkü normalde çok titizdi ve neredeyse her evde bir kusur bulurdu.

"İki adet gardırop var."

Marcie rahatsızlığını bastırmaya çalışarak işine odaklanmaya çalıştı. Ralph Harrison'a aylardır ev gösteriyordu. Dırdırcı karısı asla ona eşlik etmekten geri kalmazdı. Evlere daima gün içinde bakarlardı. Adam her şeye kusur bulan mız-mız biriydi. Bu gece fikirlerini kendine saklıyordu. Marcie onun şikâyetlerini, asap bozucu sessizliğine tercih etti.

"Bir tanesi giysi odası. Gladys'in seveceğinden eminim. Diğeri ise..." Hafif bir tıkırtıyla dolaptan uzaklaştı. Harrison yatak odasının kapısını kilitliyordu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu Marcie. Dönüp ona baktı. Sırıtmaları ürkütücüydü. Yeni, ama dehşete düşürecek kadar tanıdık bir ses tonuyla, "Kapıyı kilitliyorum. Nihayet sen ve ben baş başa kalabileceğiz," dedi.

Hep Aşk Vardı

Marcie bir adım geri çekildi, sırtı gardırobun kapı pervazına çarptı. Acıyı hissetmedi. Şu an tehditkâr bir gülüşten ve kulak tırmalayıcı bir sestten ötesini algılayamıyordu. Şaşkınlığı da korkusu kadar derindi.

Telefondaki sapığı Ralph Harrison'du.

"Neler oluyor?" diye sordu Laurie, çıkışta gözden kaybolan Chase'in ardından kaşları çatık bakan Pat'e.

"Biliyorsam kahrolayım." Chase'in az önce durduğu yere gidip buruşturarak attığı bilgisayar dökümünü aldı. "Bununla bir ilgisi olmalı." Şerif Bush kâğıdı açıp taramaya başladı. "Burada bir isme rastlamış olmalı. Marcie'nin tanıdığı bir isim."

"Pat, onu takip et," diye zorladı Laurie omzundan iterek. "Yanlış bir şeyler yapmadan ona yetiş."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum. Sen iyi misin?"

"Elbette. Git. Hadi git!" Pat merdivenlerden aşağı hızla inmeye başladı, ama Chase kadar hızlı ve kıvrak olması mümkün değildi. "Dikkat et!" diye seslendi Laurie arkasından.

"Emin olabilirsiniz."

Hastanenin acil girişine park ettiği devriye aracına ulaştığında Chase çoktan kaybolmuştu. Ancak, Laurie'yle beraber hastaneye ulaştıklarında gördüğü Devon'un arabası da daha önce park edildiği yerde değildi. Lucky ve Devon'u evden Chase'in getirdiği düşünülürse, anahtarların hâlâ onda olması mantıklıydı.

Hastanenin otoparkından ayrılırken Pat telsizle tüm ekiplere hatırlayabildiği kadarıyla Devon'un arabasının tarihini verdi.

"Plaka numarası nedir?" diye sordu meslektaşlarından biri cızırtıların arasından.

"Biliyorsam kahrolayım," diye çemkirdi Pat. "Sadece arabayı tespit edin. Durdurup sürücüyü tutuklayın. Beyaz, erkek, siyah saçlı, bir doksan civarı."

"Silahlı ve tehlikeli mi?" diye sordu bir diğeri.

"Kahretsin, hayır!" Sonra geçen hafta Chase'e iade ettiği .357'yi hatırladı. "Belki silahlıdır." Tylerların gazabını düşündü. Sinirlendikleri zaman, özellikle de konu kadınlarını ilgilendiriyorsa, herhangi bir silahtan çok daha tehlikeli olabilirlerdi. "Tehlikeli olduğunu varsayın. Muhtemelen tutuklamaya karşı koyacaktır. Güç kullanmayın. Yeterince kırık kaburgası var."

"Kulağa Chase Tyler gibi geliyor." İki memurun aralarındaki gayri resmî konuşma kulağına çalındı.

"Zaten Chase Tyler," diye yanıtladı Pat.

"Anlamıyorum Şerif Bush. Chase'i neden tutuklayacağız?"

"Çok öfkeli olduğu için."

"Efendim, anlayamadım."

"Sadece arabayı bul ve durdur!"

Sassafras Sokağı. Sassafras Sokağı." Sokağın bulundu-

ğu yerleşim bölgesine doğru ilerlerken Chase bir yandan mırıldanıyordu. Sassafras Sokağı. Beechnut ve Magnolia arasında mıydı? Yoksa aklında kalan Svveetgum olabilir miydi? Kahrolası Sassafras Sokağı hangi *cehennemdeydi*?

Zihninde Milton Point haritasını canlandırmaya çalıştı ama tam çıkartamıyordu ve sokaklar artık hatırlayamayacağı kadar hızlı değişip çoğalıyordu. Adeta bir kâbusun ortasında, içinden asla çıkılamayan bir labirent gibiydi.

Küfretti, yumruğunu Devon'un küçük kırmızı arabasının direksiyonuna vurdu. Sansar kılıklı Harrison'un telefonunda bir kadını taciz edecek kadar cüretkâr olabileceğini kim tahmin edebilirdi? Chase onu bir kez Marcie'nin ofisinde görmüştü. Üstünde herhangi bir izlenim bırakmamıştı. Sormaya kalksalar adamı tarif edemezdi. O kadar silik bir tipti.

Telefonların sebebi bu olsa gerek, diye düşündü Chase. Çağrılar onun tek güç gösterisi, maçoluk taslayabileceği son çareydi. Telefonda hükmedebiliyordu. Fısıldadığı edepsizliklerle kurbanlarının korkudan soluğunu kesip arkasında derin etkiler bırakıyordu. Harrison gibiler için, tiksindirmek hiç etki bırakmamaktan daha iyiydi.

"O.ç. yavşak," diye tısladı Chase dişlerinin arasından. Her konuşmadan sonra Marcie'nin ne kadar sarsıldığını ve tiksindiğini hatırladı.

Bir kanun adamına gitmek yerine neden bir psikologa başvurmamışlardı? İnsan zihninin işleyişi hakkında bilgi sahibi olan biri onlara Harrison'u işaret edecek bir profil çıkarabilirdi. Chase için, adamın neden Harrison olduğu artık gün

gibi açıktı. Otoriter, her şeye kusur bulan bir karısı ve son derece düşük bir benlik bilinci vardı. Bir kafa doktoruna gitmeleri gerekiyordu. Harrison sapıktı. Suçlu değil.

Yoksa öyle miydi? Belki de artık sapkın muhabbetler onu kesmiyordu. Belki artık sınırın ötesine geçmek istiyordu. Belki tehditlerini hayata geçirmeye hazırdı.

"Kahretsin!" Chase gaza biraz daha asıldı.

Saldırının paniğiyle donup kalan Marcie hızla kendini topladı. Bu duyguyu zorlayarak bastırdı. Onu korkutmak istemiş ve başarmıştı, ama Marcie korkusunu belli ederek bunun zevkine varmasına izin vermeyecekti.

"Demek bana telefon eden patetik yaratık sendin. Kendinle gurur duyuyor musun?"

"Beni enayi yerine koymaya alışma, Marcie. Seni korkuttum."

"Beni zerre kadar korkutamadın. Sadece midemi bulandırdın ve sana acımama sebep oldun."

"Korkmadıysan neden şerife gittin?"

Bir yandan duygularının yüzüne yansımalarına ve sıkıntısını hissetmesine engel olmaya, bir yandan da odadan ve evden uzaklaşabileceği bir yol bulmaya çalışıyordu. Dışarı çıkabilse çığlık atarak yoldan aşığı koşmaya başlardı, bütün mesele oraya ulaşmaktı.

Olabildiğince fiziksel teması önlemeye çalışıyordu. Ellerinin ona dokunma ihtimali midelerini bulandırıyor. Si-

lahlı değildi. Uzun ya da güçlü de değildi. Aslında çelimsiz bir adamdı. Güreş tutmaya kalksalar Marcie ona yenileceğinden şüphe etti, ama zarar verebilirdi ve bu onu endişelendiriyordu.

O kadar ileri gitmez diye kendini ikna etmeye çalıştı. Tecavüze yeltenemezdi. Sadece onu dehşete düşürmeye çalışıyordu.

"Telefonuna dinleme cihazı taktıklarında anlamayacağımı mı sandın?" diye sordu kâbuslarındaki alaycı ses tonuyla. "Klikleri duyduğum an anladım ve kapadım."

"Öyleyse polisin dinleme cihazına bu kadar aşına olduğuna göre, bu tür şeyleri daha önce de yapmış olmalısın."

"Ah, evet. Bu konuda çok iyiyim. Uzmanım. En iyisiyim."

Zoraki güldü. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi, gerçekten bunu yapabilmeyi umarak, "ama pek yaratıcı değilsin. Seninkilerden çok daha *ilginç* telefonlar aldığım oldu."

"Kapa çeneni!" Sesinin tonu ve şiddeti artmış, Marcie dehşete düşmüştü. Yüzü hiddetten kıpkırmızı kesilmiş, uğursuz bir ışık saçan gözleri kısılarak noktaya dönüşmüştü. "Bluzunu çıkart."

"Hayır." Belki blöfünü görürse, korkup kaçabilir diye düşündü.

"Bluzunu çıkar," diyerek ona doğru düşmanca üç adım attı.

Giysi odası hemen arkasındaydı. İçine dalıp, kapısını ki-

litleyerek birileri onun izini bulana kadar bekleyebilirdi.

"O kapının kilidi yok, eğer düşündüğün buysa," dedi tanıdığı bir kıkırdamayla. Telefonda her defasında tüylerini ürpertmeyi başarmıştı. Şimdi yine aynısı oluyordu.

Haklıydı. Kapının kilidi yoktu. Hızla pencereye baktı. Pervaz boyalı ve kapalıydı. Asla açmayı başaramazdı, başar-sa bile, yakalanmadan önce dışarı çıkamazdı.

Tek çıkış yolu antreye açılan kapıydı, ama kapıyla arasında o vardı. Onu odanın içinde üstüne doğru çekerek kapıdan uzaklaştırması gerekiyordu. Tiksintisini ve gururunu ayaklar altına alarak, elleri bluzunun ilk düğmesine gitti. Neden bugün etek ve bluz yerine döpiyes giymemişti? Hatta bir ceket vakit kazanmak için çok iyi bir taktik olurdu.

"Acele et," diye emretti. "Çıkart. Tenini görmek istiyorum. Göğüslerini görmek istiyorum."

Marcie yavaşça bütün düğmelerini açtı. "Kocam seni parçalayacak."

"Göğüs uçlarını görüp onlara dokunmadan önce değil. Acele et."

"Bunu yanına bırakmaz. Seni bulur."

"Ona söylemeyeceksin. Söyleyemeyecek kadar utanacaksın."

"Yerinde olsam buna pek güvenmem."

"Bluzunu çıkart!" diye bağırdı öfkeyle.

Önünü açıp omuzlarına kadar indirdi. Kollarını içinden sıyrırken, adam içini çekti ve aslında orgazmik bir titremeye tutuldu. Marcie kusmak üzereydi ama mide bulantısına pa-

buç bırakamazdı. Odadan çıkmak zorundaydı.

Korktuğu ve umduğu gibi Harrison ona doğru sendele- «
yerek yürüdü. "Şimdi sıra sutyende. Çabuk." Bir eliyle apış
arasını avuçluyor, diğer elini de ona doğru uzatıyordu.

"Çok güzelsin. Açık tenli olduğunu biliyordum. Pürüz-
süz. Yumuşak. Parmak uçları sutyeninin üstündeki göğüs ka-
fesine uzandı, Marcie geri çekildi. Sendeleyerek bir adım da-
ha yaklaştı. Hızlanan soluğunun ıslak ve sıcak temasını te-
ninde hissedebiliyordu.

"Kendini okşa." Soluk soluğa kalmıştı.

"Hayır."

"Yap dedim."

"Hayır."

"Sana yapmanı söyledim."

"Okşanmamı istiyorsan, sen yap." Mavi gözleri kibirle
ona meydan okudu. "Yoksa yeterince erkek değil misin?"

Umduğu gibi, ellerini göğüslerini avuçlamaya hazır şe-
kilde uzatarak, Marcie'nin üstüne doğru hamle yaptı. Marcie
bluzunu yüzüne çarparak onu bertaraf etti ve koltuk altından
sıvıştı. Yerdeki boş kovayı tavandaki lambaya savurdu, kırıl-
ıp yağmur gibi aşağı yağın cam kırıklarından korunmak için
kendini kapıya doğru attı.

Birden kararan odada el yordamıyla kapı kolunu aradı.
Karanlık onun lehineydi, çünkü evi ondan daha iyi tanıyordu.
Ön kapıya nasıl ulaşacağını biliyordu ama öncelikle önünde-
ki engelden kurtulmalıydı. Kapı kolunu bulan parmakları
adeta uyuşmuştu. Kilit açılmıyordu.

Harrison arkasından bir tutam saçını yakalayıp çekince Marcie çığlık attı. Elini yakaladı ve kaygan kapı kolundan çekip aldı. Kilidin kontrolünü ele geçirme mücadelesinde birbirlerinin ellerine vuruyorlardı. Marcie korku dolu hıçkırıklar duydu ve bunların kendisinden geldiğini fark etti. Enerjisi tükeniyordu. Ondan gelecek tehdidi küçümsemişti ama belli ki hesap hatası yapmıştı. Çıldırılmış gibi hızlı ve kısa soluklar alıyordu. Görüldüğünden daha güçlüydü. Cinnet ona ölçüsüz bir kudret mi sağlıyordu?

Ondan kurtulmak için bir kez daha çabaladı ama kolunu öyle sıkı kavradı ki gözüne yaşlar doldu. "Bırak beni!" diye haykırdı.

Onu kapıdan odanın ortasına doğru savurdu. Büyük bir ivmeyle dönerek zemin koruyucuların, cam kırıklarının ve alçı torbasının olduğu yere doğru uçtu, belinden tezgâha çarparak iki büklüm oldu. Tezgâh, boya kovasıyla birlikte üstüne devrildi. Kendini esir almaya çalışan baygınlık halini zorla uzaklaştırıp canını dişine takarak boğuşmaya başladı. Üstüne abanan Harrison bir eliyle ensesinden kavramış onu yerde tutuyordu.

"Sürtük, sürtük," dedi kulak tırmalayan sesiyle. "Sana ne kadar erkek olduğumu göstereceğim."

"Milton Yedi?"

Pat yanıtladı. "Dinliyorum."

"Burası Milton Beş. Kırmızı bir araç gördüm, plaka ve

model şu an için belirsiz, Syeamore'dan batıya doğru hız sınırının üstünde ilerliyor."

"Yaklaş ve tutukla."

"Mümkün görünmüyor, Milton Yedi. Roket gibi gidiyor."

"O halde izle. Üç dakika mesafedeyim. Gözden kaçırma ve yön değiştirirse bildir."

"Anlaşıldı."

"Diğer birimler, aynı bölgeye yaklaşın."

Anlaşıldı korosu eşliğinde Pat telsizi elinden bıraktı ve dikkatini yağmurdan kayganlaşmış karanlık yollara çevirdi.

Chase köşeyi büyük bir hızla döndü. Nihayet Sassafras Sokağı'na ulaşmıştı! Numara kaçtı? Direksiyona eğildi, görmesini zorlaştıran yağmura söverek karanlığı taramaya başladı.

Marcie'nin arabasını neredeyse ıskalıyordu. Fren yaptı, savruldu, nihayet otomatik vitesi parka alıp durdu ve arabanın kapısını açtı. Ajansın SATILIK levhası ön bahçedeydi. Sıcım gibi yağan yağmurun altında Chase levhanın üstünden atlayarak ön kapıya doğru koştu. Ön kapıda durakladı, Marcie'nin merhamet dileyen çığlıklarını duyunca damarlarındaki bütün kan dondu. Şükürler olsun hayattaydı. Tanımadığı odalarda ve koridorlarda ilerlerken defans oyuncularının arasında ilerlemeye çalışan bir hücum oyuncusunu andırıyordu. Sonunda kapalı ve kilitli yatak odasına ulaştı. Kilidi açmayı

sadece bir kez deneyerek çizmesini kapıya indirdi. Arkasındaki koridordan odaya ışık doldu, yere uğursuz, belirsiz dev gibi bir gölge düştü. Chase gölgenin kendisine ait olduğunu fark etti.

İçeri daldı. Hâlâ yerde Marcie'nin üstüne abanmış olan Harrison başını çevirip ona baktı. Adamın hissettiği hayvani korku öylesine yoğundu ki Chase kokusunu alabiliyordu.

"Seni öldüreceğim, Harrison."

Bütün cüssesiyle adamı yakasından kavrayıp paçavra gibi silkeledi. Harrison haykırdı. Burnundan soluyan Chase hiç düşünmeden onu duvara yapıştırdı. Chase'in midesine geçirdiği yumrukla duvara zımbalanmış olmasaydı, Harrison duvardan kayıp düşebilirdi. Burun buruna geldiler, Chase'in dudakları dişlerini ortaya çıkaracak kadar gerilmiş, ateş püsküren gözlerle karısının işkencecisine bakıyordu.

"Chase, bırak onu!" Pat silahını doğrultup parçalara ayrılmış kapıdan bağırdı. "Chase!" Ancak üçüncü kez ismi tekrarlandıktan sonra kanlı öfkesinin sisi dağıldı ve onu duyabildi.

Chase yavaşça yumruğunu indirdi. Harrison eski bir akordeon gibi vızıldayarak yere yığıldı. Pat'in memurlarından biri Harrison'a doğru koşarken, Chase endişeyle Marcie'ye doğru eğildi.

"Chase?" diyebilirdi belli belirsiz. Kollarını ona dolayıp yavaşça oturmasına yardımcı oldu ve yağmurdan ıslanmış göğsüne bastırdı. "Buradayım, Marcie. Artık seni rahatsız edemez. Bir daha asla."

Hep Aşk Vardı

"İyi mi?" Pat yanına çömeldi.

"Sanırım iyi. Sadece korkmuş."

"Bir yeri kesilmiş mi? Etraf cam kırığı dolu. Belli ki lambayı kırmış."

Altın-kızıl ışıldayan bir tutam saç ıslak alnından çekerken Chase gülümsedi. "İşte benim kızım. Daima akıllı. Daima becerikli."

"Chase?"

Eğildi, yüzünü onunkine yaklaştırdı. Darmadağınık ve solgun haliyle bile çok güzel görünüyordu. "Hımm?"

"Beni hastaneye götür."

"Hastaneye mi?"

"Kanamam var."

Gözleriyle yüzünü, göğsünü, belini taradı ama tek damla kan göremedi.

"Ellerini ya da dizlerini cam kırıklarıyla kesmiş olabilir," dedi Pat.

"Hayır, değil. Beni hemen hastaneye götür," dedi artan bir endişeyle. "Lütfen, acele et."

"Marcie korktuğunu biliyorum. Yaşadıkların..."

"Chase, vajinal kanamam var. Yaşlarla dolu gözleri onunkilerle karşılaştı. Dişleriyle alt dudağını ısırды. "Hamileyim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yağmur hâlâ yağıyordu. Chase penceredeki kendi görüntüsünün ötesine, karanlık ve hüzünlü geceye baktı. Ona yaklaşan erkek kardeşinin ve Pat Bush'un yansımalarını gördü ama ismini duyana kadar başını çevirip bakmadı.

"Adliyeden şimdi döndüm," dedi şerif. "Sanırım Harrison'un hapiste olduğunu bilmek istersin. Yarın ilk iş mahkemeye çıkarılacak."

"Saldırı suçuyla mı?"

"Birinci dereceden cinayet."

Chase'in midesi düğümlendi. Marcie'nin öldüğünü söylemenin yolu bu muydu? Yavaşça topuklarının üstünde döndü. "Ne?" diye garip bir ses çıkardı.

"Evine birkaç adam gönderdim. Karısını bulmuşlar. Saatler önce ölmüş. Onu çıplak elleriyle boğmuş. İddiaya göre..." diye ekledi kanunu temsil eden tarafsız ve adil rolünü hatırlayarak.

Chase eliyle yüzünü sıvazlayarak yorgun, çarpık hatlarını gerdi. "Yüce Tanrım."

"Marcie ondan korkmakta gerçekten haklıymış," dedi Pat. "Telefonda bile sıradan bir telefon sapığından daha fazlası olduğunu sezmiş. Ondan şüphelendiğim için köpek gibi pişmanım."

Chase hâlâ konuşamayacak kadar gergindi. Lucky yaşlı adamın omzunu sıktı. "Artık bunu kafana takma, Pat. Tehditlerini sürdüreceğini bilemezdin. Bu akşam Marcie'nin sana ihtiyacı olduğunda oradaydın." Koridorun sonundaki bekleme odasına doğru göz attı. "Sanırım şu anda Sage'in ve anemnin senin moral desteğine ihtiyaçları var. Ve tabii seninde onlarınkine."

"Elbette. Chase, bana ihtiyacın olursa... ne olursa... sadece seslen." Chase başını salladı. Pat iki kardeşi baş başa bırakarak yavaşça uzaklaştı.

Bir süre konuşmadılar. Chase söyleyebilecek uygun bir şey bulamıyordu. Kendini bomboş hissediyordu, içinde hiç sözcük kalmamıştı.

Sessizliği Lucky bozdu. "Sage sağ salim geldi."

"Evet, fark ettim. Burada olduğuna seviniyorum."

"Kutlama için gelmişti. Marcie'nin durumunu söylemek zorunda kaldık. Ağlamaya başladı. Uygun olduğunda sana merhaba demek isteyecektir. Şu anda yalnız kalmak istediğini düşünüyor. Haklı mı?"

"Pek konuşacak durumda değilim."

"Elbette."

Lucky döndü, Chase ona ulaşır koluna dokunduğunda ancak birkaç adım atmıştı. "Bu durum kızının doğumunu gölgelediği için çok üzgünüm."

"Olayların böyle gelişmesinin sorumlusu sen değilsin. Suçlu hapiste. Onu suçla."

Chase'in yumrukları iki yanına düştü. "Onu öldürebilirdi, Lucky."

"Ama öldürmedi."

"Eğer yetişemeseydim..."

"Ama yetiştin. Artık herkes emniyette."

Marcie'nin taşıdığı bebekten söz etmediler. Ralph Harrison'un cinnetinden bir ölü daha çıkabilirdi. Lucky'nin ilk çocuğunun doğduğu gün, Chase ikinci bebeğini kaybediyor olabilirdi. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

"Her neyse," dedi bütün duygusallığıyla. "O kadar gün varken bugün olmasından nefret ediyorum."

"O kısmı aklından çıkart. Buna sıra gelene kadar düşünecek çok şeyin var."

Zihninden geçenler onu çıldırtmak üzereydi. Onları yok etmek için sordu: "Devon nasıl?"

"Sence nasıl olabilir? Bebek doğurmuş gibi. Ona neler hissettiğini bildiğimi söyledim. Az kalsın yataktan fırlayıp beni yumruklayacaktı." Kasvetli ortama rağmen kıkırdadı.

Chase zoraki gülümsemeye çalıştı. "Şey... bebek," dedi boğuk bir sesle.

"İyi, hem de haftalarca erken doğmasına rağmen. Pediatrisi onu kontrol etti. Birkaç gün yakından gözlemek istiyor

ama reflekslerinin normal, ciğerlerinin ve diğer her şeyin tam gelişmiş olduğunu söyledi." Kulaklarına kadar sıırıttı. "Yeterince güçlü ciyaklıyor."

"Bu iyi, Lucky. Gerçekten iyi."

Chase'in genzine bir yumru oturdu ve göz pınarları yaşla doldu. Lucky elini şefkatle onun omzuna koydu.

"Bak, Chase. Marcie iyi olacak. Bebek de öyle. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Bugüne kadar seni hiç yanılttım mı?"

"Defalarca."

Lucky hüsrarla kaşlarını çattı. "Pekâlâ, bu kez değil. Bekle ve gör."

Chase başını salladı ama ikna olmamıştı. Lucky ısrarla ona baktı, ona iyi karma göndermek istiyordu. Son birkaç sene Chase'in şansa olan inancı tamamen kaybolmuştu. Bugün olanlardan sonraysa kadere olan şüphesi yaklaşımı iyice pekişmiş olacaktı.

Bekleme salonunda toplanmış olan ailesinin kalan kısmına katılmak üzere ondan ayrıldı. Gün batımından beri hastane personeli Tyler ailesiyle neredeyse akraba olmuştu. Doğum servisinde şu anda iki Tyler birden yatıyordu. Hemşirelerden biri kahve servisi yapıyordu.

Chase iyi aydınlatılmış koridora arkasını döndü. Pencerenin ardındaki kasvetli karanlık şu anda ona daha çok hitap ediyordu.

Hamileyim.

Önce Marcie'nin endişeli mavi gözlerine bakakalmıştı. Kıpırdamıyor, konuşmıyor, sözcüğün ötesini düşünemi-

yordu. Ağzı bir karış açık ama sağır ve dilsiz bir şekilde ona bakıyordu. Derken Pat'in dirseğiyle dürtmesi onu kendine getirmişti.

"Chase, duydun mu?"

Adrenalin kontrolü ele aldı. Marcie'yi kucakladığı gibi yatak odasının kırık kapısına doğru yürüdü. Pat, Harrison'la ve Sassafras Sokağı'ndaki evle ilgilenmeleri için iki memur görevlendirdi. Boş odalarda Chase'in peşine düştü. "Bir ambulans çağıracağım."

"Saçmalama. Kendim daha hızlı giderim."

"Bunu yapabileceğinden şüphem yok. Böylece hem kendini hem de başka masumları öldürürsün. Neyse boş ver. Ambulansı beklemeyeceksen onu devriye arabasına koy. Sizi ben götüreceğim."

Böylece kucağında Marcie'yle devriye arabasının onları bir tel kafesle Pat'ten ayıran arka koltuğuna oturmıştı. Pat tüm acil ışıklarını ve sirenlerini açmıştı. Belli aralıklarla polis radyosunun telsizine acil servise doğru yola çıktıklarını, personelin hazır beklemesini anons ediyordu. Silecekler şiddetle yağın yağmura zor yetişiyordu. Hastaneye gidiş Chase'e gerçeküstü bir yolculuk gibi gelmişti, sanki olayları kendi vücudunun dışından izliyordu. Şemsiye almakla vakit kaybetmek istemediği için yağmur Marcie'nin saçlarını ıslatmıştı. Yüzünde ve boynunda damlacıklar vardı. Bluzunu Pat getirmiş olmalıydı, çünkü Chase onu aldığını hatırlamıyordu. Onu göğsüne sarmış ama kollarını geçirme derdine düşmemişti. Onun saçlarına, yanaklarına, boynuna dokunuyordu. O ise

yorgun ve yaşlı gözlerle ona bakmaya devam ediyordu. Tek kelime bile konuşmamışlardı.

Acil odasının girişinde onu bir sedyeye alıp hızla götürmüşlerdi. "Doktoru kim?" diye sormuştu nöbetçi stajyer. Herkes merakla Chase'e bakıyordu.

"Ben... ben bilmiyorum."

Onu hastaneye yatırmak için bitmek bilmeyen formlar doldurmak ve sorular cevaplamak gerekmişti. İşlemler bittikten sonra tekrar acil servise dönmüştü. Orada Marcie'nin üst kattaki doğum servisine alındığını ve doktorunun yolda olduğunu söylemişlerdi.

Doktor daha Marcie'yi muayene etmeden Chase'e saldırıyla ilgili sorular sormaya başlamıştı. "Bildiğiniz kadarıyla tecavüze uğradı mı?"

Kendini budala gibi hissederek hayır anlamında başını sallamıştı.

"Penetrasyon teşebbüsünde bulunmuş mu?"

"Sanmıyorum," demişti. Sözcükler ağzından zorlukla çıkıyordu.

Doktor, onu rahatlatacak şekilde koluna dokunmuştu. "Eminim düzelecek, Bay Tyler."

"Ya bebek?"

"Sizi bilgilendireceğim."

Ama bunu yapmamıştı. Üstelik bütün bunlar iki saat önce olmuştu. Pat bu sürede adliyeye gitmiş, Harrison'la ilgilenip geri dönecek vakit bile bulmuştu. Marcie ve bebeğinin durumu hakkında hâlâ bilgi yoktu.

Neden bu kadar uzun sürmüştü?

Kanamayı durduramamışlar mıydı? Ameliyata mı almışlardı? Çocuğu kadar onun hayatı da tehlikede miydi?

"Hayır!" Chase kendi sesini duyana kadar kadere ve Tanrı'ya yalvardığı sözcüğü yüksek sesle çıkardığını fark etmemişti.

Marcie ölemezdi. *Ölemezdi*. Onun için artık çok önemliydi. Bunu anladığı anda onu kaybedemezdi.

O gün öğleden sonra Lucky'nin kendisine söylediği bir şey aklına geldi. Öğleden sonra. Sanki asırlar önce gibiydi. Lucky ona sormuştu. "Başına gelecek en kötü şey ne olabilir, Chase?"

Bu sorunun cevabını o anda bile biliyordu. Devon'un telefonuyla bu sorunun üstünde durması gerekmemişti, ama şimdi aynı soruyu kendine tekrarlayıp duruyordu.

Cevap zihninde tamamen açık ve netti. Tanya'yı ve bebeğini kaybettikten sonra başına gelebilecek en kötü şey tekrar âşık olmaktı.

Bunun dışında her şeyle başa çıkabilirdi. İçki sorunu, rodeoda ciddi şekilde yaralanmak, kalıcı sakatlık ya da ölüm ihtimali. Profesyonel ve kişisel iflas.

Başına her ne gelirse gelsin kabullenebiliyordu, çünkü bundan daha iyisini hak etmediğini düşünüyordu. Tanya'nın ölümünden kısmen sorumlu olduğunu düşünerek kendini cezalandırmayı tercih etmişti. Karşılığında, tıpkı çiçek yerine ayrik otu yetiştirmeyi tercih eden bir bahçıvan gibi felaket biçmişti. Onun gözünde hiçbir şey ailesini kaybetmekten da-

ha büyük bir felaket olamazdı; yeniden âşık olmak dışında.

Bir tek bununla başa çıkamazdı.

Tekrar bir kadına katlanamazdı. Başka bir kadının onu sevmesine de aynı şekilde. Başka bir bebeği ise asla kabullemezdi.

Hastanenin soğuk, seramik duvarına yumruğuyla vurdu ve sonra alnını duvara dayadı. Gözleri kapalı, dişleri sıkılı, doğru olduğunu bildiği gerçeği kabul etmemek için direndi.

Marcie'ye âşık olmuştu. Ve bunun için kendini asla affetmeyecekti.

Aptal gibi davranarak en çok ihtiyaç duyduğu anda yanında olmamıştı. Hamile ve korku içindeyken ona sırtını dönmüştü. Ne için? Gurur. Hiçbir erkek yönlendirildiğinin düşünülmesini istemezdi, ama evle ilgili konu yönlendirmeden çok sevgi eylemi gibi görünüyordu. Chase, son derece basit ve açık olan bir şeyi göremeyecek kadar dik kafalıydı. Marcie onu, o da Marcie'yi seviyordu.

İşlediği bu en büyük suç gerçekten çok mu korkunçtu?

Günahını farklı açılardan irdelemişti. Hatta Tanya'nın bakış açısından bile. Başka türlü olmasını istemezdi. Öylesine sevgiyle doluydu ki, eğer kaderlerini görebilseydi onu âşık olması için ilk yüreklendiren o olurdu.

Neden buna karşı mücadele ediyordu? Kendini bu kadar aşâğılık hissetmesine sebep olacak ne yapmıştı? Neden kendini cezalandırmaya devam ediyordu? Bir mucize eseri, ona âşık olan muhteşem bir kadına âşık olmuştu. Bunda ne kötülük vardı?

Tabii ki hiçbir kötülük yoktu.

Başını kaldırdı ve döndü. Doğum uzmanı, koridorun sonundaki Marcie'nin odasından çıkmıştı. Chase ona doğru yürüdü; uzun adımlarla aralarındaki mesafeyi adeta yutuyordu.

"Bana bak," dedi doktorun ağzını açmasına fırsat bırakmadan. "Onu kurtaracaksın. Beni duydun mu?" Korkuyla irkilen doktoru duvara dayadı. "Milyonlar tutsa bile umurumda değil, onu kurtarmak için elinden geleni yap. Anlıyor musun doktor? Hatta..." Durdu, yutkundu ve daha sert bir sesle devam etti. "Hatta... bebeğin hayatına mal olsa bile, karımı kurtar."

"Buna gerek yok, Bay Tyler. Eşiniz iyi."

Chase gözünü doktora dikti. İnanmak istemiyordu. Kader onu hazırlıksız yakalayıp sürpriz yapmıştı. "Öyle mi?"

"Bebek de iyi. Eşiniz tezgâhın üstüne düştüğünde vajinal kan damarlarından biri patlamış. Gebeliğe bağlı aşırı baskı yüzünden zayıflamış. Çok fazla kanama yoktu, ama Bayan Tyler'ı dehşete düşürmeye yetmiş. Bu da oldukça normal.

"Koterizasyon uyguladık. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sonogram yaptık ve olumlu sonuç aldık. Fetus kesinlikle bu durumdan etkilenmemiş." Başparmağıyla omzunun üstünden az önce çıktığı odayı gösterdi. "Duş almakta ısrar etti. Bir hemşire ona yardımcı oluyor. İş bitince gidip onu görebilirsiniz. Birkaç gün yatak istirahati öneriyorum. Ondan sonra normal gebelik süreci devam edebilir."

Chase bu bilgi üzerine teşekkür eder bir şeyler geveledi. Doktor hemşirelerin bölümüne doğru giderek gerekli

talimatları verdi, sonra oradan ayrıldı. Chase'in ailesi çevresini sarmıştı. Laurie hüngür hüngür ağlıyordu. Sage burnunu çekip zırlayarak payına düşeni yapıyordu. Pat mendiliyle alnında biriken teri kuruluyor ve ağzındaki kibrit çöpünü acımasızca parçalara ayırıyordu.

Lucky gürültüyle Chase'in sırtına bir şaplak indirdi. "Sana söylememiş miydim? Ne zaman bana güveneceksin?"

Chase hak vererek, onların duygu seline karşılık verdi ama gözü odanın kapısında idi. Hemşire odadan çıkar çıkmaz da izin isteyerek içeri daldı.

Yatağının arkasındaki küçük, cılız bir gece lambası Marcie'nin saçlarını aydınlatıyor ve onları yarı karanlık odanın içindeki tek coşku haline getiriyordu. Onların cazibesi Chase'i yatağın yanına kadar çekmişti.

"Tarih tekerrür ediyor," dedi Marcie. "Daha önce de beni hastanede ziyaret ettiğini hatırlıyorum."

"O zamankinden çok daha iyi görünüyorsun."

"O kadar da değil."

"O kadar."

"Teşekkür ederim."

Bakışlarını başka yöne çevirdi ve defalarca gözlerini kırttı ama yine de işe yaramadı. Her biri diğerinden daha iri damlalar, alt göz kapaklarından kurtulup yanaklarından süzölmeye başladı.

"Sancın mı var, Marcie? O pislik seni incitti mi?"

"Hayır," diye yutkundu. "Tam zamanında geldin."

"Şu an parmaklıkların ardında." Ona Gladys Harrison'

un katledilmesi hakkında bir şey söylememeyi uygun buldu. "Onun yüzünden gözyaşı dökmeni istemiyorum."

"O yüzden ağlamıyorum." Alt dudağı titremeye başladığında, bunu durdurabilmek için dişlerini üstüne geçirdi.

Bir ya da iki saniye sonra toparlanıp tekrar konuşabildi: "Bir başka bebek konusunda neler düşündüğünü biliyorum, Chase. Seni kandırmaya çalışmadım. Yemin ederim. Haklısın, ev konusunda daha dürüst olabilirdim, ama korunma konusunda yalan söylemedim.

"Evlenmeye karar verdiğimiz günden itibaren doğum kontrol hapi kullanmaya başladım ama sanırım etkilemeye vakitleri olmadı. Sadece birkaç gün olmuştu. Gerdek gecemizde olmalı."

"Ama ben de bir şeyler kullandım."

"Sanırım patladı."

"Oh."

"Bazen oluyor. Ya da bana söylenen bu."

"Evet, bunu ben de duymuştum."

"Sana daha önce oldu mu?"

"Hayır."

"Yalan söylediğimi düşünüyor musun?"

"Hayır, ben... o gece çok doluydum, yani, biliyorsun..."

Gözlerini kaldırıp ona baktı. "Öyleyse o akşam olmuş olmalı."

"Hımm."

"Çok üzgünüm, Chase." Dudakları tekrar titremeye başladı.

"Senin hatan değildi."

"Aklından neler geçtiğini biliyorum. Bebek yüzünden kendini kapana kısılmış gibi hissediyorsun. Seni önce paramla, şimdi de asla istemediğini söylediğin bebekle kendime bağladığımı düşünüyorsun." Dudaklarının kenarında biriken gözyaşlarını diliyle sildi.

"Hamile olduğunu bana söylemeliydin, Marcie."

"Yapamadım."

"Bana bir şeyler söylemek konusunda hiç cesaret sorunun olmadı."

"Daha önce hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim ama. Durumu sen Houston'dayken öğrendim. O yüzden hiç iştahım yok ve bu kadar kilo kaybettim. Bana verdiği ilacı alamadım çünkü o zaman da hamile olduğumu biliyordum. Ama ev yüzünden bana o kadar öfkeliydin ki, sana bunu söylemeye çekindim. Sonra da Harrison olayı çıktı."

Yatak örtüsünün kenarını yakaladı. "Bebek yüzünden benimle birlikte olmak zorunda değilsin, gitmekte özgürsün, Chase. Boşanmak istersen seninle hiçbir konuda pazarlık yapmayacağım ve senden herhangi bir talepte bulunmayacağım."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"Öyleyse sus. Sana, seni ne kadar sevdiğimi söylemek istiyorum." Onun güvensiz ifadesine bakıp gülümsedi, sonra yüzünü onunkine yaklaştırıp yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Seni seviyorum, Marcie. Yemin ederim ki seviyorum."

Tanrı beni seninle kutsadı."

"Artık ona inanmadığını sanıyordum."

"Hep inandım. Sadece çok kızgındım."

"Chase," diye içini çekti. "Ciddi misin?"

"Hem de yüreğimin ta derinliklerinden."

Marcie parmaklarını onun yüzünde, saçlarında, dudaklarında gezdirdi. "Kendimi bildim bileli seni seviyorum. Çocukluğumuzdan beri."

"Biliyorum," dedi yavaşça. "Şimdi fark ediyorum. Senin kadar zeki değilim. Bazı şeyleri idrak etmek zamanımı alıyor. Mesela, hâlâ bana bebekten neden söz etmediğini anlamış değilim. Kâbuslarında sana yardımcı olabilirdim."

"Öyle mi?"

"Değil mi?"

"Hani seni evine bırakmıştım, sonra tekrar geri geldiğinde acılı fasulye yiyordun, o geceyi hatırladın mı? Tartışmaya başlamıştık ve ben sana artık bu matem havasından kurtulman gerektiğini, kendine zarar verdiğini söylemiştim. Sen de bana 'Bir sevdiğini kaybettiğinde, bir evlat kaybettiğinde, *ancak* o zaman bana ahkâm kesebilirsin' demiştin."

"Seni kaybetme riskiyle karşı karşıya kalana kadar kalp ağrısının insanı nasıl felç edebileceğini fark etmemişim. Acımı aynen senin yaptığın gibi özümstedim, Chase. Ancak şimdi Tanya'nın ölümünden sonra neler hissettiğini anlayabiliyorum. Bir çeşit korunma şekli, değil mi? Kimsenin bizi umursamadığını düşündüğümüzde kabuğumuza çekilmek?"

"Artık böyle bir sorunumuz olmayacak."

Gözyaşlarının arasından ısıt ısıt bir gülücük parladı.
"Hayır. Olmayacak."

Chase onu öptü; içtenlikle ama nazıkçe. Sonra, neden o ana kadar öpücüğündeki o özel lezzetin aşk olduğunu anlamadığını merak etti. Buna asla doyamayacağını biliyordu.

"Belki de bana bebekten bahsetmemekle akıllılık ettin, Marcie," dedi. "Bugüne kadar bunu duymaya hazır değildim."

"Artık biliyorsun ve sorun yok, değil mi?"

"Sorun yok mu?" Eli, tüm leğen kemiği bölgesini kavrayacak kadar büyüktü. "Bebek yapma fikri harika. Acele et ve bir an önce iyileş. Sonra da evimize gidelim.

"Evimize?"

"Evimize."

SONUÇ

"Tüm bu bereketlilik kesinlikle mide bulandırıcı," dedi Sage çok eğlenerek.

"Bereketlilik?' O ne demek yahu?" Lucky bilmek istiyordu.

"İşte bu çok gülünç," diye yorum yaptı kız kardeşi. "Özellikle sen soruyorsan."

Bütün Tyler ailesi küçük Lauren'in üçüncü haftasını kutlamak üzere çiftlik evinde toplanmış, çikolatalı Alman pastasına yumulmuştu. Bebek ise bir battaniyenin altında bütün oburluğuyla annesinin memesini çekiyordu. Her an yardıma hazır gururlu baba ise göz ucuyla onları izliyordu.

"Sabırsızlandığım ne biliyor musun?"

"Dikkatli ol, Sage." Marcie'nin bir tutam saçını parmağına dolarken, bir yandan da kulağına belden aşağı sözcükler fısıldayan Chase, kız kardeşini uyarabilmek adına bu zevk anlarına ara verdi. "Ne zaman durman gerektiğini hiç öğre-

ilemeyeceksin."

Chase'in uyarısını göz ardı eden Sage devam etti. "Birilerinin Lauren'e kur yapmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Orada olmak istiyorum. Başına kakmak istiyorum, Lucky."

Lucky, bluzunu düğmeleyebilmesi için ufaklığı Devon'un kucağından aldı ve dik dik kız kardeşine baktı. "Kızıma dokunmaya kalkan, hatta bunu aklından bile geçiren kişi kendini ölmüş bilsin."

"Lakabının kökenini Lauren'e nasıl açıklamayı düşünüyorsun?" diye sordu Chase, kız kardeşine katılarak.

Devon bir kahkaha patlattı. Lucky, kız kardeşini ve ağabeyini cehenneme göndermek üzere kızıyla öpüşüp koklaşmaya ara verdi.

"Lucky, ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi Laurie, derin bir iç çekişle. "Unutma ki bir konuğumuz var."

Sage'in sevgilisi Travis Belcher, hafta sonu ziyareti için ona eşlik etmişti. Tylerların birbirleriyle konuşma üslubu karşısında ya ürkmüş ya da şaşkınlıktan dilini yutmuş olsa gerek, sessizce oturuyordu. Chase, elini Marcie'nin göbeğine koyup sevgiyle okşamaya başladığında, genç adamın şok geçirdiğini fark etti. Sage'in Travis'i konusunda Lucky'le hemfikir di. Adam pısıırığn tekiydi. Onu biraz daha şok etmek adına, uzanıp Marcie'nin dudaklarını öptü.

Marcie dilini onun ağzına gömdüğünde ise şok yaşama sırası Chase'e gelmişti. "Kes şunu," diye fısıltıyla inledi kulağına. "Zaten kazık gibi oldum."

Sonra Marcie'nin duru teninde kızaran yanaklarının

keyfini sürdü.

Laurie, torununu kendisinden daha uzun süre kucağında tutan herkesi kıskanır olmuştu. Emzirme bittikten sonra salona geçip bebeği babasının kucağından almış, geri getirip tavan arasından çıkardıkları beşiğine koymuştu. Laurie'nin üç çocuğunu salladığı beşikti bu.

Lucky kızına yeni bir beşik almak istemiş, ama Laurie onu dikkate bile almamıştı. Bu beşiğin tahtalarının gıcirtısı eski bir dost gibiydi ve güzel anıları canlandırıyordu.

"Tanrım, şişmanlıyorsun Lauren," dedi küçük çocuğa.

"Şaşılacak bir şey yok," dedi Lucky kolunu Devon'un omzuna atarak. "Çok lezzetli bir münüyle besleniyor."

"Ne kadar lezzetli olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu Chase belden aşağı bir göz kırpışla.

Lucky, altta kalmamak için cevabı yapıştırdı, "Önceden test etmediğim bir şeyi kızıma yedireceğimi düşünmüyorsun herhalde, değil mi?"

"Lucky!" diye haykırdı Devon dehşet içinde.

"Lawrence! Chase!" diye protesto etti Laurie.

Chase başını arkaya atıp öyle bir kahkaha patlattı ki, Lauren yerinden sıçradı.

Lucky masum bir poz takındı. "Ama Devon, sen ısrar etmiştin."

"Agh!" Sage ayağa fırladı. "İkiniz de iğrençsiniz. Gel Travis. Buna daha fazla katlanamayacağınızı. Hadi ata binelim."

Elini tutup onu iskemlesinden kaldırmak için çekti. "Yine mi?" Belli ki Sage'in önerisi Travis'e pek cazip gelme-

mişti.

"Mızıkçılık yapma. Bu kez senin için daha uysal bir at eğerleyeceğim." Travis'i ön kapıya doğru iterken, arkaya dönüp seslendi, "Hoşça kal, Marcie. Hoşça kal, Devon. Sonra görüşürüz." Sage ağabeylerinden birini her an boğabilirdi ama ikisinin de eşlerine hayrandı. "Hoşça kal, Lauren. Seni seviyorum. Babanın, namussuzun teki olması büyük talih-sizlik."

"Sage, sen tam bir piç kurususun," diye arkasından bağırdı Lucky.

Sage ve Travis uzaklaştıktan sonra salona Pat Bush girdi. "Selam millet. Dışarıda Sage'i gördüm. İçeri girmemi söyledi."

Ona pasta ve kahve ikram ettiler. İlk ısırığını almıştı ki, Chase havayı koklamaya başladı. "Bu koku da ne?"

Pat'in olduğu yönü kokluyordu. "Pat, sanırım sen kokuyorsun," dedi yapmacık bir şaşkınlıkla. "Neden böyle iki dirhem bir çekirdeksin?"

Pat lokmasını yuttu ve Chase'e ölümcül bir bakış fırlattı. Laurie'nin yüzünde güller açtı. Chase, Pat ve annesini sarmaş dolaş gördüğü konusunda kimseye bir şey söylememişti, hatta Lucky'ye bile. Ama onlara takılma dürtüsü karşı koyulamayacak kadar güçlüydü.

Chase ayağa kalkıp Marcie'yi yanma çekti. Lauren'in doğduğu gecedен beri onun yanında yatıyor, sevgi sözcükleri fısıldıyordu ama bunu fiziksel olarak ifade etmeye kalkmamıştı.

Onlara acı veren oynaşma süreci geri gelmişti. Bu onu çıldırtıyordu ama çok hoş bir çılgınlıktı bu. Vücudu, sürekli tutkunun getirdiği enerjiyle doluydu. Gecelerini büyü, günlerini ise katlanır kılan toz pembe bir coşkuyla geçiriyordu.

Göründüğü kadarıyla arabulucu Harlan Boyd ondan umudunu kesmişti. Marcie tehlikeyi atlattıktan sonra onunla irtibata geçmeye çalışmış, ama adam iz bırakmadan ortadan yok olmuştu. Belki de böylesi daha iyiydi, ama işlerini kurtarmayı düşünüyorlarsa Lucky'le birlikte gerçekten daha çok çabalamaları gerekiyordu.

Umutsuzluğa düştüğünde Marcie onun en sadık destekçisi ve moral kaynağıydı. Şimdi ise ona sarılmış, "Hadi artık eve gidelim," diyordu.

"Neden?" Lucky'nin ifadesi bir melek kadar saftı. "Şekerleme mi yapacaksınız?"

Chase onu duymazdan gelerek yeğeninin beşiğini sallayan annesine eğilip onu yanağından öptü. "Hoşça kal. Pasta için teşekkürler. Nefisti."

"Güle güle evlat." Bakışları karşılaştı ve bir süre öyle kaldılar. Gözlerinde, uzun bir süre onu esir alan acının izlerini aradığını biliyordu. Bulamayınca, bunun sorumlusu olan kadına döndü. "Marcie, sen iyi misin?"

"Hem de çok iyiyim, teşekkürler. Chase bana çok iyi bakıyor. Bir çatal bile kaldırmama izin vermiyor."

Arabalarına binip eve doğru yola çıktıklarında, "Hiçbir iş yapmama izin vermediğini söylediğimde şaka ediyorum sandılar," dedi Marcie.

"Seni ve bebeği korumak zorundayım. Az kalsın büyük bir hata yapıyordum." Anlamlı bakışlarını karısına çevirdi.

"Bir daha asla yanma seni incitecek biri yaklaşamaz, Marcie."

"Beni incitebilecek tek kişi sensin, Chase."

"Nasıl?"

"Beni sevmediğine karar verirsen."

Uzanıp elini kavrayıp bacağına üstüne koydu ve kendi elini üstüne kapadı. "Böyle bir şey olmayacak."

Evlerini çevreleyen orman baharla birlikte yeşilin tonlarına bürünmüştü. Çiçeğe duran kızcılık ağaçları yeşillerin arasında dantel gibi duruyordu. Marcie'nin bir önceki yıl diktiği lale soğanları patlamış, eve giden patikayı süslüyordu.

İçeri girdiklerinde Chase pencereye doğru gidip manzarayı seyretti. "Bu evi seviyorum."

"Biliyorum."

Karısına sarılmak için döndü. "Neredeyse seni sevdiğim kadar."

"Neredeyse?"

Bluzunun düğmelerini açıp kenara attı. Elleri, göğüslerini örten ipek üstünde dolaştı. "Başa çıkılamayacak birkaç özelliğin var."

Uzun, ıslak, ihtiraslı bir öpücüğün ardından mırıldandı. "Bu sabah doktorumdan haber geldi."

Chase başını kaldırdı. "Yani, demek istediğin..."

"Eğer dikkatli olursak."

Onu kucakladığı gibi uçarak üst kata taşıdı. "Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Çünkü Lauren'in partisine davetliydik."

"İki saatimizi boşa harcadık."

Onu yatağın kenarına bıraktıktan sonra, adeta üstündekileri parçalayarak soyunmaya başladı. Marcie gülererek ona yardım etmeye çalışıyordu. Çıplak kaldığında uzanıp onu okşadı.

Chase inledi. "Beni öldürüyorsun."

Telaşla Marcie'nin eteğini ve bluzunu çıkardı. Kombinezonu hâlâ üstüneyken onu yatağa uzatıp başını karnına dayadı ve burnunu ipek kumaşa gömdü. "Bebeğim nasıl?" diye mırıldandı.

"İyi. Sağlıklı. Büyümeye devam ediyor."

"Sen nasılsın?"

"Çılgıncasına mutlu ve âşık."

"Tanrım, ben de öyle." Chase davetkâr yumuşaklığa bir öpücük kondurdu.

"Hımm," diye iç çeken Marcie kendini onun yüzüne yaklaştırdı.

Chase başını kaldırıp ona gülümsedi. "Hoşuna gitti mi?"

"Mmm."

"Seni ateşli kızıl kafa." Dantelli kenarlarından tutup kombinezonu Marcie'nin belinden, göğüslerinden ve başından geçirdi. İç çamaşırlardan ve çoraplardan hızla kurtuldu. Birkaç saniye sonra gördüğü her şeyi hayranlıkla seyrediyordu.

"Renkleri her gün biraz daha değişiyor," dedi parmağıyla göğüs ucunu yoklarken.

"Hayır. Sadece sen onları incelemeyi seviyorsun."

"Tek eğlencem bu değil."

Eğilip gslerini öptü, tahrik olup karnı kasılana kadar diliyle hassas tepelerini okşadı. "Chase?"

"Hemen değil. Haftalardır bu anı bekliyoruz."

Vücudunu boylu boyunca öptü, sonra tmseğini örten parlak buklelerin kokusunu ve dokusunu sindirmek için durdu. Bacaklarını araladı ve dudaklarını oraya kaydırđı.

Marcie ismini fısıldayarak saçlarına asıldı ama Chase, kıvrak diliyle onu dalga dalga getirene kadar kendi şehvetine yenik düşmedi.

Sonra üstüne tırmandı ve yavaşça, dikkatle kendini nemli ve kuytu kovuğa gömdü. Marcie'nin durumunu önemseyerek uzun ve düzgün vuruşlar yapıyor, böylece erotizmi ve zevki doruğa çıkarıyordu.

Duyulan haz muazzam ve eziciydi. Dalgalar halinde kendisini saran bir coşku girdabı, onun narin kasılmalarının temposuna eşlik ediyordu.

Yine de Chase kendini bu girdaba bütünüyle kaptıramadı çünkü zihninin derinliklerinde, fiziksel coşkunun ötesinde, hayatın ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemiyordu. Bu hayatı yaşamayı... ve karısı Marcie'yi çok seviyordu.

Only SANDRA Nygr BROWN

Hep Aşk Vardı

Eşinin beklenmedik ölümüyle büyük sarsıntı yaşayan, hayata kızgın ve kırgın bir adam

Yıllarca aynı adamı sevmekten hiç vazgeçmemiş bir kadın

Ve bu iki insanın trajik bir kazayla yollarının kesişmesinin büyüleyici hikâyesi...

Marcie ile Chase mutluluğun artık kapılarını çalmayacağından emindir. Trafik kazasında eşi ile doğmamış çocuğunu kaybeden Chase'in hayata umutla tutunabilmesi için hiçbir nedeni kalmamıştır. Kaza sırasında arabayı kullanan ve kendisini bu korkunç olayın sorumlusu olarak gören Marcie ise, çocukluğundan beri âşık olduğu ve hiçbir zaman karşılık alamadığı bu adamı trajedinin acı gölgesinden kurtarmak ve yeniden hayata döndürmek için her zorluğun üstesinden gelmeye hazırdır.

Çok satan yazarlar listesinin vazgeçilmez ismi Sandra Brown'un bu kitabında, umutsuzluğun bir araya getirdiği iki insanın hayata yeniden sarılmalarına neden olan muhteşem aşklarına şahit olacaksınız.

17TL

www.martiyayinlari.com